UN THRILLER EXTRAORDINAR DE LA AUTOAREA BESTSELLERURILOR

FATA DIN TREN ȘI ÎN APE ADÂNCI

FOCUL MOCNIT

PAULA HAWKINS

FICTION CONNECTION

TREI

PAULA HAWKINS

FOCUL MOCNIT

Original: *A Slow Fire Burning* (2021)

Traducere din limba engleză:
BOGDAN GHIURCO

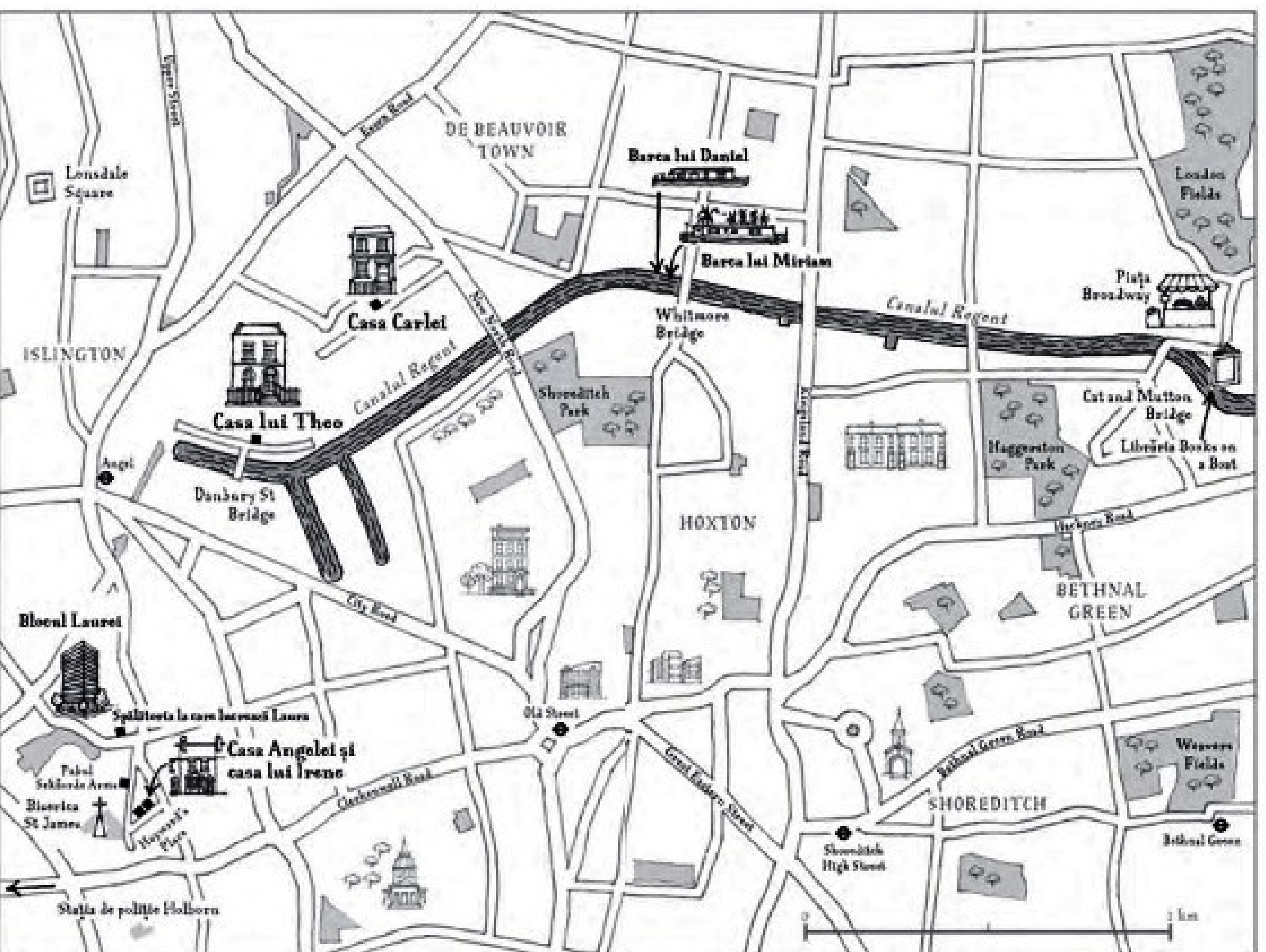
virtual-project.eu

— 2021 —

Dedic această carte memoriei lui
Liz Hohenadel Scott, a cărei strălucire
a transformat lumea într-un loc mai cald.
Ne va fi veşnic dor de ea.

Lonsdale Square
Upper Street
ISLINGTON
Angel
DE BEAUVOIR TOWN
Casa Carlei
Casa lui Theo
Canalul Regent
Danbury St Bridge
City Road
New North Road
Barca lui Daniel
Barca lui Miriam
Whitmore Bridge
Shoreditch Park
HOXTON
Kingsland Road
Canalul Regent
Piața Broadway
London Fields
Cat and Mutton Bridge
Librăria Books on a Boat
Haggerston Park
Hackney Road
BETHNAL GREEN
Blocul Laurei
Spălătoria la care lucrează Laura
Casa Angelei și casa lui Irene
Pubul Sekforde Arms
Biserica St James
Clerkenwell Road
Old Street
Great Eastern Street
Shoreditch High Street
Bethnal Green Road
SHOREDITCH
Weavers Fields
Bethnal Green
Stația de poliție Holborn
0
1 km

unii dintre noi sunt meniți să fie păsări necrofage şi alții să li se dea târcoale.

Emily Skaja, „My History As”

Plină de sânge, fata merge clătinându-se prin întuneric. Hainele îi sunt vraişte şi îi atârnă pe trupul tânăr; scoţând la iveală petice de piele palidă. A pierdut un pantof, piciorul îi sângerează. E în agonie, dar nu mai remarcă durerea, fiindcă este eclipsată de alte suferinţe.

Chipul ei este o mască a terorii, inima, o darabană, respiraţia, ca gâfâitul chinuit al unei vulpi ascunse în vizuină.

Liniştea nopţii este străpunsă de un huruit nedesluşit. Un avion? Fata îşi şterge sângele de pe ochi şi ridică privirea spre cer, dar nu vede decât stelele.

Huruitul este tot mai puternic, mai grav. Un automobil care schimbă vitezele? A ajuns oare la şosea? Inima îi tresare şi, de undeva din rărunchi, îşi adună energia să o ia la fugă.

Mai mult simte decât vede lumina din spatele ei. Simte cum îi luminează silueta în beznă şi ştie că maşina vine din spatele ei. De la fermă. Se întoarce.

Încă dinainte să-l vadă, îşi dă seama că a găsit-o. Încă dinainte să-l vadă, îşi dă seama că în spatele volanului va zări chipul lui. Încremeneşte. Ezită pentru o clipă, apoi părăseşte şoseaua şi o ia la goană prin şanţ, peste gardul de scânduri. Se împiedică pe câmpul de alături şi aleargă orbeşte, căzând, ridicându-se, fără să scoată niciun sunet. La ce bun să ţipe?

Când o prinde, îi bagă mâna în păr şi o doboară la pământ. Îi simte mirosul respiraţiei. Ştie ce urmează să-i facă. Ştie pentru că l-a văzut deja în acţiune, l-a văzut făcându-i asta prietenei ei, cât de sălbatic a…

— Of, pentru Dumnezeu, murmură Irene cu voce tare, închizând zgomotos cartea şi trântind-o peste teancul de dus la magazinul de binefacere. Ce gogomănie!

1

Laura auzea în gând cuvintele lui Deidre. *Problema ta, Laura,* spunea ea, *este că iei decizii proaste.*

Al dracului de mare dreptate ai, Deidre. Nu era ceva ce se aştepta să spună sau măcar să gândească Laura în timp ce stătea în baie, tremurând necontrolat, cu sângele şiroindu-i fierbinte şi fără întrerupere din tăietura de pe braț, dar trebui să admită că Deidre o nimerise. Se aplecă înainte, sprijinindu-şi fruntea de oglindă ca să nu-şi mai vadă ochii, numai că, uitându-se în jos, nu făcea decât să înrăutățească şi mai mult lucrurile, pentru că vedea cum se scurge sângele din ea şi atunci o lua amețeala şi simțea că îi vine să vomite. O grămadă de sânge. Tăietura era mai adâncă decât crezuse; ar trebui să meargă la urgențe. Dar nici vorbă să meargă la urgențe.

Decizii proaste.

Când sângele începuse parcă să curgă în sfârşit mai încet, Laura îşi scoase tricoul şi îl aruncă pe jos, îşi dezbrăcă pantalonii şi chiloții şi se zbătu să-şi scoată sutienul, inspirând brusc printre dinți când copca de metal îi râcâi tăietura. Şuieră:

— La dracu' la dracu' mama dracului!

Aruncă şi sutienul pe jos, intră în cadă, porni duşul şi rămase tremurând sub firicelul de apă opărită (duşul ei fie dădea apă foarte fierbinte, fie foarte rece, cale de mijloc nu exista). Îşi mângâie cu vârful încrețit al degetelor frumoasele cicatrici albe ca osul, înainte şi înapoi: şold, coapsă, umăr, ceafă. *Iată-mă,* îşi spuse încetişor. *Iată-mă.*

Mai târziu, înfăşurându-şi ineficient antebrațul într-un maldăr de hârtie igienică şi înfofolită în rest într-un prosop jerpelit, Laura se aşeză pe canapeaua urâtă din piele cenuşie din sufragerie şi îşi sună mama. Îi intră mesageria vocală şi închise. Nu avea rost să-şi irosească creditul. După asta, îi telefonă tatălui ei.

— Eşti bine, puiule?

Desluşi zgomotul de fundal, radioul, ştirile de la ora 5.

— Tată.

Simți cum i se pune un nod în gât şi îl înghiți cu greu.

— Ce s-a întâmplat?

— Tată, ai putea să vii până la mine? Am… am avut o noapte proastă şi

mă întrebam dacă n-ai putea veni un pic până aici. Ştiu că e cam mult de condus, dar…

— Nu, *Philip.*

Deidre, pe fundal, şuierând printre dinții încleştați. *Avem seară de bridge.*

— Tată? Vrei să mă scoți de pe speaker?

— Draga mea, eu…

— Serios, mă scoți de pe speaker? Nu vreau să-i aud vocea, mă face să dau foc la toate…

— Haide, fii serioasă, Laura…

— Las-o baltă, tată, nu mai contează.

— Eşti sigură?

Nu nu sunt nu nu sunt la dracu'.

— Da, sigur. Sunt în regulă. O să fiu în regulă.

În drum spre dormitor, călcă peste geaca pe care o aruncase pe jos în hol când se grăbea să ajungă în baie. Se aplecă şi o ridică. Mâneca era ruptă, iar ceasul lui Daniel era încă în buzunar. Îl scoase, îl răsuci şi şi-l puse la încheietură. Pe hârtia igienică din jurul brațului se formaseră flori stacojii şi mâna îi zvâcnea uşor pe măsură ce sângele i se scurgea pulsând din organism. O cuprinse o stare de leşin. În baie, dădu drumul ceasului în chiuvetă, smulse hârtia igienică şi lăsă prosopul să cadă pe pardoseală. Intră din nou sub duş.

Răzuind sub unghii cu o foarfecă, privi apa roz care îi curgea la picioare. Închise ochii. Îşi aduse aminte glasul lui Daniel întrebând: *Ce-i în neregulă cu tine?* Şi vocea lui Deidre: *Nu, Philip, avem seară de bridge.* Şi vocea ei: *Să dau foc la tot. Să dau foc. Să dau foc să dau foc să dau foc.*

2

Din doua în două duminici, Miriam curăța toaleta. Trebuia să ridice caseta micuțului WC din spatele bărcii (mereu surprinzător şi neplăcut de grea), să străbată cu ea cabina, să iasă către chei şi, de acolo, să o care 90 de metri până la toalete, unde trebuia să o răstoarne în WC-ul principal, să tragă apa şi să o clătească de reziduuri. Unul dintre aspectele mai puțin idilice ale traiului pe barcă şi o sarcină pe care prefera să o facă la prima oră, cât încă nu era nimeni prin preajmă. Foarte umilitor să cari rahatul printre străini, oameni care îşi plimbă câinii sau au ieşit la alergat.

Ieşi pe puntea de la pupa ca să se asigure că are culoar liber – că nu o aşteaptă tot felul de obstacole, biciclete sau sticle (oamenii pot fi extrem de antisociali, mai ales sâmbătă noaptea târziu). Era o dimineață strălucitoare, cam rece pentru luna martie, deşi mugurii albi şi lucioşi ai platanilor şi mestecenilor dădeau de înțeles că sosise primăvara.

Cam rece pentru luna martie şi totuşi observă că uşile de la cabina bărcii vecine erau deschise, aşa cum fuseseră şi cu o seară înainte. Ce ciudat! Şi chestia era că-şi dorise să stea de vorbă cu tânărul ocupant al ambarcațiunii despre depăşirea perioadei de şedere. Era acostat de şaisprezece zile, cu două zile mai mult decât ar fi avut dreptul, şi ar fi vrut să-l întrebe dacă n-o ia cumva din loc, deşi nu era chiar sarcina sau responsabilitatea ei, însă – spre deosebire de cei mai mulți – ea era o prezență permanentă în zonă şi asta îi insufla un oarecare simț civic.

Asta i-a povestit Miriam detectivului Barker ulterior, când a întrebat-o: *Ce v-a făcut să mergeți să vedeți despre ce este vorba?* Detectivul stătea în fața ei, cu genunchii aproape lipiți de ai ei, cu umerii lăsați, aplecat. O barcă nu este tocmai comodă pentru cineva înalt, iar el era foarte înalt, cu capul ca o bilă de biliard şi o expresie distrată, ca şi cum s-ar fi aşteptat să facă altceva astăzi, ceva amuzant, să meargă cu copiii în parc, de exemplu. Iar acum era aici, cu ea, şi nu era deloc încântat.

— Ați atins ceva? întrebă el.

A atins? A pus oare mâna pe ceva? Miriam închise ochii. Îşi aminti cum ciocănise cu putere la fereastra bărcii alb-albastre. Aşteptase un răspuns: o voce sau o perdea trasă într-o parte. Cum răspunsul nu venise, se aplecase, încercând să zărească ceva în cabină prin perdea şi stratul de funingine din

oraş şi de pe râu, care părea adunat în cel puțin zece ani. Ciocănise încă o dată şi, după câteva clipe, urcase la pupa strigând *Alo? E cineva acasă?*

Îşi aminti că întredeschisese uşa cabinei, surprinzând un damf, un iz metalic pronunțat, care îți stârneşte foamea. *Alo?* Deschisese complet uşa, coborâse treptele spre cabină şi ultimul *alo* i se oprise în gât când pricepuse despre ce era vorba: un băiat – nu un băiat, un tânăr, de fapt – zăcea pe podea, plin de sânge, cu un rânjet larg tăiat în beregată.

Îşi aminti cum se clătinase pe picioare, cu mâna la gură, aplecându-se pentru o clipă lungă, amețitoare, şi întinsese mâna să se prindă de blat. *O, Doamne!*

— Am pus mâna pe blat, îi spuse detectivului. Cred că m-am sprijinit de blat, puțin, în partea stângă cum intri în cabină. L-am văzut şi m-am gândit… de fapt, am simțit… am simțit că mi se face rău, adăugă ea şi chipul i se îmbujoră. Dar nu am vomitat atunci. Afară abia… îmi pare rău, eu…

— Nu vă faceți griji, spuse Barker, susținându-i privirea. Nu e cazul să vă faceți griji pentru asta. Ce-ați făcut după aceea? Ați văzut cadavrul, v-ați sprijinit de blat…?

O lovise mirosul. Pe lângă sânge, atât de mult sânge, mai era ceva, ceva mai vechi, dulce şi rânced, ca atunci când laşi prea mult crinii în vază. Mirosul şi imaginea lui, irezistibilă, frumosul lui chip mort, ochii sticloşi încadrați de gene lungi, buzele cărnoase care-i dezveleau dinții albi, uniformi. Trunchiul, mâinile şi brațele erau o baltă de sânge, iar vârfurile degetelor erau chircite pe podea. Ca şi cum s-ar fi agățat de ceva. Când se întorsese să plece, zărise pe jos un obiect care nu era tocmai la locul lui – o sclipire argintie împotmolită în balta neagră şi lipicioasă de sânge.

Urcase treptele împleticindu-se şi ieşise din cabină, trăgând avid aer în piept, sufocându-se. Vomitase pe chei, se ştersese la gură şi strigase: „Ajutor! Să cheme cineva poliția!” Dar era abia 7:30 într-o duminică dimineața şi nu se afla nimeni prin preajmă. Debarcaderul era liniştit, la fel şi drumurile de mai sus şi nu se auzea niciun sunet cu excepția duduitului unui generator şi a gâlcevii găinuşelor-de-baltă care zburau încet pe deasupra. Ridicând privirea spre podul de peste canal, i se păruse că zăreşte pe cineva, pentru o clipă doar, dar apoi dispăruse şi rămăsese singură, cuprinsă de o frică paralizantă.

— Am plecat de acolo, îi spuse Miriam detectivului. Am coborât de pe barcă şi… am sunat la poliție. Am vomitat, apoi am alergat la barca mea şi

am sunat la poliție.

— OK, OK.

Când ridică privirea, îl văzu cercetând încăperea, studiind cabina mică, îngrijită, cărțile de deasupra chiuvetei *(Cum să găteşti cu o singură oală, O nouă soluție pentru legume),* ierburile de pe pervaz, busuiocul şi coriandrul în ghivece din plastic, rozmarinul care începea să devină lemnos în vasul albastru smălțuit. Se uită la raftul plin de romane broşate, la crinul păcii prăfuit de deasupra, la fotografia înrămată a unei perechi care flanca o copilă solidă.

— Locuiți singură aici? întrebă el, dar nu era, de fapt, o întrebare.

Îşi dădea seama ce gândea: o fată bătrână şi grasă, o hipiotă care îmbrățişează copacii, o pierde-vară care trage cu ochiul pe după perdele. Care-şi bagă nasul în treburile altora. Miriam era conştientă de ce credea lumea despre ea.

— Ați… ați apucat să vă cunoaşteți… vecinii? Îi putem considera vecini? Sau nu, ținând cont că nu rămân pe aici mai mult de două săptămâni?

Miriam ridică din umeri.

— Unii vin şi pleacă la intervale regulate, au o zonă, o întindere de apă pe care le place să navigheze, aşa că apuci să-i cunoşti. Dacă vrei. Sau poți să-ți vezi de ale tale, cum fac eu.

Detectivul nu spuse nimic, o privi doar inexpresiv. Miriam înțelese că încerca să-şi dea seama ce fel de persoană era, că nu o credea pe cuvânt, că nu accepta neapărat tot ce îi spunea ea.

— Dar despre el ce-mi puteți spune? Despre bărbatul pe care l-ați găsit dimineață?

Miriam scutură din cap.

— Nu-l cunoşteam. L-am văzut de vreo câteva ori şi am făcut… mă rog, nici măcar schimb de amabilități, de fapt. L-am salutat, i-am zis bună dimineața sau ceva de genul ăsta şi el mi-a răspuns. Asta a fost tot.

(Nu fusese *chiar* aşa: era adevărat că îl văzuse de vreo câteva ori de când ancorase şi că îl mirosise din prima că era amator. Şalupa era o mizerie – se cojea vopseaua, pragurile erau ruginite, coşul de fum, strâmb –, în vreme ce el arăta prea îngrijit pentru viața pe canal. Haine curate, dinți albi, fără piercinguri, fără tatuaje. Cel puțin, nu vizibile. Un tânăr remarcabil, destul de înalt, brunet, cu ochi negri şi fața osoasă. Când l-a văzut prima dată, i-a dat bună dimineața şi el s-a uitat la ea zâmbind, iar ei i s-a ridicat părul pe

ceafă.)

Asta remarcase la momentul respectiv. Dar nu avea cum să-i mărturisească detectivului. *Când l-am văzut prima dată, am avut un sentiment ciudat…* Ar crede că-i lipsește o doagă. În orice caz, acum își dădea seama despre ce era vorba, ce simțise. Nu fusese premoniție sau ceva la fel de ridicol, ci *recunoaștere.*

Fusese o oportunitate. Îi trecuse prin cap când își dăduse seama cine era băiatul, dar nu știuse cum să profite. Acum însă, după ce murise, simțea că așa fusese scris. O revelație.

— Doamna Lewis? întrebă detectivul Barker.

— Domnișoara, spuse Miriam.

Pentru o clipă, el închise ochii.

— Domnișoară Lewis. Vă amintiți dacă l-ați văzut în compania cuiva? Vorbind cu cineva?

Ea ezită, apoi încuviință.

— L-a vizitat cineva. De vreo două ori, parcă? S-ar putea să mai fi fost și alții, dar eu am văzut o singură persoană. O femeie, mai bătrână decât el, cam de vârsta mea, în jur de cincizeci de ani. Cu părul alb-argintiu, tuns foarte scurt. O femeie suplă, destul de înaltă mi s-a părut, de 1,73-1,75 metri înălțime, cu trăsături ascuțite…

Barker ridică o sprânceană.

— Ați studiat-o bine, așadar?

Miriam ridică din nou din umeri.

— Păi da. Am un simț al observației bine dezvoltat. Îmi place să fiu atentă la lucrurile din jur.

Se hotărî să-i confirme prejudecățile.

— Dar era genul de femeie pe care aș fi remarcat-o oricum, pentru că era o apariție frapantă. Tunsoarea, hainele… părea o femeie *cu bani.*

Detectivul încuviință din nou, notându-și totul și Miriam înțelese că nu va dura mult până își va da seama la cine se referise.

După plecarea detectivului, polițiștii izolară cheiul între De Beauvoir și Shepperton, mutând din zonă toate bărcile, mai puțin a lui, locul crimei, și a ei. La început, încercaseră să o convingă să plece, dar ea le spusese clar că nu avea unde merge în altă parte. Polițistul în uniformă cu care vorbise, un tânăr pistruiat cu voce pițigăiată, se arătă tulburat de această mutare a responsabilității de pe umerii ei pe umerii lui. Ridică ochii spre cer, coborî

privirea spre apă, se uită în susul şi în josul canalului şi apoi din nou la ea, o femeie micuță, grasă, inofensivă, între două vârste, şi cedă. Vorbi cu cineva prin radio şi apoi se întoarse să-i spună că putea rămâne.

— Puteți să intrați şi să ieşiți din… hmm… *reşedința* dumneavoastră, dar nu mai mult de-atât, îi spuse el.

În după-amiaza aceea, Miriam se aşeză pe puntea din spate a bărcii, sub soarele palid, profitând de liniştea neobişnuită a canalului închis. Cu o pătură pe umeri şi o ceaşcă de ceai la îndemână, îi urmări pe polițiştii şi criminaliştii care se agitau de colo colo, aducând câini şi bărci, cercetând cheiul şi împrejurimile, scormonind prin apa tulbure.

Se simțea nefiresc de liniştită, ținând cont prin ce trecuse în acea zi, şi era aproape optimistă când se gândea la noile drumuri care i se deschideau dinainte. Pipăi în buzunarul jerseului cheia prinsă pe inel, încă lipicioasă de sânge, cheia pe care o ridicase de pe podeaua bărcii şi a cărei existență nu o dezvăluise detectivului, fără să se gândească prea mult de ce.

Instinct.

O văzuse sclipind lângă trupul băiatului – o cheie. Prinsă de un mic breloc din lemn sub formă de pasăre. A recunoscut-o imediat, o văzuse agățată la brâul blugilor pe care îi purta Laura de la spălătorie. Laura Nebuna, aşa i se zicea. Lui Miriam i se păruse dintotdeauna destul de prietenoasă şi câtuşi de puțin nebună. Laura, pe care Miriam o văzuse venind – abțiguită, bănuia ea – la şalupa ponosită a acelui tânăr frumos acum două nopți? Trei? Trebuia să-şi verifice carnețelul – sosiri şi plecări interesante, genul de lucruri pe care şi le nota.

Pe la apus, Miriam îi văzu scoțând cadavrul, urcând treptele şi ajungând în stradă, unde fu preluat de o ambulanță. Se ridică în picioare când trecură pe lângă ea; din respect, îşi aplecase capul şi spusese *Du-te cu Dumnezeu,* încet şi cu scepticism.

Miriam spusese în şoaptă şi „mulțumesc”. Pentru că, prin faptul că ancorase barca lângă a ei şi fusese omorât cu brutalitate, Daniel Sutherland îi oferise o ocazie pe care, pur şi simplu, nu avea cum s-o rateze: ocazia de a se răzbuna pentru răul care i se făcuse.

Rămasă singură, pe nesimțite, speriată un pic de întuneric şi de liniştea bizară, coborî în barcă, încuind uşa în urma ei. Scoase cheia Laurei din buzunar şi o puse într-o cutie din lemn pentru zorzoane pe care o ținea pe raftul de sus al bibliotecii. Joi era ziua de spălat haine. Poate atunci o să i-o dea Laurei înapoi.

Sau poate nu.
Nu se ştie la ce s-ar putea să-i folosească, nu-i aşa?

3

— Doamnă Myerson? Vreți să vă așezați? Poftiți. Respirați, vă rog. Vreți să sunăm pe cineva, doamnă Myerson?

Carla se lăsă pe canapea. Se aplecă şi-şi apăsă fața de genunchi. Îşi dădu seama că scheuna ca un câine.

— Theo, reuşi să rostească. Sunați-l pe Theo, vă rog. Soțul meu. Fostul meu soț. Găsiți numărul lui în telefonul meu.

Îşi ridică privirea, cercetând încăperea, dar nu zări telefonul.

— Nu ştiu unde este, nu ştiu unde l-am…

— E în mâna dumneavoastră, doamnă Myerson, spuse cu blândețe polițista. Țineți telefonul în mână.

Carla coborî privirea şi constată că aşa era, ținea strâns mobilul în mâna care îi tremura violent. Clătină din cap, întinzându-i polițistei telefonul.

— Înnebunesc, spuse ea.

Femeia îşi țuguie buzele zâmbind uşor şi puse pentru o clipă mâna pe umărul Carlei. Ieşi din încăpere ca să telefoneze.

Celălalt detectiv, inspectorul Barker, îşi drese glasul.

— Am înțeles că mama lui Daniel este decedată, corect?

Carla încuviință.

— Au trecut şase… nu, opt săptămâni, spuse ea şi urmări sprâncenele detectivului ridicându-se brusc până acolo unde se aflase probabil cândva linia părului.

— Sora mea a căzut în casă, spuse Carla. Nu a fost… adică a fost un accident.

— Aveți cumva datele de contact ale tatălui lui Daniel?

Carla scutură din cap.

— Nu cred. Stă în America. De mult timp. Nu are nicio legătură, nu s-a implicat niciodată în viața lui Daniel. E doar…

Vocea Carlei se frânse. Trase adânc aer în piept, apoi expiră încet.

— Nu mai rămăseseră decât Angela şi Daniel. Şi eu.

Barker încuviință. Rămase tăcut, stând țeapăn ca o vergea în fața şemineului şi aşteptând-o pe Carla să-şi revină.

— V-ați mutat de curând aici? întrebă el după o pauză respectuoasă, aşa cum i se păru Carlei.

Ea ridică privirea, nedumerită, iar el întinse arătătorul lung spre cutiile de

pe podeaua sufrageriei şi tablourile sprijinite de perete.

Carla îşi suflă zgomotos nasul.

— De aproape şase ani de zile vreau să agăț tablourile astea pe perete, spuse ea. Într-o zi am să fac rost şi de agățători pentru ele. Cutiile sunt de acasă de la sora mea. Scrisori, înțelegeți, fotografii. Lucruri pe care nu am vrut să le arunc.

Barker încuviință. Îşi încrucişă brațele, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, şi deschise gura, dând să spună ceva, când fu întrerupt de uşa de la intrare, care se trânti zgomotos. Carla tresări. Detectivul Chalmers intră în cameră, clătinând din cap în semn de scuze.

— Domnul Myerson este pe drum. A spus că ajunge repede.

— Stă la cinci minute distanță, spuse Carla. Pe Noel Road. Ştiți strada? În anii 1960, acolo stătea Joe Orton. Dramaturgul. Acolo a fost ucis, omorât în bătaie, mi se pare, sau oare a fost înjunghiat?

Detectivii o priviră inexpresiv.

— Este… *irelevant,* spuse Carla.

Pentru o clipă îngrozitoare, crezu că s-ar putea să izbucnească în râs. În definitiv, de ce spusese aşa ceva? De ce vorbea despre Joe Orton, despre oameni omorâți în bătaie? *O lua razna.* Detectivii păreau să nu fi observat sau poate că nu le păsa. Poate că toți oamenii se comportă ca nebunii când primesc vestea că le-a fost ucisă o rudă.

— Când l-ați văzut ultima oară pe nepotul dumneavoastră, doamnă Myerson? întrebă Barker.

Mintea Carlei era complet golită.

— Eu… *Hristoase,* l-am văzut… acasă la Angela. Acasă la sora mea. Nu departe de aici, la vreo douăzeci de minute de mers pe jos, de partea cealaltă a canalului, pe Hayward's Place. Îi sortasem lucrurile şi Daniel a venit să ia câte ceva. Nu mai stătea acolo de-o veşnicie, dar mai lăsase nişte lucruri în fostul lui dormitor, caiete de schițe, în primul rând. Era un artist destul de talentat. Făcea benzi desenate, ştiți? Romane grafice.

O străbătu un fior involuntar.

— Când să fi fost? Acum o săptămână? Două săptămâni? Iisuse, nu-mi amintesc, creierul meu e *vraişte,* eu…

Îşi trecu mâinile peste cap, înfigându-şi degetele în părul rar.

— Nu-i nimic, doamnă Myerson, spuse Chalmers. Ne ocupăm mai târziu de detalii.

— Şi de cât timp locuia pe canal? întrebă Barker. Ştiți cumva când…

În uşă răsună o bătaie puternică şi Carla tresări din nou.

— Theo, răsuflă ea, deja în picioare. Slavă *Domnului!*

Chalmers ajunse la uşă înaintea Carlei şi îl invită în hol pe Theo, roşu la faţă şi transpirat.

— Hristoase, Cee, spuse el, apucând-o pe Carla şi strângând-o tare la piept. Ce Dumnezeu s-a întâmplat?

Poliţia trecu din nou totul în revistă: cum nepotul Carlei, Daniel Sutherland, fusese găsit mort în dimineaţa aceea pe o barcă ancorată lângă De Beauvoir, pe canalul Regent. Cum fusese înjunghiat în mod repetat. Cum fusese ucis probabil cu cel puţin 24 şi cel mult 36 de ore înainte să fie găsit; cum vor reuşi în cele din urmă să stabilească intervalul cu mai multă precizie. Poliţiştii întrebaseră despre serviciul şi prietenii lui Daniel şi dacă ştiau să fi avut probleme cu banii sau drogurile.

Nu ştiau.

— Nu eraţi apropiaţi? sugeră Chalmers.

— Nu-l cunoşteam prea bine, spuse Theo.

Stătea lângă Carla, scărpinându-se în creştet cu degetul arătător, aşa cum făcea când era îngrijorat.

— Doamnă Myerson?

— Nu eram apropiaţi, nu. Nu… mă rog. Ştiţi, nu mă vedeam prea des cu sora mea…

— Cu toate că locuia puţin mai încolo, peste canal? interveni Chalmers.

— Aşa este.

Carla scutură din cap.

— N-am… N-am mai stat de vorbă cu Daniel de foarte mult timp. Nu la modul serios. De când era mic. L-am reîntâlnit după ce a murit sora mea, după cum v-am spus. Trăia în străinătate de ceva vreme. În Spania, mi se pare.

— Când s-a mutat pe barcă? întrebă Barker.

Carla îşi strânse buzele, clătinând din cap.

— Nu ştiu, spuse ea. Chiar nu ştiu.

— Habar n-aveam că locuia acolo, spuse Theo.

Barker îl privi tăios.

— Totuşi, era foarte aproape de casa dumneavoastră. Staţi pe Noel Road, nu-i aşa? Cât înseamnă asta? Un kilometru şi ceva până în locul unde era barca?

Theo ridică din umeri şi se scărpină în frunte şi mai tare, pielea căpătând o nuanță aprinsă de roz. Arăta de parcă ar fi stat în soare.

— Tot ce se poate, dar habar n-aveam unde era.

Cei doi detectivi se uitară unul la altul.

— Doamnă Myerson? o privi Barker.

Carla clătină din cap şi spuse încet:

— Habar n-am avut.

Se aşternu tăcerea pentru o perioadă destul de lungă. Detectivii aşteptau să spună ceva, ea sau Theo, se gândi Carla.

Theo se conformă.

— Ați spus… 24 de ore, nu-i aşa? Între 24 şi 36 de ore?

Chalmers aprobă din cap.

— Estimăm că decesul s-a produs cândva între orele 20:00, vineri seara, şi ora 8:00, sâmbătă dimineață.

— Aa.

Theo îşi masa din nou capul, privind pe fereastră.

— V-ați amintit ceva, domnule Myerson?

— Am văzut o fată, spuse Theo. Sâmbătă dimineața. Devreme – pe la 6, să zicem? Era pe chei, a trecut pe lângă casa mea. Stăteam în birou când am văzut-o; mi-o amintesc pentru că era murdară de sânge. Pe față. Cred că şi pe haine. Nu era plină de sânge din cap până-n picioare sau ceva de genul ăsta, dar… era sânge.

Carla se uită la el cu gura căscată, fără să-i vină să creadă.

— Ce vrei să spui? De ce nu mi-ai zis?

— Dormeai, răspunse Theo. M-am trezit, mă duceam să fac cafeaua şi am trecut să-mi iau țigările din birou. Am văzut-o pe fereastră. Era tânără, probabil nu mai mult de douăzeci de ani şi se ducea de-a lungul canalului. Şchiopăta. Sau se clătina, poate? Mi s-a părut beată. Nu i-am… nu i-am prea dat atenție, că Londra e plină de ciudați şi bețivi, nu-i aşa? La ora aia, vezi de multe ori oameni care se duc spre casă…

— Mânjiți cu sânge? întrebă Barker.

— Mă rog, poate că nu. Poate că nu mânjiți cu sânge. De-asta mi-am adus aminte de ea. Am zis că se bătuse cu cineva sau căzuse. Am crezut…

— Dar de ce n-ai spus nimic? întrebă Carla.

— *Dormeai,* Cee, nu m-am gândit…

— Doamna Myerson dormea la *dumneavoastră* acasă, interveni Chalmers, încruntându-se. Am înțeles corect? Ați rămas peste noapte la

domnul Myerson?

Carla dădu încet din cap, cu o expresie de consternare totală.

— Am luat cina împreună vineri şi am rămas peste noapte…

— Cu toate că suntem despărțiți, avem în continuare o relație bună, ştiți, şi de multe ori…

— Nu le *pasă* lor de asta, Theo, spuse Carla tăios şi Theo tresări.

Carla îşi băgă nasul într-un şervețel.

— Scuze. Vă cer *scuze.* Dar nu contează, nu-i aşa?

— Nu putem şti niciodată ce contează şi ce nu, spuse Barker enigmatic şi o luă înspre hol.

Le dădu nişte cărți de vizită, îi spuse ceva lui Theo despre identificarea oficială, despre ofițerul de legătură, despre cum să îi contacteze. Theo dădu din cap, strecurându-şi cartea de vizită în buzunarul pantalonilor şi strânse mâna detectivului.

— De unde ați ştiut? întrebă brusc Carla. Vreau să zic cine v-a sunat… cine l-a găsit?

Chalmers se uită la şeful ei, apoi la Carla.

— O femeie, spuse ea.

— O femeie? întrebă Theo. Iubita lui? Tânără? Subțirică? Mă gândesc la persoana pe care am văzut-o, plină de sânge. Poate ea…

Chalmers clătină din cap.

— Nu, a fost cineva care locuieşte tot pe o barcă, nu o tânără, o persoană de vârstă mijlocie, aş spune. A observat că barca nu se clintise din loc de ceva timp şi s-a dus să vadă ce se întâmplă.

— Înseamnă că n-a văzut nimic, atunci? întrebă Theo.

— De fapt, ne-a fost de mare ajutor, spuse Barker. Are un simț al observației foarte dezvoltat.

— Bine, spuse Theo scărpinându-se în cap, asta e foarte bine.

— O oarecare doamnă Lewis, adăugă Barker şi Chalmers îl corectă: *Domnişoară.*

— Aşa e, spuse el.

Carla observă cum Theo păleşte brusc în momentul în care Barker adăugă:

— Domnişoara Miriam Lewis.

4

— El a început, OK? Înainte să spuneți ceva. El a început.

O aşteptau deja când ajunsese acasă. Mai mult ca sigur aşa fusese, pentru că bătuseră în uşă, literalmente, la vreo treizeci de secunde după ce s-a întors ea de la magazinul Iceland. N-a apucat nici măcar să-şi tragă sufletul – locuia la etajul 7 şi iar nu mergeau lifturile – şi, poftim, au şi venit, ceea ce o scotea din sărite şi o neliniştea. Aşa că a început, ca proasta satului, să vorbească imediat, deşi ştia foarte bine că n-ar fi trebuit. Doar nu era prima oară când avea probleme.

Bineînțeles, de obicei era vorba despre altfel de probleme. Consum de alcool în public, furtişaguri, vandalism, tulburarea liniştii publice. O dată, fusese achitată pentru nişte acuzații de agresiune. O acuzație de vătămare corporală era în pronunțare.

Dar *acum* nu era vorba despre *aşa ceva.* Şi a înțeles aproape imediat, pentru că, în timp ce stătea acolo, pufnind nervoasă şi turuind vrute şi nevrute, îşi zise: *Stai puțin*, *ăştia sunt detectivi.* Şi-au dat numele, funcția şi aşa mai departe, informații pe care ea le-a uitat imediat, dar totuşi: stăteau în fața ei îmbrăcați în civil, ceea ce însemna că problemele erau de un cu totul alt ordin.

— Vă deranjează dacă intrăm, domnişoară Kilbride? întrebă tipul, destul de politicos.

Era înalt, suplu, cu o chelie lucioasă.

— Ar fi mai bine să discutăm înăuntru.

Şi se uită chiorâş la fereastra bucătăriei, pe care ea o bătuse neîndemânatic în scânduri.

Laura clătina deja din cap.

— Nu cred, nu. Nu cred. Trebuie să fiu asistată de un adult responsabil, mă înțelegeți, nu aveți voie să-mi puneți întrebări… Şi de fapt despre ce este vorba? Despre tipul din bar? Pentru că, ştiți, cazul este deja introdus în sistem. Am o citație, am prins-o de frigider cu un magnet. Puteți vedea şi singuri dacă nu mă credeți… Nu, nu, nu, stați. Stați puțin. N-a fost o invitație să intrați, era doar o figură de stil…

— De ce aveți nevoie de asistența unui adult responsabil, domnişoară Kilbride?

Celălalt detectiv – o femeie, cu vreo treizeci de centimetri mai scundă

decât colegul ei, cu părul negru, sârmos şi trăsături înghesuite în mijlocul feței mari ca o lună – ridică din sprâncenele unite.

— Doar nu sunteți minoră?

— Am douăzeci şi cinci de ani, după cum bine ştiți, se răsti Laura.

Nu reuşi să-i oprească – Cap-de-Ou era deja la jumătatea coridorului, iar Sprânceană trecu pe lângă ea şi o întrebă:

— De unde Dumnezeu să ştim?

— Cine a început ce, domnişoară Kilbride? strigă Cap-de-Ou.

Intră în bucătărie, de unde venea vocea lui, şi îl găsi aplecat, cu mâinile la spate, studiind citația.

Laura pufni zgomotos şi se îndreptă spre chiuvetă, să-şi ia un pahar cu apă. Trebuia să-şi revină. Să gândească. Când se întoarse spre el, detectivul se uita la ea, însă îşi mută privirea peste umăr, la fereastră.

— Ați avut necazuri? întrebă polițistul ridicând din sprâncene nevinovat.

— Nu chiar.

Apăru şi cealaltă polițistă, cu sprânceana ei proeminentă.

— Te-ai lovit, Laura? întrebă ea.

Laura înghiți repede apa, tuşi şi se încruntă.

— Nu mai sunt *domnişoara Kilbride,* ha? Gata, de-acum suntem tovarăşe? Prietene la cataramă?

— Piciorul tău, Laura, interveni şi polițistul. Cum te-ai rănit?

— A dat o maşină peste mine când eram mică. Fractură complexă de femur. Am rămas cu o cicatrice nasoală, spuse ea, îndreptându-şi degetele spre fermoarul blugilor şi înfruntându-i privirea. Vrei să vezi?

— Nu țin neapărat, spuse el delicat. Dar la braț?

Arătă cu degetul bandajul de la încheietură.

— Asta nu mai e din copilărie.

Laura îşi muşcă buza.

— Mi-am pierdut cheia, ce altceva? Vineri noaptea. A trebuit să sparg geamul când m-am întors.

Smuci capul pe spate, arătând spre fereastra bucătăriei, de unde se vedea pasarela exterioară, pe toată lungimea blocului.

— Nu prea m-am descurcat.

— Ceva copci?

Laura clătină din cap.

— N-a fost chiar aşa grav.

— Ai găsit-o?

Detectivul îi întoarse spatele şi trecu prin arcada care lega bucătăria şi livingul, rătăcind cu privirea ca şi cum ar fi vrut să facă o ofertă imobiliară. Puțin probabil; apartamentul era o maghernință. Ştia că ar trebui să-i fie ruşine de el, de mobilierul ieftin, de pereții goi, de scrumiera de pe podea pe care o răsturnase cineva, umplând covorul de scrum şi dracu' ştie de cât timp era aşa, pentru că ea nici măcar nu fuma, iar musafiri nu mai avusese de-o veşnicie, dar nici nu-i păsa.

— Deci? Ai reuşit?

Sprânceană îşi încreți nasul, privind-o pe Laura din cap până-n picioare, apoi în sens invers, uitându-se la colanții ei lăbărțați, la tricoul pătat, la oja decojită, la părul gras. Se întâmpla ca Laura să uite să facă duş, uneori zile în şir. Câteodată apa era opărită, altădată nu era deloc caldă, ca acum, pentru că boilerul avea propria voință, uneori funcționa, alteori nici vorbă, or ea nu avea bani să plătească un instalator şi indiferent de câte ori suna la primărie, pe ei tot în cur îi durea.

— Ce să reuşesc?

— Să-ți găseşti cheia, spuse Sprânceană, zâmbind vag, ca şi cum ar fi prins-o cu mâța în sac. Ți-ai găsit cheia?

Laura luă o ultimă gură de apă, înghiți, îşi supse dinții. Preferă să ignore întrebarea.

— Îmi dai voie? se răsti ea, împingând-o pe Sprânceană cu cotul ca să-l poată urmări pe Cap-de-Ou.

— Te rog.

Stătea în mijlocul sufrageriei, uitându-se la singurul element de decor din încăpere, fotografia înrămată a unei familii: părinții şi o fetiță. Înainte să fie înrămată şi agățată pe perete, cineva se chinuise s-o mâzgălească, desenând coarne în creştetul tatălui şi o limbă despicată în gura mamei. Copila avea trasate peste ochi nişte X-uri şi buzele colorate cu un roşu sângeriu. Cap-de-Ou ridică din sprâncene şi se întoarse s-o privească.

— Portret de familie? întrebă el.

Laura ridică din umeri.

— Tata este un diavol, aşadar?

Ea clătină din cap şi îl privi fix în ochi.

— Un încornorat, spuse ea.

Cap-de-Ou îşi țuguie buzele, dând încet din cap şi se întoarse din nou spre fotografie.

— Măi să fie, spuse el.

— Sunt un adult vulnerabil, repetă Laura, iar detectivul oftă.
— Ba nu eşti, spuse el obosit.
Întoarse spatele fotografiei şi se lăsă greoi pe canapea.
— Locuieşti singură, ai jumătate de normă la Sunshine Launderette de pe strada Spencer şi ştim cu certitudine că ai fost interogată de mai multe ori de poliţie în lipsa unui adult responsabil, aşa că hai să lăsăm vrăjeala, ce zici?
Avea ceva tăios în voce, hainele îi erau mototolite şi părea foarte ostenit, ca după o călătorie lungă sau un somn întrerupt.
— De ce nu stai jos? Povesteşte-mi despre Daniel Sutherland.
Laura se aşeză la măsuţa din colţul camerei, unde lua cina în timp ce se uita la televizor. Pentru o clipă se simţi uşurată. Îşi ridică umerii până în dreptul urechilor.
— Ce-i cu el? întrebă ea.
— Aşadar îl cunoşti.
— Evident că-l cunosc. Şi evident că mi-a făcut plângere. Care este un mare rahat, pot să spun, pentru că nu s-a întâmplat nimic şi, în orice caz, el a început.
Cap-de-Ou zâmbi. Avea un zâmbet surprinzător de cald.
— Nu s-a întâmplat nimic, dar el a început, repetă el.
— Exact.
— Şi când s-a petrecut nimicul ăsta pe care l-a început el? întrebă Sprânceană, trecând în cameră din bucătărie.
Se aşeză lângă colegul ei pe canapeaua sintetică urâtă, cu două locuri. Arătau ridicol unul lângă altul – ea mică şi îndesată, el înalt şi slab, ca Lurch şi grăsanul Fester. Laura zâmbi.
Sprânceană păru deranjată, pentru că se întunecă la faţă şi izbucni:
— Ce-ai găsit de râs? Ţi se pare amuzantă situaţia asta, Laura?
Laura clătină din cap.
— Fester, spuse ea zâmbind. Semeni cu unchiul Fester, doar că ai păr. Ţi-a mai zis cineva?
Femeia deschise gura să răspundă, dar Cap-de-Ou, nepăsător, i-o luă înainte.
— Daniel Sutherland nu ne-a spus nimic despre tine, repetă el, de data asta mai tare. Am venit să stăm de vorbă cu tine pentru că am prelevat două rânduri de amprente de pe un pahar găsit în barca lui Daniel şi amprentele nu sunt ale lui, ci ale tale.

Laura simți brusc că i se face frig. Îşi duse mâna la claviculă şi-şi drese glasul.

— Ați prelevat… ce? *Amprente?* Despre ce e vorba?

— Ne poți spune despre relația ta cu domnul Sutherland, Laura? întrebă Sprânceană.

— Relație? râse Laura, fără să se poată abține. Cam mult spus. Ne-am futut de două ori vineri seară. Dar n-aş spune că avem o *relație.*

Sprânceană clătină din cap a dezaprobare sau îndoială.

— Şi cum l-ai cunoscut?

Laura îşi înghiți nodul din gât.

— L-am cunoscut pentru că, ştii, uneori o ajut pe o doamnă, Irene, locuieşte pe Hayward's Place, chiar lângă biserică, cum mergi spre micul Tesco. Am cunoscut-o acum câteva luni şi, cum am zis, o ajut din când în când, pentru că este bătrână, suferă un pic de artrită, e uitucă şi acum ceva vreme a căzut şi şi-a sucit glezna sau ceva de genul, aşa că nu poate să se ducă întotdeauna până la magazin. Nu o fac pentru bani, deşi îmi mai scapă câte o bancnotă de cinci lire din când în când, pentru timpul pierdut, înțelegi, aşa e ea, amabilă… Mă rog. Mda, Dan – Daniel Sutherland – era vecin cu Irene, nu mai stă acolo de un secol, dar maică-sa tot acolo rămăsese, cel puțin până a murit şi atunci ne-am cunoscut.

— L-ai cunoscut când a murit maică-sa?

— După aia, spuse Laura. Nu eram în cameră când a dat colțul.

Sprânceană îi aruncă o privire colegului ei, dar el nu se uită la ea, ci se întoarse din nou spre portretul de familie, cu o expresie tristă.

— OK, spuse Sprânceană. OK. Vineri erai cu domnul Sutherland, corect?

Laura încuviință.

— Am ieşit la o *întâlnire romantică,* spuse ea, ceea ce, în concepția lui, înseamnă două pahare de ceva într-un bar din Shoreditch, după care înapoi la epava lui, să ne-o tragem.

— Şi… şi te-a rănit? Sau… te-a obligat să faci ceva? Ce anume *a început,* mai exact? întrebă Cap-de-Ou aplecându-se şi îndreptându-şi toată atenția spre Laura. Ai zis că a început ceva. Ce anume?

Laura strânse din ochi. Îşi aminti, surprinzător de clar, uimirea de pe chipul lui când sărise la el.

— Totul era în regulă, spuse ea. Ne-am simțit bine. Cel puțin, aşa am crezut.

Brusc, se înroşi, simțind cum i se ridică din piept spre gât un val intens de căldură, care îi urcă apoi până în obraji.

— Şi după aia, din senin, s-a răcit complet față de mine, de parcă nici n-ar fi vrut să mă mai vadă pe acolo. A fost… agresiv.

Se uită în jos, la piciorul bolnav şi oftă.

— Sunt bolnavă. Sunt un adult vulnerabil. Ştiu că ai spus că nu sunt, dar sunt. Vulnerabilă.

— Deci te-ai certat cu el? întrebă Sprânceană.

Laura aprobă din cap. Ținea privirea în pământ.

— Mda, se poate spune şi aşa.

— V-ați bătut? V-ați lovit?

Avea o pată pe pantoful de sport, chiar deasupra degetului mic de la piciorul stâng. O pată maro-închis. O ascunse în spatele gleznei drepte.

— Nu, nu… Mă rog. Nu la *modul serios.*

— Deci au existat acte de violență, dar nu ceva ce tu ai califica drept violență serioasă?

Laura îşi frecă piciorul stâng de spatele gambei drepte.

— Nu a fost nimic, spuse ea. Doar o… ciorovăială.

Ridică ochii spre Cap-de-Ou, care îşi freca buzele subțiri cu arătătorul; acesta se uită, la rândul lui, la Sprânceană, şi ea la el, ca şi cum şi-ar fi transmis ceva fără cuvinte. O înțelegere.

— Domnişoară Kilbride, trupul lui Daniel Sutherland a fost găsit pe barca lui duminică dimineață. Ne poți spune cu exactitate când l-ai văzut ultima oară?

Deodată, Laura îşi simți gura chinuitor de uscată; nu mai putea înghiți, urechile îi vuiau şi strânse ochii.

— Stai puțin…

Se ridică şi se sprijini de masă, pentru că se învârtea camera cu ea. Se aşeză din nou.

— Stai puțin, repetă ea, *trupul* lui? Vrei să spui că…?

— Că domnul Sutherland a murit, spuse Cap-de-Ou cu un glas domol şi echilibrat.

— Dar… nu are cum, nu-i aşa?

Laura auzi cu urechile ei cum îşi pierde vocea. Cap-de-Ou încuviință încet.

— Duminică dimineața? Ai spus duminică dimineața?

— Aşa e, răspunse Cap-de-Ou. Domnul Sutherland a fost descoperit

duminică dimineață.

— Dar…

Laura își simțea pulsul în gât.

— Dar l-am văzut vineri seară și am plecat sâmbătă dimineață. Am plecat sâmbătă dimineață. Pe la ora 7, cred, poate și mai devreme. *Sâmbătă dimineață,* repetă încă o dată, ca să se facă bine înțeleasă.

Sprânceană începu să spună ceva, cu un glas limpede și melodios, ca și cum ar fi povestit o anecdotă amuzantă și tocmai ajunsese la poanta finală.

— Domnul Sutherland a murit din cauza unei hemoragii puternice. Avea răni de cuțit la piept și la gât. Ora decesului nu a fost încă stabilită oficial, dar medicul nostru legist crede că s-a petrecut cu 24 până la 36 de ore înainte să fie găsit. Ai spus, așadar, că ai fost cu domnul Sutherland vineri noaptea, nu-i așa?

Pe Laura o usturau ochii și-i ardea fața. Ce proastă. Ce proastă fusese.

— Da, spuse încet. Am fost cu el vineri noaptea.

— Vineri noaptea. Și ați mers pe barcă, da? Ai făcut sex cu el, ai spus? De două ori, nu? Și la ce oră mai exact ai plecat sâmbătă dimineață de la domnul Sutherland?

O capcană. Fusese o capcană și căzuse drept în ea. Ce proastă! Își mușcă puternic buza inferioară. *Nu spune nimic,* își imagină că i-ar zice un avocat. *Nu vorbi cu nimeni.* Clătină din cap și un sunet slab îi ieși din fundul gâtului, aparent fără voia ei.

— Poftim? Laura? Ai spus ceva, Laura?

— Îmi pare rău că a murit și așa mai departe, spuse ea, ignorând sfaturile care îi veneau în minte. Dar eu n-am făcut nimic. Ați auzit? N-am făcut nimic. Nu am înjunghiat pe nimeni. Cine spune că a fost mâna mea minte. Era… nu știu, mi-a spus niște chestii, niște chestii care nu mi-au plăcut. N-am *făcut* nimic. Poate l-am lovit, poate…

Simți în gură gustul de sânge și înghiți.

— Nu… să nu cumva să spuneți că eu am făcut ceva, pentru că n-am avut nicio legătură. Poate că ne-am împins și îmbrâncit puțin, dar asta a fost tot, să știți. După care s-a dus și asta a fost tot, să știți. Cu asta, basta. Nu e vina mea, înțelegeți, nu e vina mea, nici măcar… cearta sau ce-a fost, n-a fost vina mea.

Laura își auzea vocea turuind încontinuu, tot mai ascuțită, își dădea seama cum suna, ca o nebună în delir, ca ăia care stau la colț de stradă și urlă la Lună. Își dădea seama că așa părea, dar nu se putea opri.

— *S-a dus?* întrebă Sprânceană. Ai spus: „după care s-a dus”. Ce-ai vrut să spui, Laura?

— Adică a şters-o. A plecat, a ieşit, doar ce credeai? După încăierarea noastră – mă rog, nu a fost o încăierare pe bune, înțelegeți voi –, după asta, şi-a tras blugii pe el şi a plecat. M-a lăsat pur şi simplu acolo.

— La el în locuință… pe barcă, singură?

— Exact. Presupun că era genul care avea încredere în oameni, spuse ea şi izbucni în râs, ceea ce ştia că era complet aiurea, dar tot nu reuşi să se oprească, pentru că i se părea amuzantă încrederea lui.

În împrejurările date. Nu amuzantă de să te doară burta de râs, dar orişicât. Din momentul în care începu să râdă, realiză că nu se mai putea opri; simți cum se înroşeşte la față, ca şi cum s-ar fi înecat.

Cei doi detectivi se uitau unul la altul, iar Sprânceană ridică din umeri.

— Mă duc să-i aduc un pahar de apă, spuse ea în cele din urmă.

Peste o clipă, Laura o auzi strigând, dar nu din bucătărie, ci din baie.

— Domnule, puteți veniți o clipă?

Chelul se ridică şi, în acea clipă, Laura simți cum o inundă un val de panică, curmându-i râsul.

— Stați puțin, n-am spus că aveți voie să intrați acolo.

Dar era deja prea târziu. Merse după ei până în pragul băii, unde Sprânceană arătă mai întâi spre chiuvetă, unde pusese Laura ceasul (aparținând, în mod inconfundabil, lui Daniel Sutherland, cu inițialele sale gravate pe spate), şi apoi spre tricoul ei pătat de sânge, mototolit ca o minge în colțul încăperii.

— M-am tăiat, spuse Laura, roşie la față. V-am spus deja. M-am tăiat când am intrat pe fereastră.

— Aşa ne-ai spus, zise Cap-de-Ou. Vrei să ne povesteşti acum şi despre ceas?

— L-am luat, spuse Laura posacă. *După cum se vede.* I l-am luat. Dar nu este ceea ce pare. L-am luat doar ca să-l scot din sărite. Aveam de gând… nu ştiu, să-l arunc în canal, să-i spun să şi-l scoată singur de acolo. Dar apoi… nu ştiu, m-am gândit că poate are vreo semnificație, înțelegeți, când am văzut gravura de pe spate, m-am gândit că i l-o fi dat mama lui înainte să moară sau ceva de genul şi poate era de neînlocuit. Voiam să i-l dau înapoi.

Cap-de-Ou se uită la ea cu tristețe, ca şi cum ar fi avut să-i dea nişte veşti foarte proaste, ceea ce, într-un fel, aşa şi era.

— Acum te vom conduce la secția de poliție ca să răspunzi la câteva întrebări. Vei răspunde sub jurământ, înțelegi ce înseamnă asta? Şi-ți vom lua, de asemenea, nişte probe, pentru comparație cu ceea ce s-a găsit la locul crimei.

— Probe? Ce înseamnă asta?

— Un polițist de la secție îți va răzui sub unghii, îți va pieptăna părul după urme de fibre textile, chestii din astea, nimic invaziv, nimic de speriat…

— Şi dacă nu vreau?

Vocea Laurei tremura. Voia să o ajute cineva, dar nu ştia cine.

— Pot refuza?

— E totul în regulă, Laura, îi spuse Sprânceană pe un ton liniştitor. Totul este foarte simplu şi uşor, nu ai de ce să te temi.

— Minți, spuse Laura. Ştii bine că minți.

— Vom mai face încă un lucru, spuse Cap-de-Ou. Vom solicita un mandat de percheziție pentru locuința ta şi îți dai seama că, în condițiile de față, nu vom avea probleme să-l obținem, aşa că, dacă tu crezi că trebuie să mai aflăm ceva, ar fi o idee bună să ne spui acum, OK?

Laura cântări întrebarea, încercând să-şi dea seama dacă ar fi cazul să le mai spună ceva, dar mintea ei era complet goală. Sprânceană îi spuse ceva, atingând-o pe braț şi ea tresări.

— Hainele tale, Laura? Ne poți arăta cu ce erai îmbrăcată vineri noaptea?

Laura culese la întâmplare nişte haine de pe jos din dormitor, le întinse o pereche de blugi pe care poate că îi purtase, poate că nu, şi aruncă oarecum în direcția lor un sutien. Se duse la toaletă, lăsându-i pe cei doi în hol. Cap-de-Ou stătea aplecat să asculte ce-i spunea Sprânceană. Laura se opri lângă uşa băii şi o auzi pe femeie mormăind: *gravat* şi *bizar* şi *nu e chiar în toate mințile, nu-i aşa?*

Aşezată pe toaletă, cu chiloții în jurul gleznelor, Laura zâmbi trist. Auzise şi mai rele. Nu e în toate mințile? *Nu e în toate mințile* era apă de ploaie, *nu e în toate mințile* era practic un compliment prin comparație cu celelalte porecle pe care le primise de-a lungul anilor: *handicapată, anomalie, mototoală, oligofrenă, retardată, țăcănită.*

Psihopata pulii, îi spusese Daniel Sutherland când sărise la el, lovindu-l cu picioarele şi pumnii, şi încercând să-l sfâşie cu unghiile. El o înşfăcase, înfigându-şi degetele mari în carnea brațelor ei. „Psihopata pulii… *javră*

nebună.” Totul se schimbase brusc. La un moment dat, stătea întinsă pe patul lui, fumând o țigară şi, peste câteva clipe, era deja pe chei, murdară de sânge pe față şi cu ceasul lui în buzunar.

Coborând scările escortată de detectivi, Laura se gândi cum să le spună care era de fapt situația: că luase ceasul de ciudă, într-adevăr, dar şi pentru că, în mod bizar, încă mai spera. Voise să-l pedepsească şi, pe de altă parte, să aibă un pretext să se întoarcă, să-l revadă.

Dar nicio şansă acum, nu-i aşa?

5

La secție, o polițistă – o tânără cu un zâmbet blând – răzui sub unghiile Laurei, îi luă cu un tampon de vată o mostră de salivă de pe interiorul obrazului şi îi pieptănă părul, încet şi delicat, creându-i o senzație care i se păru foarte liniştitoare şi îi aminti atât de tare de copilărie, încât o năpădiră lacrimile.

Laura auzea din nou în gând vocea lui Deidre. *Îți lipseşte stima de sine, asta e problema ta, Laura.* Deidre, sfrijita cu chip de piatră în brațele căreia tatăl ei, distrus sufleteşte, căutase consolare după ce mama Laurei îl părăsise, putea, la nevoie, să vină cu un întreg pomelnic al problemelor Laurei. Printre ele, stima de sine scăzută era la loc de cinste. *Nu te prețuieşti suficient, Laura. În principiu, asta este problema ta. Dacă te-ai prețui un pic mai mult, nu te-ai lua după oricine îți acordă puțină atenție.*

La câteva zile după ce împlinise treisprezece ani, Laura se dusese la o petrecere acasă la o prietenă. Tatăl ei o surprinsese când se furişa înapoi în casă, la 6 dimineața. O apucase de umeri şi o scuturase ca pe o păpuşă.

— Unde ai fost? Mi-am ieşit din minți, am crezut că s-a întâmplat ceva! Nu-mi face una ca asta, puiule. Te rog, nu-mi face asta.

A îmbrățişat-o strâns şi ea şi-a sprijinit capul pe pieptul lui lat, simțindu-se din nou ca un copil, din nou normală.

— Îmi pare rău, tată, a spus încetişor. Îmi pare foarte rău.

— N-o doare nici în fund, a spus Deidre peste vreo oră, la micul dejun. Uită-te la ea. Fă bine şi uită-te la ea, Philip. Ca pisica la oala cu smântână.

Laura îi rânjise peste castronul cu cereale.

— Ai expresia aia, spuse Deidre, țuguindu-şi buzele dezgustată. Nu-i aşa că are expresia aia? Cu cine ai fost aseară?

Mai târziu, i-a auzit certându-se.

— Nu are respect de sine, spunea Deidre. Asta este problema ei. Îți spun eu, Phil, că va rămâne cu burta la gură înainte de cincisprezece ani. Trebuie să faci ceva. Trebuie să faci ceva cu ea.

Vocea rugătoare a tatălui ei:

— Dar nu este vina ei, Deidre, ştii bine. Nu e vina ei.

— Vai de mine, nu e vina ei. Cum să nu. *Niciodată* nu e vina Laurei.

Şi mai târziu, când Deidre urcase în camera ei să o cheme la cină, o

întrebase:

— Măcar te-ai protejat? Spune-mi, te rog, că n-ai fost chiar atât de proastă s-o faci fără prezervativ!

Laura stătea întinsă pe pat, privind fix în tavan. Fără să se uite, luase o perie de păr de pe noptieră şi o aruncase înspre mama ei vitregă.

— Marş în mă-ta de-aici, Deidre, îi spusese.

— O, da, ce fermecător, nu-i aşa? Pun pariu că nici gura ta spurcată nu e vina ta.

Se întorsese să plece, dar se răzgândise.

— Ştii, Laura, care este problema ta? Nu te preţuieşti suficient.

Respectul de sine scăzut era, într-adevăr, una dintre problemele Laurei, dar nu era singura. Avea o sumedenie de alte afecţiuni adiacente, printre care: hipersexualitate, control slab al impulsurilor, comportament social inadecvat, izbucniri agresive, pierderi de memorie pe termen scurt şi un şchiopătat destul de pronunţat.

— Poftim, îi spuse poliţista după ce termină. Eşti gata.

Observă lacrimile Laurei şi o strânse de mână.

— O să fie totul bine, draga mea.

— Vreau să-i telefonez mamei, spuse Laura. Am voie s-o sun pe mama?

Mama ei nu răspunse.

— Mai am voie la un telefon? întrebă Laura.

Poliţista de lângă ea clătină din cap, dar, văzând consternarea Laurei, aruncă o privire de-a lungul holului şi apoi încuviinţă.

— Dă-i drumul, spuse ea. Repede.

Laura îl sună pe taică-su. Ascultă telefonul ţârâind de câteva ori şi sufletul i se umplu de speranţă când cineva ridică receptorul, numai că i se înecară brusc toate corăbiile la auzul vocii lui Deidre.

— Alo? Alo? Cine e?

Laura închise telefonul şi, întâlnind privirea curioasă a poliţistei, ridică din umeri.

— Am greşit numărul, îi spuse.

Poliţista o conduse pe Laura într-o încăpere mică, sufocantă, cu o masă în mijloc. Îi oferi un pahar cu apă şi îi spuse că, într-un minut, îi va aduce cineva un ceai, dar promisiunea nu se mai materializă. Camera era supraîncălzită şi mirosea ciudat, a chimicale; o mânca pielea şi avea mintea

încețoșată de epuizare. Își încrucișă brațele și își sprijini fruntea pe ele, încercând să adoarmă, dar în fundal răsunau voci: a mamei, a lui Deidre, a lui Daniel; când înghiți în sec, i se păru că simte un gust metalic, putred.

— Ce mai așteptăm? o întrebă în cele din urmă pe polițistă, iar femeia îi ocoli privirea și ridică din umeri.

— Un avocat din oficiu, cred. Se întâmplă uneori să dureze.

Laura se gândi la cumpărăturile pe care le făcuse, la pizza congelată și mâncarea semipreparată de curry pe care cheltuise ultimele zece lire, rămase acasă pe blatul din bucătărie, dezghețându-se încet.

După o așteptare care i se păru că a durat câteva ore, deși nu fusese probabil mai lungă de zece minute, detectivii își făcură apariția fără avocat.

— Cât credeți că o să dureze chestia asta? întrebă Laura. Mâine am tură lungă la serviciu și sunt frântă de oboseală, la naiba.

Cap-de-Ou o privi lung și aspru, oftând ca și cum l-ar fi dezamăgit cu ceva.

— S-ar putea să dureze un pic, Laura, îi spuse el. E cam… În fine, situația nu este prea promițătoare, nu crezi? În plus, vezi tu, ai și cazier, nu-i așa?

— N-am niciun rahat. Cazier? Despre ce vorbești? Eu n-am înjunghiat pe nimeni, eu…

— L-ai înjunghiat pe Warren Lacey, interveni Sprânceană.

— Cu o *furculiță.* În *mână.* Băga-mi-aș, nu este deloc același lucru, spuse Laura și izbucni în râs, pentru că, sincer, era ridicol, oamenii ăștia adunau mere cu pere.

Numai că nu-i venea să râdă; dimpotrivă, îi venea să plângă.

— Interesant, spuse Sprânceană. E interesant, după părerea mea, că ți se pare totuși atât de amuzant episodul, Laura. Pentru că majorității oamenilor – în situația ta, vreau să zic – majorității oamenilor nu li s-ar părea chiar atât de amuzant…

— Nu. Nu mi se pare *amuzant,* nu… oftă frustrată Laura. Câteodată, îmi vine greu să-mi adaptez comportamentul exterior la starea emoțională reală. Nu mi se pare amuzant, repetă ea, dar nu reuși să-și potolească zâmbetul și Sprânceană îi zâmbi înapoi, oribil.

Dădu să mai spună ceva, dar, în sfârșit, fură întrerupți de mult așteptatul avocat din oficiu, un bărbat care părea hăituit, cenușiu la față, cu respirația mirosind a cafea și care nu inspira prea multă încredere.

După ce toată lumea își ocupă locurile și terminară cu prezentările și formalitățile, Sprânceană continuă:

— Vorbeam despre cum te chinui să-ți adaptezi comportamentul exterior la starea emoțională. Asta ai spus, nu-i așa?

Laura aprobă din cap.

— Trebuie să spui cu voce tare, Laura, pentru înregistrare.

Laura mormăi aprobator.

— Deci se poate spune că nu te poți controla în permanență? Ai unele izbucniri emoționale care îți scapă de sub control?

Laura confirmă.

— Și asta din cauza accidentului pe care l-ai avut în copilărie? Corect?

Laura răspunse din nou afirmativ.

— Ne poți spune mai multe despre accident, Laura? întrebă Sprânceană, cu o voce liniștitoare și convingătoare.

Laura își băgă mâinile sub coapse, ca nu cumva s-o plesnească peste față.

— Ne poți vorbi despre efectul accidentului asupra ta – din punct de vedere fizic, vreau să zic?

Laura se uită la avocat, încercând să-l întrebe din priviri *Chiar trebuie?,* dar părea că el nu reușește să o înțeleagă, așa că, suspinând adânc, își enumeră monoton rănile suferite:

— Fractură craniană, fractură de bazin, fractură compusă a femurului distal. Tăieturi, vânătăi. Douăsprezece zile în comă. Trei luni de spitalizare.

— Ai suferit un traumatism cerebral, nu-i așa, Laura? Ne poți spune mai multe despre asta?

Laura își umflă obrajii și dădu ochii peste cap.

— Dar n-ai Google, în pana mea? *Iisuse.* Adică despre asta vreți să vorbim? Despre ceva ce-am pățit când aveam zece ani? Oare n-ar fi mai bine să mă duc acasă, pentru că, fiți sinceri, n-aveți niciun căcat de dovezi împotriva mea, nu-i așa? Nu mă aveți cu nimic la mână.

Detectivii o priviră impasibili, deloc impresionați de izbucnirea ei.

— Vrei să ne povestești despre natura leziunii tale la cap? întrebă Cap-de-Ou, enervant de politicos.

Laura suspină din nou.

— Am suferit o leziune cerebrală. Mi-a afectat temporar vorbirea și amintirea…

— Memoria? întrebă Sprânceană.

— Da, memoria.

Sprânceană se opri – pentru efect artistic, i se păru Laurei.

— Acest tip de leziune are unele consecințe emoționale şi comportamentale, nu-i aşa?

Laura îşi muşcă buza, nemilos.

— Am avut nişte dificultăți de stăpânire a furiei când eram mai tânără, spuse ea, privind-o în ochi fără să clipească, provocând-o să o acuze de minciună. Depresie. Sufăr de dezinhibare, adică spun uneori chestii deplasate sau jignitoare, ca atunci când ți-am zis că eşti urâtă.

Sprânceană zâmbi, depăşi momentul şi insistă mai departe.

— Nu-ți poți controla pornirile, nu-i aşa, Laura? Nu te poți abține, le vorbeşti urât oamenilor, încerci să-i faci să sufere. Asta vrei să spui, nu-i aşa?

— Mă rog, eu…

— Aşa că vineri noaptea, pe barcă, după ce domnul Sutherland te-a respins – când a fost, după cuvintele tale, rece şi agresiv – ți-ai pierdut cumpătul, nu? L-ai atacat, nu-i aşa? Mai devreme ne-ai spus că l-ai lovit. Ai vrut să-l faci să sufere, aşa-i?

— Am vrut să-i sfâşii beregata, lua-l-ar dracii, se surprinse Laura spunând.

Lângă ea, avocatul tresări. Şi uite aşa: polițiştii nu aveau, cum spusese ea, *niciun căcat* de dovadă, pentru că o aveau pe *ea.* O aveau pe Laura. Nu mai aveau nevoie de arma crimei, nu? Nu mai aveau nevoie de o dovadă incontestabilă. Puteau stabili motivul, puteau dovedi circumstanțele şi o aveau pe Laura, pe care ştiau că se puteau baza că, mai devreme sau mai târziu, va spune o tâmpenie.

6

Irene o aştepta pe Laura, care întârzia, în fotoliul din camera din faţă, locul ei preferat pentru lectură. Fotoliul, care avusese cândva o pereche, de mult ajunsă la gunoi, era tras chiar în dreptul ferestrei camerei din faţă. Era locul în care soarele bătea aproape toată dimineaţa şi o bună parte a după-amiezii; locul de unde Irene putea vedea oamenii trecând şi aceştia o puteau vedea, la rândul lor, confirmându-şi astfel aşteptările de la persoanele în vârstă, care stau într-un fotoliu, singure în cameră, şi meditează asupra trecutului, a gloriei de altădată, a ocaziilor ratate, a felului cum erau odată lucrurile. Şi se gândesc la oameni morţi.

Ceea ce Irene nu făcea niciodată. Mă rog, aproape niciodată. În mare parte, aştepta să-i aducă Laura cumpărăturile săptămânale şi între timp sorta cărţile din cele trei cutii cu miros de mucegai pe care i le lăsase Carla Myerson. Cărţile aparţinuseră cuiva care murise – Angelei. Sora Carlei şi vecina lui Irene; şi totodată cea mai dragă prietenă a ei.

— N-au nicio valoare, îi spusese Carla lui Irene când i le lăsase săptămâna trecută. Sunt doar nişte romane broşate. Voiam să le duc la magazinul de caritate, dar apoi m-am gândit…

Aruncase o privire scurtă prin sufrageria lui Irene şi îi spusese încreţindu-şi nasul:

— M-am gândit că ar putea fi pe gustul tău.

O insultă voalată, presupuse Irene. Nu că i-ar fi păsat în mod deosebit. Carla era genul de om care ştia preţul tuturor lucrurilor şi valoarea niciunuia. Nu au nicio valoare? Asta demonstra cât o ducea capul.

Era adevărat că atunci când deschisese o parte dintre vechiturile de la Penguin, cu coperţile lor de un portocaliu aprins, deteriorate şi rupte, paginile începuseră să i se sfărâme printre degete. Cedaseră uzurii domoale a timpului, acidificării hârtiei care măcinase paginile, sfărâmându-le şi distrugându-le din interior. Era îngrozitor de trist când te gândeai la cuvintele, la poveştile care dispăreau încet-încet. În orice caz, pe astea trebuia să le arunce. Dar celelalte erau pe gustul ei – atât de mult, încât citise deja o parte dintre ele. Ea şi Angela făceau des schimb de cărţi, împărtăşind aceeaşi pasiune pentru romanele poliţiste (nu cele sângeroase, ci cele inteligente, de Barbara Vine sau P.D. James, de exemplu) şi pentru genul de beletristică discutat la cluburile de lectură şi la care alde Carla

Myerson strâmba, fără îndoială, din nas.

Faptul că Irene citise majoritatea cărților nu conta. Cel mai important lucru – ceea ce Carla nu ştia, probabil, deşi era vorba de *sora ei* – era că Angela se purta ca un vandal cu volumele pe care le citea: le rupea cotoarele, îndoia paginile, făcea însemnări pe margini. Aşa că dacă răsfoiai, să zicem, exemplarul Angelei Sutherland din *Casa bântuită,* observai că subliniase anumite rânduri (*biata fată a avut parte toată viața doar de ură; de altfel, s-a şi spânzurat);* dacă răsfoiai *Ochiul învățat cu întunericul,* descopereai cât de puternic simpatizase Angela cu sentimentele Verei față de sora ei: *Întocmai!* mâzgălise ea în dreptul frazei: *Nu există un ucigaş mai mare decât disprețul şi disprețul pentru ea mă învălui ca un potop fierbinte.* Din când în când, descopereai câte o frântură din trecutul Angelei – un semn de carte, un bilet de tren, o bucată de hârtie cu o listă de cumpărături: *țigări, lapte, paste.* În *Nu există țară pentru bătrâni,* găsi o carte poştală cumpărată de la muzeul Victoria şi Albert, fotografia unei case cu un gard micuț, de culoare albă; în *Pădurea,* descoperi un desen pe o bucată de hârtie: doi copii ținându-se de mână. În *Grădina de ciment,* găsi o felicitare aniversară, alb-albastră, cu imaginea unei bărci, uzată de câte ori fusese citită. *Dragului meu Daniel,* scria în mesaj, *toată dragostea mea, cu ocazia împlinirii vârstei de zece ani. Pupici, mătuşa Carla.*

Nu au nicio valoare? Asta demonstra ce-i putea capul Carlei. Adevărul era că, atunci când citeai o carte care aparținuse anterior Angelei Sutherland, luai parte la o conversație. Şi de vreme ce, din păcate, discuțiile reale cu Angela nu mai erau posibile, pentru Irene cărțile acestea erau foarte valoroase. De *neprețuit.*

Dacă n-ar fi fost îngrijorată în legătură cu Laura, Irene ar fi fost de-a dreptul mulțumită, bucurându-se ca o şopârlă de soarele dimineții, sortând cărțile, urmărind salariații şi mamele cu copii care treceau în grabă pe stradă.

Căsuța lui Irene avea două camere la etaj şi două la parter şi era situată pe Hayward's Place, străduță aflată chiar în inima oraşului. Nefiind decât o simplă alee ce făcea legătura între două străzi mai mari, Hayward's Place era flancată într-o parte de cinci căsuțe identice (Irene locuia la numărul 2) şi de cealaltă parte de locul în care fusese cândva teatrul Red Bull (despre care se crede că a fost distrus în Marele Incendiu din Londra şi care fusese transformat acum într-un spațiu de birouri fără niciun haz). Era o scurtătură la îndemână, cel puțin în timpul săptămânii, circulată zi şi noapte.

Oare unde *era* Laura? Parcă stabiliseră că vine marți, nu? Venea de obicei marțea, pentru că era ziua când începea mai târziu turele la spălătorie. Era oare marți? Irene așa crezuse, dar începea să se îndoiască. Se ridică grijuliu din fotoliu – își scrântise glezna nu demult, acesta fiind, de altfel, unul dintre motivele pentru care avea nevoie de ajutor la cumpărături –, ocoli cu efort grămăjoarele de cărți de pe podea, cele citite și cele necitite, preferatele sau cele destinate să ajungă la Oxfam, și străbătu sufrageria mobilată simplu, cu fotoliul ei, o canapea mică, un dulap pe care stătea un televizor mic, învechit, rareori folosit și o bibliotecă deasupra căreia se găsea un aparat radio. Porni radioul.

La ora 10, crainicul confirmă, într-adevăr, că era marți: marți, 13 martie, mai exact. Anunță apoi că premierul Theresa May îi acordase prim-ministrului rus termen până la miezul nopții să explice cum a fost otrăvit un fost spion în Salisbury; spuse că un parlamentar laburist negase că ar fi plesnit o alegătoare peste fese; anunță că o tânără femeie era interogată în legătură cu uciderea lui Daniel Sutherland, un bărbat de douăzeci și trei de ani, găsit duminică mort pe o barcă de pe canalul Regent. Crainicul continuă și cu alte știri, dar Irene nu mai reușea să-l audă din cauza sângelui care îi zvâcnea în urechi.

I se năzărise. Mai mult ca *sigur.* Daniel Sutherland? Imposibil. Cu mâinile tremurând, Irene opri radioul, apoi îl deschise iarăși, dar crainicul vorbea deja despre altceva, despre vreme și apropierea unui front atmosferic rece.

Poate era vorba de un alt Daniel Sutherland? Câți Daniel Sutherland existau oare? Nu-și cumpărase ziarul în acea dimineață, nu-l mai prea cumpăra în ultima vreme, așa că nu putea verifica informația. Auzise că puteai să găsești orice pe telefonul mobil, dar nu era sigură cum se face și, oricum, nu-și mai amintea pe unde îl văzuse ultima oară. Pe la etaj, probabil. Cu bateria moartă, probabil.

Nu, trebuia să rezolve lucrurile ca pe vremuri, adică să meargă la chioșc și să-și cumpere ziarul. Oricum, dacă nu venea Laura, avea nevoie de lapte și pâine. Își luă de pe hol haina, geanta și cheia de la casă, observând la țanc, când dădea să deschidă ușa, că era încă în papuci. Se întoarse în sufragerie să-și pună pantofii.

Era cam zăpăcită, atâta tot. Bizar, totuși, cât de neliniștită se simțise când ieșise din casă în ultimele zile – pe vremuri, era plecată tot timpul, la cumpărături, la bibliotecă, ca voluntară la magazinul Crucii Roșii de pe

bulevard, dar constată că, după o perioadă de stat în casă, te dezobişnuieşti repede. Trebuia să fie atentă. Nu voia să ajungă ca babele *alea* care se tem să iasă din casă.

Evita bucuroasă supermarketurile, trebuia să recunoască – mereu pline de tineri nerăbdători, nechibzuiți, cu capul în nori. Nu că i-ar fi displăcut tinerii. Nici *genul acela* de babă nu voia să devină – înverşunată, încuiată la minte, care se complace să-şi comande din ultimele pagini ale suplimentelor de duminică sandale bej pentru vârstnici. Irene purta adidaşi New Balance albastru-portocalii, care se prindeau cu scai. Îi primise de Crăciun de la Angela. Nu avea nimic cu tinerii, doar fusese şi ea cândva tânără. Numai că tinerii îşi dădeau cu presupusul, nu-i aşa? *Unii* tineri. Presupuneau că eşti surdă, oarbă, neputincioasă. Unele lucruri erau adevărate (altele, nu – Irene avea auzul unui liliac. De fapt, de multe ori şi-ar fi dorit să nu audă atât de bine, ținând cont de pereții subțiri ca o foaie de hârtie ai casei). Totuşi, *datul cu presupusul* o scotea din sărite.

Întoarsă de la magazin, nu găsi nimic în ziar despre Daniel Sutherland (mai mult decât atât, îşi dădu seama că uitase să cumpere marmeladă pentru pâinea prăjită, aşa că ieşirea fusese un fiasco). Îşi găsi în cele din urmă telefonul (în baie), dar bateria era (aşa cum anticipase) descărcată şi nu-şi putea aminti nici în ruptul capului unde pusese încărcătorul.

Exasperant.

Dar nu-şi pierdea mințile. Nu era senilă. Asta era concluzia pe care o trăgea lumea despre oamenii bătrâni şi uituci, ca şi cum tinerii nu şi-ar rătăci niciodată cheile sau nu ar uita să cumpere câte ceva de pe listă. Irene era convinsă că nu era senilă. La urma urmei, nu spunea niciodată „prăjitor de pâine" referindu-se la „fața de masă" şi nu uita drumul spre casă de la supermarket. Nu încurca (prea des) şirul unei conversații şi nu punea telecomanda în frigider.

Avea momente de cădere. Dar *categoric* nu era vorba despre senilitate, îi spusese medicul. Pur şi simplu dacă muncea prea mult, dacă uita să bea destulă apă şi să mănânce regulat, o cuprindea o stare de epuizare, apoi devenea confuză şi, pe nesimțite, uita pe ce lume se află.

— V-ați epuizat resursele, doamnă Barnes, îi spusese medicul ultima dată când i se întâmplase aşa ceva. Sunteți *sever epuizată.* Trebuie să aveți mai multă grijă de dumneavoastră, să mâncați sănătos, să vă hidratați în permanență. Dacă nu faceți aşa, veți avea amețeli şi stări de confuzie! Şi s-ar putea să cădeți din nou. Or nu ne dorim asta, nu-i aşa?

Cum să-i explice unui tânăr amabil ca el (care abia dacă-i vorbea de sus), cu vocea lui blândă şi ochii lui albaştri, că uneori *voia* să uite de ea? Cum naiba să-l facă să înţeleagă că, deşi înfricoşător, sentimentul putea fi uneori *palpitant?* Că sărea din când în când peste mese, în speranţa că va retrăi sentimentul că lipseşte cineva şi că, dacă aşteaptă răbdătoare, se va întoarce?

Pentru că în astfel de momente uita că William, bărbatul pe care îl iubise, cu care împărţise patul mai bine de 40 de ani, murise. Pentru că reuşea să uite că trecuseră şase ani de la dispariţia lui şi se consola cu fantezia că el tocmai plecase la serviciu sau să se vadă cu un prieten la pub. Şi într-un târziu avea să-i audă fluieratul familiar pe alee, iar ea îşi îndrepta rochia şi îşi aranja părul, aşteptând ca într-un minut, nu mai mult, să bage cheia în uşă.

Irene îl aştepta pe William când o cunoscuse pe Laura. În ziua în care găsiseră cadavrul Angelei.

Era o zi îngrozitor de friguroasă. Irene era îngrijorată, pentru că se trezise şi William nu era acolo, iar ea nu reuşea să înţeleagă unde dispăruse. De ce nu venise acasă? Coborâse la parter, îşi luase halatul şi ieşise afară, unde, vai, era *ger,* dar nici urmă de el. Nici ţipenie de om pe alee. Unde *era* toată lumea? Irene dăduse să intre înapoi în casă, dar constatase că uşa s-a blocat în urma ei, ceea ce nu era o problemă, pentru că ţinea mereu o cheie de rezervă în buzunar, mai ales după ce pătimise ultima oară. Dar apoi – ce ridicol – pur şi simplu *nu reuşise* să bage cheia în broască. Mâinile i se chirciseră din cauza gerului şi pur şi simplu nu reuşise să descuie. Caraghioslâcul situaţiei o făcuse să izbucnească în lacrimi. Era extrem de frig, era singură, iar de William nu ştia nimic. Strigase, dar nu apăruse nimeni şi atunci îşi amintise de Angie! Angela locuia alături, nu-i aşa? Şi dacă bătea uşor în uşă, nu risca să-l trezească pe băiat.

Aşa şi făcuse. Deschisese portiţa vecină şi ciocănise uşor în uşă, strigând:

— Angela! Eu sunt. Irene. Nu pot să intru înapoi în casă. Nu reuşesc să deschid uşa. Vrei să mă ajuţi?

Nu primise niciun răspuns, aşa că ciocănise din nou, tot fără niciun efect. Moşmondise din nou cheia, dar o dureau degetele. Aburul respiraţiei era alb, picioarele îi amorţiseră şi când se întorsese, se împiedicase de poartă şi se lovise la şold, după care ţipase şi începuse să plângă.

— Eşti bine? Dumnezeule, normal că nu ți-e bine. Gata, gata, e în regulă, hai să te ajut.

Era o fată. O fată ciudată, îmbrăcată bizar, cu o pereche de pantaloni înflorați şi o geacă argintie voluminoasă. Era scundă şi subțirică, cu părul blond-argintiu şi nasul pistruiat. Avea nişte ochi albaştri enormi, cu pupilele ca nişte găuri negre.

— Futu-i mama mă-sii, femeie, ai *înghețat.*

Cuprinsese mâinile lui Irene în palmele ei şi i le frecase uşor.

— Of, ți-e frig, nu-i aşa? Aici locuieşti? Te-ai încuiat pe dinafară?

Irene simțise mirosul de alcool din respirația fetei – nu era sigură dacă avea vârsta legală să poată bea, dar nu mai puteai şti în ziua de astăzi.

— E cineva înăuntru? Hei! strigase ea, mergând pe alee şi lovind cu pumnii în uşa Angelei. Hei! Lasă-ne să intrăm!

— Oo, nu aşa tare, spusese Irene. E foarte târziu şi nu vreau să trezesc băiețelul.

Fata o privise chiorâş.

— E 6 şi jumătate dimineața, spusese ea. Dacă au copii, ar fi trebuit să-i trezească deja.

— Vai… nu, răspunsese Irene.

Nu putea fi adevărat. Nu putea fi 6 şi jumătate dimineața. Fiindcă asta însemna că William nu venise acasă toată noaptea.

— Vai, icnise ea, ducându-şi la gură degetele înghețate. Unde e? Unde-i William?

Fata păruse nedumerită.

— Îmi pare rău, scumpo. Nu ştiu.

Scosese un şervețel mototolit din buzunar şi îi tamponase fața.

— Dar lasă că-i dăm noi de capăt, bine? Aflăm noi. Dar mai întâi trebuie să te bag în casă. Eşti rece ca gheața.

Fata dăduse drumul mâinilor lui Irene, se întorsese spre uşa Angelei şi o lovise puternic cu pumnul, apoi se ghemuise, luase o pietricică şi o aruncase în fereastră.

— Vai de mine, spusese Irene.

Fata n-o băgase în seamă. Îngenunchease şi îşi strecurase degetele prin fanta pentru corespondență ca s-o deschidă.

— Hei! strigase ea, apoi alunecase brusc pe spate, plutind în aer pentru o clipă, înainte să cadă şi să-şi lovească fundul schilod. Ah, fir-aş a naibii, spusese ea, uitându-se la Irene cu nişte ochi incredibil de mari. Iisuse

Hristoase, aici stai? De cât timp… *Iisuse Hristoase.* Cine e înăuntru?

Se ridicase în picioare şi cuprinsese din nou mâinile lui Irene, de data asta cu precipitare.

— *Cine e înăuntru?*

— Nu e casa mea, e a Angelei, spuse Irene, tulburată de comportamentul ciudat al fetei.

— Dar tu unde stai?

— Păi, alături, *evident,* spusese Irene şi îi întinsese cheia.

— Ce dracu' e atât de evident? întrebase fata, dar luase cheia, o cuprinsese pe Irene de după umeri şi o condusese acasă, unde descuiase uşa fără probleme. Haide, intră, îți aduc imediat o cană de ceai. Înveleşte-te cu o pătură sau ceva, bine? Trebuie să te încălzeşti.

Irene intrase în sufragerie, se aşezase ca de obicei în fotoliu şi aşteptase cana de ceai promisă, numai că în zadar. Auzise, în schimb, sunete din hol: fata suna pe cineva de pe telefonul ei din hol.

— Îl suni pe William?

— Sun la poliție.

Irene o auzise spunând: „Da, e cineva aici" şi „Nu, nu, nu, nicio şansă, imposibil, sută la sută sigur. Miroase de la o poştă".

Apoi dispăruse. Nu imediat – mai întâi îi adusese lui Irene o ceaşcă de ceai cu două cuburi de zahăr, după care îngenunchease la picioarele ei, îi cuprinsese mâinile în palme şi îi spusese să stea liniştită până ajunge poliția.

— Când o să vină, spune-le să meargă alături, bine? Să nu te duci singură. OK? Şi ei o să te ajute să-l găseşti pe William, bine? Numai… nu mai ieşi din casă, OK, îmi promiți?

Se ridicase din nou în picioare.

— Trebuie s-o şterg, îmi pare rău, dar am să mă întorc.

Se ghemuise din nou lângă ea.

— Mă cheamă Laura. Am să vin să te văd mai târziu. Bine? Tu fii pe fază, ai înțeles?

Până să vină poliția – două tinere în uniformă – Irene uitase deja numele fetei. Aparent, nu avea mare importanță, pentru că polițistele nu erau interesate de ea, ci doar de casa vecină. Irene se uitase din prag cum se ghemuiesc şi se uită prin fanta pentru corespondență, aşa cum făcuse şi fata, şi cum se trag înapoi, la fel ca ea. După asta, comunicaseră ceva prin stație, o convinseseră pe Irene să intre din nou în sufragerie, una dintre ele pusese

ceainicul la fiert şi adusese o pătură de la etaj. Ceva mai târziu, îşi făcuse apariția un tânăr cu o jachetă viu colorată, îi luase temperatura şi o ciupise uşor, îi pusese o mulțime de întrebări, printre care când a mâncat ultima oară, în ce zi erau şi cine era prim-ministru.

La ultima întrebare, ştia răspunsul.

— Of, May, femeia aia îngrozitoare, spusese ea cu amărăciune. Nu-mi place deloc. Nici dumitale nu-ți place, nu-i aşa?

Bărbatul zâmbise şi clătinase din cap.

— Nu, mi-am imaginat eu, ținând cont ca eşti din India.

— Sunt din Woking, răspunsese tânărul.

— Aa, bine.

Irene nu era prea sigură cum să reacționeze. Era tulburată, zăpăcită şi o stânjenea că tânărul era atât frumos, foarte frumos, de fapt, cu ochi negri şi gene extrem de lungi, avea mâinile moi şi delicate, iar când îi atinsese încheietura mâinii, simțise că roşeşte. Zâmbea frumos şi avea maniere, chiar şi atunci când o admonestase cu blândețe că nu-şi poartă de grijă, spunându-i că era foarte deshidratată şi trebuia să bea multă apă cu electroliți, cum îi spusese şi medicul ei de familie.

Bărbatul frumos plecase şi Irene făcuse ce i se ceruse – mâncase o felie de pâine prăjită cu miere, băuse două pahare mari cu apă, fără electroliți pentru că nu avea aşa ceva, şi când, în cele din urmă, începuse să-şi vină puțin în fire, auzise de undeva de afară o bufnitură înfiorătoare, un sunet terifiant. Cu inima bubuindu-i în piept, se apropiase grăbită de fereastra sufrageriei. Afară erau nişte bărbați în uniformă, care foloseau un berbec metalic ca să spargă uşa lui Angie.

— O, Doamne, rostise Irene cu voce tare, gândindu-se – prosteşte – că Angela nu va fi deloc încântată de treaba asta.

Încă nu-i trecuse prin minte că pe Angela n-o va mai încânta niciodată nimic. Înțelesese abia când o altă polițistă, de data asta fără uniformă, venise şi-i explicase că Angela a murit, că se împiedicase pe trepte şi îşi frânsese gâtul.

După ce polițista îi povestise că Angela era probabil moartă de câteva zile, poate chiar de o *săptămână,* Irene amuțise de ruşine. Biata Angela, să zacă alături, singură, perete în perete cu ea, şi ea – din cauza *crizei,* din cauză că se lăsase pradă confuziei – nici măcar să nu-i simtă lipsa?

— N-a strigat, spusese Irene când îşi recăpătase, în sfârşit, glasul. Aş fi auzit-o. Pereții ăştia sunt subțiri ca foaia de hârtie.

Polițista i-a explicat atunci amabilă că, foarte probabil, Angela murise pe loc.

— Dar puteți să vă *dați seama,* cu siguranță, când a murit, nu?

Irene avea ceva cunoştințe de criminalistică din cărțile ei. Femeia îi răspunsese însă că încălzirea era pornită la maximum şi că trupul Angelei zăcuse chiar lângă caloriferul din capătul scărilor, făcând imposibilă stabilirea cu exactitate a momentului în care se produsese decesul.

De fapt, nimeni n-avea să afle exact ce s-a întâmplat. Poliția declarase cazul un accident, iar Irene acceptase, deşi i se părea ceva suspect şi concluzia i se păruse cam pripită. Angela trecuse prin nişte conflicte, deloc puține: se certase cu sora ei, cu fiul ei – sau, mai bine zis, lui Irene i se păruse că Angela fusese hărțuită de unul sau altul, ceea ce o supărase şi-o făcuse să-şi înece amarul în băutură. Le menționase polițiştilor motivele certurilor – banii, situația lui Daniel –, dar aceştia nu se arătaseră interesați. Angela era alcoolică. Băuse prea mult, căzuse şi îşi fracturase gâtul.

— Se întâmplă mai des decât ați crede, îi spusese polițista amabilă. Dar dacă vă mai amintiți ceva, ceva care vi se pare relevant, sunați-mă la orice oră, îi spusese, întinzându-i o carte de vizită cu numărul ei de telefon.

— Am văzut-o cu un bărbat, spusese Irene brusc, tocmai când polițista pleca.

— OK, răspunsese polițista cu precauție. Şi când a fost asta?

Irene nu mai ştia. Nu-şi mai amintea. Mintea ei era complet goală. Nu, nu goală, *încețoşată.* Nu uitase totul – avea încă amintiri, unele importante –, numai că era cuprinsă de o stare de toropeală şi nu reuşea să se concentreze asupra niciunui lucru.

— Acum două săptămâni, poate? îndrăznise să spună cu speranță.

Polițista îşi țuguiase buzele.

— OK. Vă mai amintiți ceva despre acest bărbat? Ni-l puteți descrie sau…

— Au stat de vorbă acolo, pe alee. Se întâmplase ceva rău. Angela plângea.

— Plângea?

— Da. Deşi…

Irene se oprise, neştiind dacă se cuvenea să-şi trădeze prietena sau să ascundă adevărul.

— Deşi plânge destul de des după ce bea un pic mai mult. Devine… melancolică.

— Am înțeles.

Polițista dăduse din cap, zâmbind, gata din nou de plecare.

— Dar nu vă amintiți cum arăta bărbatul, nu-i aşa? Înalt, scund, gras, slab…?

Irene clătinase din cap. Era pur şi simplu… normal, un om *obişnuit.*

— Avea un câine! spusese ea în cele din urmă. Un cățel. Negru cu cafeniu. Un Airedale, cred? Nu, un Airedale e mai mare, nu-i aşa? Un Fox Terier, poate?

Asta se întâmplase în urmă cu opt săptămâni. Mai întâi murise Angela, iar acum, fiul ei. Irene habar nu avea dacă poliția se informase vreodată în legătură cu bărbatul pe care îl văzuse afară, stând de vorbă cu Angela; dacă au făcut-o, nu s-a ajuns la niciun rezultat, pentru că moartea ei fusese declarată accidentală. Se mai întâmplă accidente, mai ales cu bețivii. Dar şi mama, şi fiul, la opt săptămâni distanță?

Într-un roman, intriga asta n-ar sta niciodată în picioare.

7

Fereastra dormitorului lui Theo dădea spre o mică grădină împrejmuită de un zid, dincolo de care se găsea canalul. Într-o zi de primăvară ca aceasta, peisajul era plin de verdeață: strălucirea ierbii şi a frunzelor proaspăt ieşite, stejarii înmuguriți, sălciile plângătoare, măslinii atârnând deasupra cheiului, lintița de culoarea limetei deasupra apei.

Carla stătea pe scaunul de la fereastră, cu genunchii sub bărbie, înfăşurată în halatul de baie al lui Theo, şterpelit de la hotelul Belles Rives din Juan-les-Pins cu un secol în urmă. Trecuseră aproape şase ani de când se mutase de-aici şi totuşi ăsta era locul în care se simțea cel mai bine. Aici, în casa lui Theo, se simțea mai acasă chiar şi decât în locuința grandioasă din Lonsdale Square în care copilărise, ca să nu mai vorbim de căsuța ei din josul străzii.

Theo stătea în pat, cu aşternutul dat la o parte, butonând telefonul şi fumând.

— Parcă ziceai că le-ai rărit, spuse Carla aruncându-i o privire şi muşcându-şi uşor buza de jos.

— Le-am rărit, spuse el, fără să ridice capul. Acum fumez doar postcoital, postprandial şi la cafea. Asta înseamnă maximum cinci țigări pe zi, presupunând că mi-o trag cu cineva, ceea ce, o spun cu regret, nu mai este de mult ceva sigur.

Carla zâmbi fără să vrea.

— Trebuie să începi să-ți porți de grijă, spuse ea. Pe bune.

Theo se uită la ea, cu un rânjet leneş pe figură.

— Poftim? spuse el, mângâindu-şi pieptul. Ți se pare că nu sunt în formă?

Carla dădu ochii peste cap.

— Nu, *nu* eşti în formă, spuse ea, arătând cu bărbia spre burta lui. Nu e doar o părere. Ar trebui să-ți iei un alt câine, Theo. Când ai un câine, faci mult mai multă mişcare. Te scoate din casă, ştii bine, altfel doar stai, mănânci, fumezi şi asculți muzică…

Theo începu să se uite din nou în telefon.

— Poate se întoarce Dixon, spuse încet.

— Theo.

Carla se ridică de pe scaun, se urcă din nou în pat şi, când îngenunche în

fața lui, halatul îi alunecă într-o parte.

— A dispărut acum şase săptămâni. Îmi pare rău, dar sărmanul de el nu se mai întoarce.

Theo o privi trist.

— N-ai de unde să ştii, spuse el şi îi puse uşurel mâna pe talie.

Era destul de cald ca să poată lua micul dejun afară, în curte. Cafea şi pâine prăjită. Theo fumă încă o țigară şi se văită de editorul lui.

— E un filistin, spuse el. Şi are vreo şaisprezece ani. Nu ştie nimic despre lume. Vrea să elimin toate chestiile politice, care sunt de fapt, dacă te gândeşti bine, sufletul romanului. Nu, nu sufletul, greşesc. Sunt baza romanului. *Rădăcina* lui. El vrea să-l *dezrădăcinez.* Să-l dezrădăcinez şi să-l umplu de chestii siropoase! Ți-am spus? El crede că Siobhan are nevoie de o poveste de dragoste, ca s-o *umanizez.* Or ea este foarte umană! Este cel mai uman personaj pe care l-am creat vreodată…

Carla îşi lăsă scaunul pe spate, sprijinindu-şi tălpile goale pe cel din față, cu ochii închişi, şi îl asculta distrată. Mai auzise şi altă dată acest discurs sau o variantă a lui. Ştia că nu avea rost să-şi spună punctul de vedere, pentru că, în cele din urmă, el oricum va face tot cum îl tăia capul. După un timp, Theo tăcu şi rămaseră amândoi fără să mai spună nimic, ascultând zgomotele cartierului: copiii care strigau pe stradă, clinchetul clopoțeilor de bicicletă pe chei şi, din când în când, ciorovăiala găinuşelor-de-baltă. Pe masă zbârnâi un telefon. Al Carlei. Îl ridică, se uită la el şi, oftând, îl puse la loc.

Theo ridică o sprânceană.

— Un admirator nedorit?

Ea clătină din cap.

— Poliția.

Theo o privi lung.

— Nu le răspunzi?

— O să răspund. Mai târziu.

Îşi muşcă buza.

— O să răspund, doar că… nu vreau să mă tot gândesc la asta sau să tot revăd ce s-a întâmplat. Să îmi tot imaginez.

Theo îşi aşeză palma peste mâna ei.

— E în regulă. Nu trebuie să vorbeşti cu ei dacă nu vrei.

Carla zâmbi.

— Cred că vreau.

Își coborî picioarele de pe scaun și le strecură în șlapii mult prea mari împrumutați de la Theo. Se aplecă și își turnă o jumătate de ceașcă de cafea, luă o înghițitură și constată că era rece. Se ridică și începu să strângă masa după micul dejun, așezând pe tavă ibricul argintiu de cafea și cănile și urcând cu ele treptele de piatră spre bucătărie. Peste o clipă, își făcu din nou apariția, cu o sacoșă veche de la Librăriile Daunt pe umăr.

— Mă duc să mă schimb, spuse ea. Trebuie să mă întorc în Hayward's Place.

Se aplecă și își lipi în treacăt buzele de ale lui.

— Tot n-ai terminat? întrebă el, prinzând-o de încheietură și căutându-i privirea.

— Mai am puțin, spuse ea, coborându-și pleoapele și desprinzându-se din strânsoarea lui. Încă puțin și gata.

Apoi îi strigă peste umăr, în timp ce intra în casă:

— Deci ai de gând s-o faci? O s-o *umanizezi* pe Siobhan? Ai putea oricând să-i dai un câine, mă gândesc, dacă nu vrei să-i dai un iubit. Un Staffie micuț, poate, un cățel salvat.

Theo râse.

— Are dreptate totuși, nu-i așa? Personajele trebuie să țină la ceva.

— Ea are destule lucruri la care ține. La munca ei, la arta ei…

— Ah, dar nu-i suficient, nu-i așa? O femeie fără bărbat, fără copil sau un cățeluș pe care să-l iubească nu are suflet, nu-i așa? Este rece, tragică și oarecum disfuncțională…

— Tu nu ești așa, spuse Theo.

Carla stătea în pragul bucătăriei. Se întoarse spre el, cu un zâmbet trist.

— Serios, Theo? Nu crezi că viața mea este tragică?

El se ridică, traversă peluza și urcă treptele în întâmpinarea ei, prinzând-o de mâini.

— Nu cred că așa-i *toată* viața ta.

La trei ani de la nunta lor, Theo publicase o carte, o tragicomedie plasată într-un oraș sicilian, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. A fost nominalizat la tot felul de premii (fără să câștige niciodată nimic) și volumul a fost un bestseller uriaș. A urmat o adaptare cinematografică submediocră. Theo s-a umplut de bani.

La vremea aceea, Carla se întrebase dacă nu cumva cartea va marca

sfârşitul căsniciei lor. Theo era plecat tot timpul, în turnee, pe la festivaluri, însoțit de editoare destul de tinere, interacționând cu autori ambițioşi de douăzeci şi ceva de ani care îşi promovau mult lăudatele volume de debut, bătându-se pe burtă la petreceri cu directori de dezvoltare de la Hollywood incredibil de fermecători. Carla lucra pe atunci în City, pentru o firmă de administrare de fonduri, la departamentul de vânzări. La petreceri, oamenii dădeau ochii peste cap când le spunea cu ce se ocupa; la cocktailuri, se uitau peste umărul ei, în căutarea unor parteneri de discuție mai interesanți.

De fapt, nu avea de ce să se teamă că Theo îşi va pierde capul. Se săturase repede de viața în turneu, de entuziasmul chinuitor al lucrurilor inedite şi strălucitoare. Nu-şi dorea decât să stea cu ea acasă şi să scrie – plănuia o poveste a cărei acțiune se desfăşura înaintea celei din romanul său de succes, în care să relateze întâmplările din viața mamei protagonistului său în Primul Război Mondial. După ce Carla a rămas însărcinată, nu prea a mai vrut să călătorească şi, după naşterea copilului, şi-a dorit şi mai puțin acest lucru.

Theo ratase două termene de predare şi era pe cale să îl rateze şi pe al treilea când, imediat după ce fiul lui împlinise trei ani, Carla l-a anunțat că trebuia să meargă la Birmingham pentru o conferință în vânzări. Revenise de curând la muncă şi era vital, spunea ea, să facă astfel de excursii dacă nu voia să fie trasă pe linie moartă şi trecută la Categoria Mămici.

— Nu vrei să vin cu tine? sugerase atunci Theo. Noi doi şi Ben – o minivacanță?

Carla tresărise – îşi făcuse tot felul de iluzii gândindu-se la orele pe care le va petrece singură, în cadă, fără să fie deranjată de nimeni, cu o mască cosmetică pe față şi pregătindu-şi un cocktail cu ce găsea în frigiderul din cameră.

— Ar *fi* minunat, spusese ea cu precauție, doar că nu ştiu ce impresie aş face. Înțelegi, să vin cu soțul şi bebeluşul la pachet? Of, nu te uita aşa, Theo! *Habar nu ai* cum e în lumea mea. Dacă tu te prezinți cu Ben la serviciu, primeşti premiul pentru Tatăl Anului. Dar dacă fac eu asta, vor spune că nu mă descurc, că nu-mi stă mintea la job, că sigur nu aş rezista şi cu alte atribuții dacă mi s-ar oferi.

În loc să cedeze şi să spună, *Bine*, *dragă*, *atunci rămân la Londra cu Ben,* Theo îi sugerase să-l lase pe Ben la părinții lui.

— În Northumberland? Cum să ajung cu el până vineri tocmai până în Alnmouth?

— Ar putea veni ei să-l ia. Ar fi încântați, Cee, doar știi că mama îl adoră…

— Of, *pentru numele lui Dumnezeu.* Dacă tot ții morțiș să vii, atunci îl las mai bine la soră-mea. Nu face fața asta, doar și Angie îl adoră, iar ea stă la cinci minute de aici și nu am timp să organizez altceva.

— Dar…

— Îl lăsăm la Angie de data asta, iar data viitoare poate să meargă la maică-ta.

N-a mai fost însă o dată viitoare.

Duminică dimineață, au primit un telefon în camera lor de hotel. Își făceau bagajele ca să se întoarcă la Londra și se certau în privința traseului. Bărbatul de la telefon îi rugase să coboare la recepție, apoi păruse să se răzgândească, vorbise cu altcineva și le spusese că ar fi bine să aștepte în camera lor, că va veni cineva la ei.

— Despre ce naiba e vorba? întrebase Carla, dar nu primise niciun răspuns.

— Pun pariu că ne-a spart cineva mașina, spusese Theo.

Sosiseră doi polițiști, un bărbat și o femeie. Aceștia îi informaseră că a avut loc un accident acasă la sora Carlei. Ben căzuse de pe balconul de la primul etaj al casei pe treptele de la grădină.

— Dar ea ține ușa biroului închisă, spusese Carla consternată. Balustradele balconului sunt stricate, așa că ușa este întotdeauna închisă.

Însă ușa nu fusese închisă, iar micul Ben ieșise pe balcon și alunecase printre balustrade, căzând pe treptele de piatră de la 6 metri înălțime. L-a găsit vărul lui de opt ani, care se juca în grădină și care a sunat imediat la salvare.

— O să se facă bine? O să se facă bine?

Carla repeta întruna aceeași întrebare, iar Theo căzuse în genunchi, urlând ca un animal. Ochii polițistei se umpluseră de lacrimi și mâinile îi tremurau. Clătinase din cap și le spuse că îi părea foarte rău, dar, cu toate că medicii sosiseră în doar câteva minute, nu l-au mai putut salva.

— Dar o să se facă bine? întrebase din nou Carla.

După ce mama Carlei și a Angelei a murit, atât de tânără, de cancer de sân, tatăl lor a rămas în locuința familiei, o casă cu trei etaje din Lonsdale Square, deși, evident, era prea mult spațiu pentru el, iar urcatul scărilor din biroul lui de la primul etaj până în dormitorul de la etajul al doilea devenea,

de la zi la zi, tot mai dificil. Buruienile au năpădit grădina, jgheaburile au rămas necurățate, prin acoperiş a început să se infiltreze apa şi ramele ferestrelor au putrezit. Iar balustradele din fier forjat de pe micul balcon Juliet al biroului lui au ruginit complet.

Tatăl lor s-a mutat într-un cămin de bătrâni cu şase luni înainte să moară şi, de vreme ce Carla locuia deja cu Theo, s-a mutat Angela în locul lui. Avea planuri mărețe pentru casă, prevăzuse câțiva ani de renovare minuțioasă, proiectase nişte tablouri murale cu care avea de gând să decoreze holurile şi spațiul de deasupra scării. Totuşi, primele pe listă erau reparațiile esențiale, prioritatea fiind acoperişul. În felul ăsta şi-a cheltuit, desigur, toți banii, aşa că restul a trebuit să fie pus pe lista de aşteptare.

Până s-a născut Daniel, nu se gândise nimeni câtuşi de puțin la balustradele ruginite. Din momentul în care a început să meargă de-a buşilea, Angela a încuiat uşa biroului şi a lăsat-o aşa. Regula era că uşa aia trebuia să stea închisă. La orice oră, uşa biroului era închisă.

— Dar unde era Angela?

Carla şi Theo stăteau pe bancheta din spate a maşinii poliției; niciunul dintre ei nu era în stare să conducă.

— Unde era? şoptise cu greu Carla, cu ochii strânşi. Pur şi simplu… nu înțeleg. Unde era Angela?

— Era în dormitorul ei, îi spusese polițista. La etaj.

— Dar… de ce a trebuit să sune Daniel după ambulanță? Sora mea ce făcea?

— Se pare că dormea când s-a produs accidentul.

— Dormea pe naiba, spusese Theo. Era *mahmură.* Nu-i aşa?

— N-avem de unde să ştim, răspunsese Carla, dând să-l prindă de mână.

El şi-o smuci într-o parte, ca ars.

— Chiar n-avem de unde?

Poliția i-a dus direct la spitalul Whittington. Au fost întâmpinați de o polițistă desemnată să păstreze legătura cu familia victimei, care a încercat să-i convingă să nu vadă cadavrul.

— Ar fi mult mai bine, spuse ea, să vă amintiți de băiețelul dumneavoastră când era fericit. Când alerga sau mergea cu bicicleta…

N-au ascultat-o. Nu aveau să-l mai vadă niciodată, aşa că era o absurditate ce le cerea ea.

Au stat într-o încăpere rece şi intens luminată mai bine de o oră,

trecându-şi trupul fiului lor de la unul la altul. I-au sărutat degetele dolofane şi tălpile picioarelor. I-au încălzit carnea rece cu mâinile şi lacrimile lor.

Apoi poliția i-a condus la casa lor de pe Noel Road, unde îi aşteptau părinții lui Theo.

— Unde e? au fost primele cuvinte adresate de Theo mamei lui.

Aceasta făcuse un semn smucit cu capul în direcția scării.

— La etaj, răspunsese ea, cu vocea şi fața încordate ca o tobă. În camera de oaspeți.

— Theo, spuse Carla, te rog.

Îl auzise strigând.

— Dormeai dracului, nu-i aşa? Erai mahmură, zi! L-ai lăsat, l-ai lăsat singur, cu uşa deschisă, aşa l-ai lăsat. L-ai lăsat. L-ai lăsat.

Angela plângea, suferind cumplit, dar Theo nu cedase.

— Pleacă din casa mea! Şi să nu te mai întorci niciodată! Să nu te mai văd în fața ochilor.

Carla îl auzise pe Daniel, care plângea şi el.

— Las-o în pace! Unchiule Theo! Te rog! Las-o în pace!

Angela şi Daniel au coborât apoi, ținându-se de mână. Angela a încercat să-şi îmbrățişeze sora, dar Carla a respins-o; s-a întors, şi-a încovoiat umerii şi s-a ghemuit, încolăcindu-se ca un animal care se apără de un prădător.

După ce au plecat şi au închis uşa, mama lui Theo s-a întors spre Carla şi a întrebat-o:

— De ce nu l-ai adus la mine? Aş fi avut eu grijă de el.

Carla se ridicase, îşi strânsese pumnii, ieşise prin bucătărie în grădina din spate, unde tricicleta fiului ei zăcea în mijlocul peluzei, şi începuse să urle.

Carla şi Theo şi-au adus reproşuri şi acuze nesfârşite; fiecare propoziție începea cu „dacă”.

Dacă n-ai fi mers la conferință…

Dacă n-ai fi insistat să vii…

Dacă nu ți-ai fi făcut atâtea griji cum te *percepe* lumea…

Dacă l-am fi dus la părinții mei…

Inimile lor s-au frânt pentru totdeauna şi dragostea – oricât de profundă sau de aprigă ar fi fost – nu i-a putut alina.

8

La 23 de ore după ce o ridicaseră, poliţiştii i-au spus Laurei că putea merge acasă. Cap-de-Ou a fost cel care i-a dat vestea.

— Va trebui, probabil, să mai stăm de vorbă, îi spuse el, aşa că nu pleca nicăieri.

— O, da, nicio problemă, am să anulez excursia la Disney World pe care mi-o planificasem, nu-ţi face griji, răspunse Laura.

Cap-de-Ou încuviinţă.

— Ar fi bine, spuse el, cu un zâmbet trist care o anunţa că nu va urma nimic bun.

Trecuse de 10 când ieşi din secţie în burniţa rece. Reuşi să prindă autobuzul pe Gray's Inn Road şi se prăbuşi epuizată pe singurul loc liber de pe platforma inferioară. Femeia de lângă ea, lată în şolduri şi îmbrăcată elegant, strâmbă din nas şi se trase spre fereastră, încercând să reducă la maximum contactul cu nou-sosita udă leoarcă şi urât mirositoare. Laura îşi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de spătar, şi închise ochii. Femeia scoase un zgomot dezaprobator. Laura o ignoră, întorcându-şi faţa, să n-o mai vadă. Femeia oftă. Laura simţi cum i se încordează maxilarul şi îşi strânse pumnii. *Numără până la zece,* îi spunea tatăl ei, şi aşa şi încercă să facă: *Unu doi trei unu doi trei unu doi trei* – nu reuşea să treacă de trei, oricât s-ar fi străduit, iar femeia oftă din nou, fâţâindu-şi fundul gras şi Laura simţi impulsul să ţipe la ea: *Nu e vina mea nu e vina mea nu e vina mea la dracu'.*

Se ridică.

— Ştiu, se răsti ea, uitându-se urât la vecina sa. *Put.* Ştiu. Am stat 24 de ore la secţia de poliţie şi înainte de asta am fost la cumpărături, după opt ore de serviciu, aşa că n-am mai făcut duş de două zile. Nu e vina mea. Dar ştii ce? Peste juma de oră, eu am să miros a trandafiri şi tu vei fi în continuare o vacă grasă şi proastă, ştii?

Laura se întoarse cu spatele şi coborî din autobuz cu trei staţii mai devreme. Tot drumul spre casă, nu reuşi să-şi şteargă din minte expresia îndurerată a femeii şi felul cum se înroşise de ruşine şi-şi muşcase interiorul obrazului ca să nu izbucnească în plâns.

Liftul era stricat. Se târî cu greu şapte etaje, chinuindu-se să-şi înăbuşe lacrimile: era obosită, o durea piciorul, tăietura de pe braţ îi pulsa şi era

flămândă. Primise de mâncare la secție, dar, din cauza anxietății, nu reușise să ia nicio înghițitură. Lihnită și amețită, băgă cheia de rezervă în broască, o răsuci și deschise ușa. Bucătăria părea devastată – chiar *fusese* devastată de poliție, presupuse ea – cu sertarele și dulapurile deschise, cu oalele și farfuriile aruncate peste tot. Împrăștiată printre ele, mâncarea stricată pe care o cumpărase de la supermarket cu ultimii ei bani.

Se întoarse cu spatele. Stinse lumina și se duse în dormitor, fără să facă duș sau să se spele pe dinți. Se băgă în pat, plângând încetișor, și, încercând să se liniștească, începu să se mângâie singură pe ceafă, așa cum făcea tatăl ei ca s-o adoarmă când era amărâtă sau o durea ceva.

Viața ei nu dusese lipsă de amar și durere. Primii ani ai copilăriei, petrecuți în sudul murdar al Londrei, fuseseră lipsiți de evenimente. În așa măsură, încât nu-și mai amintea aproape nimic, cu excepția unei imagini ciudate, în culori sepia, cu o casă înșiruită aflată pe o stradă îngustă și a senzației pe care o avea vara pășind pe peluza uscată și țepoasă. Amintirile ei începeau să capete culoare abia de pe la vârsta de nouă ani, când se mutase cu părinții ei într-un sătuc din Sussex. Și când începuseră toate necazurile.

Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu locul. Laurei îi plăcea satul, care era pitoresc și frumos, cu căsuțe de piatră, meciuri de crichet pe pajiște și vecini politicoși cu copii blonzi și căței Labradoodle. Janine, mama Laurei, declarase locul *imbecilizant,* ceea ce, din câte se părea, era ceva rău. Dar Laurei îi plăcea. Îi plăcea școala din sat, unde erau doar cincisprezece copii în clasă și profesorii o considerau foarte avansată la citire. Îi plăcea să meargă cu bicicleta pe drumurile înguste de țară, complet nesupravegheată, și să caute mure.

Tatăl Laurei, Philip, obținuse o slujbă într-un orășel din apropiere. Renunțase la visul de a ajunge scenograf de teatru și se angajase pe un post de contabil, ceea ce o făcea pe Janine să dea ochii peste cap de fiecare dată când venea vorba despre asta.

— *Contabil,* șuiera ea, trăgând cu sete din țigară și pigulindu-și mânecile cămășii populare cu care era îmbrăcată. Ceva mai distractiv nu puteai găsi?

— Viața nu poate fi mereu distractivă, Janine. Uneori, trebuie să te comporți ca un adult.

— Și Doamne ferește să se distreze și adulții, nu-i așa, Philip?

Laurei i se părea că părinții ei nu fuseseră întotdeauna așa. Își amintea

vag că existaseră momente în care mama ei nu stătea îmbufnată la cină, cu brațele încrucişate la piept, abia ciugulind din mâncare şi răspunzând morocănoasă la orice întrebare a tatălui ei. Existase o vreme când mama ei râdea. Şi cânta!

— Ne-am putea întoarce la Londra, sugera Laura şi mama ei zâmbea pentru o clipă şi îi netezea părul, apoi privea melancolic în depărtare.

Iar tatăl ei îi răspundea – exagerat de vesel şi prea vioi:

— Nu ne putem întoarce, puiule, acum am o slujbă aici. Şi avem o casă atât de frumoasă, nu-i aşa?

Noaptea, Laura îi auzea certându-se.

— Ai o *slujbă* în domeniul consultanței financiare! şuiera mama pe un ton îngrozitor. Doamne, măicuța Domnului, *asta* vrei să faci cu viața ta? Să numeri toată ziua banii altora?

Şi:

— Cu ce-am greşit să duc o asemenea viață? *Banală? La țară? În Sussex?* Pentru că eu nu la asta m-am înhămat.

Şi:

— Te-ai *înhămat?* E vorba de căsnicia noastră, Janine, nu de o povară.

Laura, o copilă plină de optimism, se prefăcea că nu aude certurile, convinsă că, dacă îşi dădea toată silința şi se purta foarte frumos, atunci motivele de nefericire ale mamei ei se vor spulbera. Laura se străduia din răsputeri să-i facă pe plac, se grăbea să-i transmită complimentele primite de la profesori sau să-i arate desenele pe care le făcea la şcoală.

După-amiaza, Laura rămânea cu mama. O ajuta la curățenie dacă era nevoie, stătea lângă ea în timp ce citea sau umbla după ea prin casă când trecea agitată dintr-o cameră în alta. Încerca să-i descifreze expresiile faciale, să-şi imagineze ce gândea, ce o făcea să ofteze sau să-şi sufle bretonul din ochi, încerca să înțeleagă ce ar putea face ca să-i smulgă un zâmbet. Uneori reuşea, alteori maică-sa urla la ea:

— Pentru numele lui Hristos, Laura, lasă-mă să respir puțin! Lasă-mă singură măcar un minut!

În toamnă, Janine începuse nişte cursuri de artă. Şi până la Crăciun ceva din atitudinea ei se schimbase. Vântul rece dinspre răsărit adusese cu el un cer albastru, dureros de frumos, un frig muşcător şi, ca din senin, un dezgheț în atmosfera din familie. Se ajunsese, aparent, la un armistițiu. Laura habar n-avea ce, dar ceva era altfel, pentru că scandalurile încetaseră. Tatăl ei nu mai părea amărât şi hăituit. Mama ei zâmbea în timp ce spăla

vasele şi se cuibărea lângă Laura când se uitau seara la televizor, în loc să stea deoparte, în fotoliu, cu cartea ei. Fuseseră chiar şi la Londra, o dată la un magazin de jucării şi o dată la grădina zoologică.

Noul an începuse sub o aură de optimism. Mama îi zâmbea dimineața când îşi lua rămas-bun de la ea şi pleca la şcoală. Mai mult, îi promisese că, în weekend, vor ieşi cu toții cu sania dacă o să fie zăpadă.

De nins, a nins, dar n-au mai mers cu sania.

În vinerea aceea, în mai puțin de o oră, stratul de zăpadă a depăşit şase centimetri, suficient cât să anuleze antrenamentul de fotbal. Puțin după ora 3, Laura cobora dealul spre casă, lăsând bicicleta liberă la vale şi mergând pe mijlocul drumului, unde zăpada se topise datorită traficului. Se întuneca deja, iar ea nici nu văzu, nici nu auzi maşina care tocmai ieşise în şosea. Parcă de nicăieri.

Impactul a proiectat-o aproape 4 metri mai încolo şi a căzut pe spate; maică-sa, care stătea pe aleea din fața casei, a auzit pocnitura căştii pe pământ. Laura a suferit o fractură craniană şi fracturi severe ale bazinului şi piciorului. Şoferul care o lovise nu oprise.

Au urmat necazurile şi durerea. Şase operații, luni întregi petrecute în spital, ore nesfârşite de terapie fizică chinuitoare, epuizantă, sesiuni de logopedie şi de consiliere psihologică. În cele din urmă, se vindecase. Mai mult sau mai puțin. Dar sămânța rea fusese sădită, aşa încât, deşi totul mergea spre bine, Laura se simțea tot mai rău. Era mai lentă, mai nervoasă, mai puțin adorabilă. Privind neputincioasă cum i se îngustează orizontul cândva nelimitat, în suflet îi înflorise o amărăciune întunecată.

Dimineață, Laura băgă toată mâncarea dezghețată în cuptorul cu microunde şi îl porni la putere maximă. Înghiți cât o ținu stomacul, aruncă restul la coş şi se îmbrăcă pentru serviciu.

— Ce-i în capul tău? o întrebă Maya, şefa de la spălătorie, când intră în camera din spate şi o găsi Laura scoțându-şi haina şi agățând-o de cuierul din spatele tejghelei.

— E tura mea, spuse Laura. E miercuri.

— Aşa, şi ieri a fost marți. Tot tura ta, dar n-ai binevoit să vii, sau mă înşel cumva?

Laura dădu să răspundă, dar Maya ridică palma.

— Nu, nu mă interesează. Îmi pare rău, dar nu mă interesează, Laura. Nu-mi pasă cu ce scuze mai vii de data asta. M-am săturat…

— Maya, îmi pare rău…

— Ştii ce zi a fost ieri? Ştii? Ieri, nepoțelul meu a împlinit cinci ani şi maică-sa l-a dus într-o excursie specială la grădina zoologică. Şi trebuia să fiu şi eu acolo, numai că, ghici ce, n-am fost, nu-i aşa? Pentru că am fost *aici,* să-ți fac *treaba* şi tu nici măcar n-ai catadicsit să mă suni.

— N-am putut, Maya. Îmi pare rău, chiar îmi pare rău că te-am lăsat baltă…

— N-ai putut să dai un *telefon?* De ce? Te-au băgat la zdup, nu-i aşa?

Laura îşi lăsă capul în jos.

— Of, cred că glumeşti, fir-ar al naibii! Iartă-mi limbajul, dar nu-mi spune că te-au arestat *din nou!*

Maya ridică ambele mâini, în semn de capitulare.

— Îmi pare rău, scumpo, dar mi-a ajuns. Nu mai pot. M-am săturat până-n gât. Ți-am suportat toate toanele. Şi doar te-am avertizat, să nu spui că nu! În mod repetat. Întârzii, nu se poate baza omul pe tine şi te porți urât cu clienții…

— Dar, Maya, n-am…

— Ştiu! Ştiu ce vrei să spui. N-a fost vina ta. Nu e niciodată vina ta. Poate că aşa e. Poate că nu e vina ta, dar nici a mea nu-i, am sau nu dreptate, la naiba?

Laura vomită pe trotuarul din fața spălătoriei. Împrăştie în jur crochete de peşte şi bucățele de pizza.

— N-am făcut-o intenționat! îi strigă prin fereastră Mayei, care o privea îngrozită, cu gura căscată.

N-o făcuse intenționat. Doar nu putea vomita la comandă – numai că îşi băgase cardul în bancomatul de lângă spălătorie, care îi confirmase că mai avea în cont şapte lire şi cincizeci şi şapte de penny, sumă care, împreună cu mărunțişul de patru lire din poşetă, era toată averea ei. Şi tocmai fusese dată afară. Atunci avu revelația, ca un pumn în plexul solar – dacă fusese dată afară, însemna că puteau urma şi alte sancțiuni. Îi puteau tăia ajutorul social pentru chirie; cunoştea oameni care o pățiseră, chiar şi mai multe luni la rând. Ar ajunge în stradă, se gândi, asta dacă n-o arestau cumva pentru crimă. Atunci vomitase. Se şterse la gură şi se îndepărtă, muşcându-şi buza de jos şi încercând să-şi înăbuşe senzația de panică pură stârnită în stomacul proaspăt golit.

Imediat ce ajunse acasă, o sună pe maică-sa, pentru că, oricât de tare şi

de des ar fi dezamăgit-o, Laura o iubea în continuare şi spera de fiecare dată că lucrurile se vor schimba.

— Mamă? Mă auzi?

Se auzea zgomot în fundal şi pârâituri pe linie.

— Mamă?

— Laura! Ce faci, draga mea?

— Mamă… Nu mă simt prea bine. Poți să vii până la mine?

Urmă o pauză lungă.

— Mamă?

— Poftim, draga mea?

— Am întrebat dacă poți să vii până la mine.

— Momentan, suntem în Spania, aşa că s-ar putea să fie nițel complicat!

Izbucni într-un hohot de râs grav, gutural, care o săgetă pe Laura drept în inimă.

— Dar ne întoarcem în câteva săptămâni şi poate ne vedem atunci.

— Oo. Câteva săptămâni? Nu… unde sunteți?

— Sevilla. Ştii tu, ținutul portocalelor.

— Da, am auzit de Sevilla, răspunse Laura şi înghiți cu greu. Ascultă, mamă, s-a întâmplat ceva nasol şi am cam dat de necaz…

— Of, Laura! Din nou?

Laura îşi muşcă buza.

— Da, *din nou.* Îmi pare rău. Dar… mă gândeam dacă nu poți să-mi împrumuți nişte bani până trec peste hopul ăsta. Am avut, efectiv, ghinion, chiar nu e vina mea.

— Laura…

Se auzi din nou un pârâit pe linie.

— N-am auzit ce-ai spus, mamă.

— Spuneam că nu e un moment prea bun pentru noi, nu stăm tocmai bine cu banii.

— În Sevilla?

— Da, în Sevilla. Richard a expus nişte lucrări la un târg de artă de aici, dar e genul ăla de târg la care trebuie să-i plăteşti dealerului o chirie pentru spațiu, aşa că…

— N-a vândut nimic încă?

— Deocamdată.

— OK.

Urmă o pauză lungă, un alt pârâit. Laura auzi oftatul mamei şi, în acel

moment, cedă. Simți cum dezamăgirea îi cuprinde inima ca un pumn.

— Laura, plângi? Of, Laura, nu. *Te rog.* Nu face asta. Doar ştii că nu suport să mă manipuleze cineva emoțional.

— Nu plâng, spuse Laura, deşi plângea în hohote. Nu plâng.

— Ascultă-mă, spuse mama ei pe un ton energic şi oficial. Plângi şi descarcă-te, apoi sună-mă din nou, ai înțeles? Am să vorbesc cu Richard despre bani. OK? Laura? Hai, ai grijă de tine.

Laura mai plânse un pic şi, după ce termină, epuizându-şi toate emoțiile, îl sună pe taică-su, care nu îi răspunse. Îi lăsă un mesaj. „Salut, tata. Mda, m-au arestat ieri, sunt suspectă de crimă. Deocamdată, mi-au dat drumul, nu m-au pus sub acuzare, dar m-au dat afară de la serviciu pentru că am lipsit, fiindcă eram în arestul poliției şi toată mâncarea pe care mi-am cumpărat-o s-a stricat şi nu mai am niciun căcat în portofel, aşa că poate mă suni înapoi. Hai, sănătate. Apropo, Laura la telefon.”

<u>**Cea care a scăpat cu viață**</u>

Când se trezeşte în acea dimineață, nu-şi imaginează cum va decurge ziua lui sau cum se va sfârşi, cu bune şi cu rele. Nu-şi închipuie, în timp ce se bărbiereşte în oglinda murdară din baia din spate, în mirosul de căcat din jur şi cu apa ruginie în chiuvetă, nu-şi închipuie că va întâlni o fată atât de încântătoare.

Cum să-şi închipuie aşa ceva? Cum îl va tachina, va flirta cu el, îl va face să sufere, apoi se va întoarce grăbită, făcând autostopul, căutându-i compania, tânjind, pe bancheta din față a maşinii, după mâna lui pe coapsa ei fermecătoare şi moale.

Când se trezeşte în acea dimineață, nu-şi poate imagina talmeş-balmeşul de mai târziu, entuziasmul, nerăbdarea.

9

Patru zile pe săptămână, Miriam lucra la *Books on a Boat,* o librărie plutitoare de pe canal, chiar lângă Broadway Market. Librăria, care vindea de-a valma cărți noi şi la mâna a doua, dădea de ani buni târcoale falimentului. Nicholas, proprietarul său, fusese nevoit în ultima vreme să se bazeze – după cuvintele lui – pe bunătatea hipsterilor (strângere de fonduri) pentru a ține afacerea pe linia de plutire. (Lucru cât se poate de adevărat: de curând, strânseseră fonduri ca să repare carena bărcii care începuse să ia apă.)

Miriam se ocupa, în mare măsură, de treburile administrative – ținea contabilitatea, gestiona mare parte din afacere, aproviziona rafturile şi menținea curățenia. Nu-i mai dădeau voie să servească clienții (prea nepoliticoasă) şi nici să scrie indicatoarele de raft – mici prezentări făcute de angajații librăriei ultimelor apariții editoriale (prea brutală). În plus, era deranjantă. Nicholas nu-i spusese direct niciodată, dar nici nu era nevoie. Miriam ştia foarte bine că nu era o prezență agreabilă, că oamenii nu se simțeau atraşi de ea, că oricum s-ar fi numit opusul magnetismului, ea îl avea din belşug. Era conştientă de aceste lucruri şi pregătită să le înfrunte. La urma urmei, de ce nu? Care era alternativa? Nu prea avea rost să pretindă că lucrurile erau altfel decât erau, că *ea* era altfel decât era.

Miercurea, Nicholas mergea la psiholog, aşa că deschidea Miriam librăria. Întotdeauna punctuală, pentru că nu-şi permitea să întârzie nici măcar cu un minut. În dimineața aceea, trecu pe sub podul Cat and Mutton la 9 fără un sfert fix şi fu surprinsă să vadă că în fața magazinului aştepta deja un client, care încerca să se uite pe geam, cu mâinile făcute căuş în dreptul feței. Un turist, se gândi ea, dar când bărbatul se trase înapoi şi se uită în direcția ei, Miriam încremeni, cuprinsă de un val de adrenalină. Theo Myerson.

Venindu-şi în fire, îşi aminti: viermele ăsta se întorcea. Trase adânc aer în piept, îşi îndreptă corpul, 1,57 metri cu totul, şi porni încrezătoare spre el.

— Pot să vă ajut cu ceva? strigă de departe.

Întunecându-se la chip, se întoarse în întâmpinarea ei.

— Da, chiar poți, spuse el.

Întâmplător, nu era prea mult trafic pietonal în zonă, aşa că se treziră singuri pe chei. Având podul în spate şi barca în față, Theo Myerson îi tăie

calea.

— Nu am deschis încă, spuse ea şi păşi înspre apă, încercând să treacă pe lângă el. Deschidem la 9. Va trebui să vă întoarceți atunci.

Myerson se mişcă în aceeaşi direcție, blocându-i din nou calea.

— N-am venit aici pentru cărți, spuse el. Am venit să te avertizez să nu-ți bagi nasul în treburile mele. Să-mi laşi familia în pace.

Miriam îşi îndesă în buzunare mâinile care-i tremurau.

— Nici nu m-am apropiat de familia dumneavoastră. Doar dacă… vă referiți la nepotul dumneavoastră?

Îl privi drept în ochi.

— Groaznică poveste.

Îşi scoase cheia din geantă şi-l împinse ca să-şi facă în cele din urmă loc.

— Sunt martor, v-a zis cineva? Poliția a venit la mine, mi-a pus o grămadă de întrebări, iar eu am răspuns.

Se întoarse spre Theo cu un zâmbet crispat pe figură.

— Ce-ați fi vrut să fac? Uite ce zic eu – băgă mâna în geantă şi scoase mobilul –, să-i sun? Am numărul detectivului în telefon, mi-a spus să-l sun dacă îmi amintesc sau dacă observ ceva ciudat. Să-l sun acum? Să-i spun că ați venit la mine?

Miriam văzu consternarea de pe chipul lui şi simți un val de plăcere intens şi destul de surprinzător.

— Domnule Myerson?

Deci asta înseamnă să ai putere, îşi spuse Miriam.

Când se întoarse în seara aceea de la serviciu, înainte chiar să-şi pregătească o ceaşcă de ceai sau să se spele pe mâini, Miriam luă de pe raftul de deasupra sobei cutia de lemn în care îşi ținea zorzoanele şi o aşeză pe masa din bucătărie. O deschise şi începu să aranjeze obiectele din ea, un ritual pe care îl practica din când în când pentru a-şi alunga anxietatea, un mod de a se linişti, de a-şi ordona gândurile, concentrându-se asupra lucrurilor cu adevărat importante.

Era o ciudată şi înțelegea asta, ştia cum era şi cum o vedeau oamenii. Se uitau la ea şi vedeau o femeie de vârstă mijlocie, grasă, fără bani, fără soț şi fără putere. Vedeau o venetică, o străină care locuia într-o barcă, se îmbrăca de la second-hand şi se tundea singură. Unii se uitau la ea şi apoi şi-o scoteau din minte, alții credeau că pot face orice le trece prin cap, îşi imaginau că era neputincioasă, incapabilă să se apere.

Miriam scoase din cutie o foaie A4, împăturită în jumătate şi apoi în sferturi; o desfăcu, o întinse în faţa ei şi-i netezi antetul cu podul palmei. Reciti cuvintele pe care le parcursese atât de des încât le ştia aproape pe de rost, cel puţin fragmentele cele mai scandaloase.

Dragă doamnă Lewis,

Vă scriu în calitate de avocat al editurii Harris Mackey, care publică operele lui Theo Myerson, ca răspuns la scrisoarea dumneavoastră din 4 februarie. Vă scriu atât în numele companiei, cât şi al domnului Myerson, care a aprobat conţinutul acestei scrisori. Dorim să precizăm de la bun început că dl. Myerson neagă complet acuzaţiile de încălcare a drepturilor de autor pe care le formulaţi în scrisoare; plângerea dumneavoastră este complet nefondată.

Afirmaţia conform căreia romanul domnului Myerson Cea care a scăpat cu viaţă, *publicat sub pseudonimul Caroline MacFarlane, copiază „teme şi porţiuni semnificative" din memoriile dumneavoastră este eronată din mai multe motive.*

Ca să poată fi demonstrată o încălcare a drepturilor de autor, trebuie să existe o legătură cauzală între lucrarea reclamantului şi presupusul plagiat; trebuie să demonstraţi că memoriile dumneavoastră au fost folosite de domnul Myerson pentru a scrie Cea care a scăpat cu viaţă.

Domnul Myerson recunoaşte că l-aţi rugat să citească manuscrisul dumneavoastră şi, în ciuda programului extrem de încărcat şi a diverselor solicitări pe care le primeşte, a fost de acord să facă acest lucru. Aşa cum v-a explicat şi domnul Myerson când aţi fost acasă la domnia sa, pe 2 decembrie, a pus manuscrisul în valiză când a plecat cu avionul la Cartagena, pentru Festivalul Fânului; din păcate, bagajele domniei sale au fost rătăcite de British Airways şi nu au mai fost recuperate. Prin urmare, domnul Myerson nu a apucat să vă citească manuscrisul.

Similitudinile pe care le reclamaţi între Cea care a scăpat cu viaţa *şi memoriile dumneavoastră nu sunt decât nişte teme şi idei generice…*

Nu considerăm nici necesar, nici oportun să abordăm individual comparaţiile nefundamentate pe care încercaţi să le faceţi…

Ați formulat acuzații grave și false la adresa domnului Myerson…

Orice demers juridic din partea dumneavoastră ar fi inadecvat și nejustificat, iar domnul Myerson se va apăra cu fermitate; dumnealui va solicita recuperarea integrală a cheltuielilor de judecată, fapt care, în lumina celor de mai sus, nu ne îndoim că va fi aprobat de instanță.

Iată, negru pe alb. Toate insultele aruncate în față, toate acuzațiile neplăcute și dureroase, respingerea fără drept de apel a demersului ei, considerat *complet nefondat, eronat, slab, fals, inadecvat, nejustificat,* întreaga esență a argumentelor ei, totul se rezuma la ultima propoziție: noi avem banii și, deci, și puterea. Tu nu ai nimic.

Cu mâinile tremurând, Miriam împături scrisoarea și o îndesă înapoi pe fundul cutiei, după care scoase carnețelul negru în care își nota sosirile și plecările de pe canal. Locuia pe barcă de șase ani și învățase că trebuia să fie vigilentă. Existau tot felul de oameni: buni, cumsecade, harnici, generoși, dar și bețivi, drogați, hoți și așa mai departe. Trebuia să rămână cu capul pe umeri. Trebuia să fie cu ochii în patru. Trebuia să fie atentă la prădători. (Miriam știa asta mai bine decât oricine.)

Așa că își nota totul. De exemplu, își notase ora la care Laura Nebuna de la spălătorie își făcuse apariția vineri împreună cu Daniel Sutherland; își notase, de asemenea, momentul în care venise în vizită Carla Myerson, mătușa băiatului, cu hainele ei scumpe, coafura elegantă și dantura ei impecabilă. Miercurea trecută. Cu două zile înainte de moartea lui Daniel. Venise cu o sticlă de vin în mână.

După asta, luă cheia – cheia Laurei Nebuna, găsită pe podeaua bărcii mortului – și o răsuci între degete, pipăindu-i marginile încă lipicioase de sânge. Miriam avea sentimentul că, indiferent ce făcuse, Laura trebuia protejată. La urma urmei, și ea era o persoană lipsită de orice putere, nu? O, era frumușică, cu ochi strălucitori și zveltă, dar săracă și cu probleme. Era ceva în neregulă cu ea: șchiopăta și nu era în toate mințile. Nu era întreagă la cap. Unii pot profita de cineva ca ea, tânără, mică, neputincioasă, la fel cum profitaseră de Miriam.

Dar balanța puterii se schimbă, nu-i așa? Uneori, în moduri neașteptate. Balanța puterii se schimbă și viermii se întorc.

Cum ar fi dacă Miriam n-ar fi văzut-o pe Laura? Cum ar fi dacă, așa cum

spusese poliției, n-ar fi văzut-o decât pe Carla Myerson cu Daniel Sutherland? Dacă stătea să se gândească mai bine, cum ar fi dacă ar fi văzut-o pe Carla Myerson de mai multe ori? Doar detectivul o rugase să ia legătura cu el dacă își amintea ceva, nu? Dacă-și amintea ceva, indiferent cât de neînsemnat, care ar fi putut fi semnificativ? Cum ar fi dacă – ah, acum îi era clar! – și-ar aminti că auzise ceva, voci ridicate, care i s-au părut la început vesele, dar care poate că erau altceva, poate că era o ceartă?

Miriam își pregăti o ceașcă de ceai și își băgă picioarele într-un lighean cu apă fierbinte, ronțăind metodic o jumătate de pachet de biscuiți digestivi, în timp ce se gândea ce trebuie să-i spună detectivului. Oare să-i pomenească, de exemplu, de întâlnirea de dimineață cu Myerson? Sau să păstreze asul ăsta în mânecă, pentru altă ocazie? Era extrem de conștientă că trebuia să aibă grijă cum gestionează lucrurile, că nu se cădea să fie nesăbuită sau să se lase îmbătată de puterea pe care tocmai o dobândise.

Formă numărul de mobil al detectivului și ascultă fraza de întâmpinare a mesageriei vocale.

— Alo, domnule detectiv Barker? Miriam Lewis la telefon. Ați spus să vă sun dacă îmi amintesc ceva? Ei bine, chestia este că… tocmai mi-am dat seama că femeia pe care am văzut-o, despre care v-am povestit deja, femeia aceea mai în vârstă? Tocmai mi-am amintit că am văzut-o vineri seara. Știți, am crezut inițial că era joi, pentru că tocmai mă întorsesem de la serviciu când am văzut-o trecând cu o sticlă de vin în mână, nu că ar conta treaba asta, dar chestia e că tocmai mă întorsesem de la serviciu, numai că n-am fost la serviciu joia trecută, pentru că am avut puțin deranjament stomacal, ceea ce este nefiresc pentru mine, fiindcă, în general, sunt solidă ca un taur, dar, în fine, ideea este că nu m-am simțit bine joi, așa că mi-am făcut tura vineri…

Miriam închise telefonul. Se aplecă să scoată un alt biscuit din pachet și apoi se lăsă pe spate, ridicându-și picioarele pe bancă. Ce satisfacție să-l ai cu ceva la mână pe Myerson! Și-l imagină pentru o clipă, pe el, marele bărbat, cum stă în birou și răspunde la telefon – un apel de la detectivi, care îl informează că o duc pe scumpa lui Carla la interogatoriu. Își imagină panica lui. Oare cum va face față unui asemenea chin? Și când te gândești cât scandal vor face ziarele!

Asta o să-l învețe minte să nu mai pună mâna pe ceva ce nu-i aparține, nu-i așa? Să n-o mai trateze pe Miriam ca pe un gunoi, ca pe un *obiect* de care te folosești și îl arunci când nu mai ai nevoie de el.

Iar dacă va suferi şi Carla, în fine, nu-şi dorea asta, numai că, la fel cum duşmanul duşmanului tău este prietenul tău, uneori, prietenul duşmanului tău este duşmanul tău şi n-ai ce face, aşa merg lucrurile pe lumea asta. Se mai întâmplă; oricât de nedrept ar fi. În orice conflict, există victime nevinovate.

Miriam închise carnețelul. Îl puse înapoi în cutia de mahon şi băgă înăuntru şi cheia Laurei, printre cerceii de aur de la Lorraine, cruciulița de argint primită de la tatăl ei la ceremonia religioasă de la paisprezece ani şi plăcuța unei zgărzi de câine, inscripționată cu numele *Dixon.*

Cea care a scăpat cu viață

Plânsul a încetat. Se aud acum alte zgomote.

Profitând de ele, fata sparge fereastra. Apoi îndepărtează cu repeziciune cât mai mult din cioburi şi încearcă să iasă. Cu toate astea, când îşi împinge corpul solid prin pătratul îngust al ramei se taie adânc pe umeri, pe piept şi pe coapse.

Se aşază pe coapse, cu spatele la perete. Rănile sângerează şi îmbibă pământul întărit de la picioare. Când va fugi, va lăsa urme. Singura ei salvare este să ajungă în oraş înainte să pornească după ea: dacă pleacă acum, s-ar putea să aibă o şansă.

E o noapte întunecoasă, fără lună. În afara orăcăitului sacadat al unei broaşte, noaptea este liniştită. Totuşi, încă îl aude înăuntru. Zgomotele pe care le face el, zgomotele pe care le face şi ea la rândul ei.

Închide ochii şi recunoaşte adevărul. Nu are altă şansă de salvare: trebuie să se întoarcă în casă pe uşa din față şi să se ducă în bucătărie, poate găseşte un cuțit. Să-l ia prin surprindere. Să-i taie gâtul.

Îşi imaginează, pentru o clipă, uşurarea prietenei ei. Cum s-ar îmbrățişa. Îşi închipuie cum le va povesti polițiştilor ce s-a întâmplat, cum va fi primită ca o eroină la şcoală, cât de recunoscătoare îi va fi familia prietenei ei!

Cât de recunoscători vor fi?

Îşi imaginează chipul frumos al prietenei ei, picioarele ei lungi, părinții ei simpatici, hainele scumpe. O copleşeşte gândul la viața ei, la fericirea ei.

Fata îşi imaginează că intră în cameră, îşi imaginează cuțitul ridicat, şi-l imaginează pe el cum se întoarce, o prinde, o loveşte cu pumnul în gât. Şi-l imaginează ghemuit deasupra ei, apăsând-o cu genunchii pe piept, îşi imaginează greutatea lui peste ea, îşi imaginează cum îşi lipeşte lama de clavicula ei, de obrazul ei, de buza ei.

Nici măcar nu ştie dacă există vreun cuțit prin bucătărie.

Ar putea să încerce s-o ajute, s-ar putea lupta cu el. Sau ar putea profita de preferința lui pentru frumoasa ei prietenă. Ar putea fugi.

Nu e vina ei. Ea nici măcar n-a vrut să se urce în maşină.

Îi pare rău. Sincer. Îi pare rău, dar o ia la fugă.

10

Detectivul Barker, cu chelia strălucind în lumina puternică a soarelui de dimineață, se uita cum polițista în uniformă introduce un bețigaş de plastic în gura Carlei şi îi râcâie interiorul obrazului, cum îl retrage şi îl bagă într-o pungă de plastic transparentă. Când termină, detectivul dădu din cap mulțumit. O rugă pe polițistă să-l aştepte afară, în maşină. Barker îi explicase deja Carlei că barca pe care locuise Daniel Sutherland fusese închiriată şi era un dezastru. Trecuseră pe acolo cel puțin zece oameni, poate şi mai mulți, aşa că, îi zisese el, prelevau ADN de la toată lumea, ca să poată exclude cât mai multe persoane cu putință.

Carla se aşeză la masa din sufragerie şi se şterse la gură cu un şervețel.

— Ei bine, spuse ea, rotindu-şi umerii ca să-şi detensioneze partea de sus a coloanei, aveți toate şansele să găsiți ADN-ul meu.

Detectivul Barker ridică din sprâncene şi îşi încrucişă brațele.

— Am mințit când am spus că nu ştiam că Daniel locuieşte pe barcă, continuă Carla. Am mințit că nu l-am văzut.

Barker nu spuse nimic; traversă camera şi se aşeză în fața Carlei la masă.

— Doar că ştiți deja, nu-i aşa? V-a şoptit o păsărică, am dreptate? De asta ați venit, nu? M-a văzut cineva?

Dar Barker nu răspunse nimic. Un truc vechi ca să faci pe cineva să vorbească este să-l obligi să umple tăcerea.

Şmecheria era atât de evidentă, că era enervantă, dar Carla obosise să opună rezistență – nu dormise mai mult de o oră sau două legat de când fuseseră detectivii ultima oară, în urmă cu cinci zile. I se năzăreau tot felul de lucruri, se speria de umbre, de petele negre pe care le surprindea cu coada ochiului. În dimineața aceea, trecuse pe lângă o oglindă şi se îngrozise văzând cât de bine semăna cu sora ei, cu obrajii supți şi o expresie temătoare.

— Când a venit să-şi ia lucrurile, Daniel mi-a spus că a închiriat o barcă. Mi-a zis să trec pe la el. Dar să nu am aşteptări prea mari. Am fost pe-acolo. De două ori. Nu mă întrebați când anume, pentru că, sinceră să fiu, n-aş şti să vă spun.

Făcu o pauză.

— V-am mințit pentru că nu am vrut să recunosc în fața lui Theo că am fost acolo.

Barker să lăsă pe spătarul scaunului.

— De ce? întrebă el, îndoindu-şi degetele şi pocnindu-şi încheieturile într-un mod dezgustător.

Carla închise pentru o clipă ochii, ascultându-şi respirația.

— Ați auzit ce s-a întâmplat cu fiul meu? îl întrebă pe detectiv.

El încuviință, cu o expresie solemnă.

— Am auzit, spuse el. Am citit în ziar la momentul respectiv. Cumplită poveste.

Carla încuviință scurt şi rigid.

— Da. Era în grija surorii mele când s-a întâmplat, nu ştiu dacă au scris şi despre asta. În fine, era responsabilitatea ei. Theo nu a iertat-o niciodată. De atunci, din ziua în care a murit fiul nostru şi până a murit ea, nu a vrut să mai ştie nimic despre sora mea. N-a vrut să mai avem nicio tangență cu ea. Sau, mă rog, *el* n-a mai vrut, ceea ce, în acea vreme, însemna să n-o mai văd nici *eu.* Înțelegeți ce vreau să spun? Mă întâlneam pe ascuns cu sora mea şi cu Daniel. Desigur, Theo bănuia că ne vedeam din când în când, şi am avut şi nişte certuri din cauza asta, dar apoi am divorțat, m-am mutat aici şi n-a mai contat aşa mult. Dar tot n-am vorbit niciodată cu Theo despre ei. Asta-i tot. L-am mințit atât de des în această privință, încât uit uneori când este sau nu cazul s-o fac. N-am vrut să afle că l-am vizitat pe Daniel pe barcă.

Detectivul se încruntă, schimonosindu-şi fața.

— Deci ne-ați mințit, ați mințit poliția *pe parcursul unei anchete criminalistice,* pentru simplul motiv că n-ați vrut ca fostul soț să ştie că v-ați întâlnit cu nepotul dumneavoastră?

Îşi întinse palmele spre ea, cu degetele larg depărtate.

— Mi se pare extraordinar, mi se pare…

Ridică din sprâncene.

— Vă este frică de fostul dumneavoastră soț, doamnă Myerson?

— Nu, răspunse Carla, clătinând scurt din cap. Nu, doar că… n-am vrut să-l supăr, spuse încetişor. Mă străduiesc din răsputeri să nu-l supăr pe Theo, iar relația mea cu Daniel l-ar fi tulburat.

— Domnul Myerson este irascibil din fire?

Carla clătină iarăşi din cap.

— Nu, insistă ea exasperată, nu e… nu e vorba despre asta.

— Dar despre ce? întrebă Barker.

Părea sincer *interesat,* uitându-se la ea ca la o ciudățenie, ca la o

curiozitate.

— Domnul Myerson credea că încercați să înlocuiți copilul pierdut cu altcineva? Cu nepotul dumneavoastră? De asta îl deranja relația cu Daniel? întrebă el.

Carla clătină din nou din cap, dar nu mai spuse nimic. Îşi întoarse fața de la detectiv şi se uită la curtea pavată din spatele casei, tristă, cu şopronul încuiat cu lacăt şi cu plantele înnegrite, moarte în ghivece.

În afara unei mici triciclete roşii, cu ciucuri albaştri strălucitori prinşi încă la ghidon, şopronul era gol. Fusese cadoul lui Ben când împlinise trei ani. Organizaseră o petrecere la ei acasă, pe Noel Road, doar pentru familie – părinții lui Theo, Angela şi Daniel, fratele mai mare al lui Theo cu soția şi copiii. După tort şi lumânări, au ieşit cu tricicleta pe chei. Carla simțise cum o copleşeşte duioşia când îl văzuse pe Ben încercând-o şi pedalând cu picioarele lui dolofane în sus şi-n jos, cât de repede putea. Şi chipul lui Theo! *Mândria* din ochii lui.

— E un talent înnăscut, vezi?

Şi Angela, care fuma, cu o sprânceană ridicată.

— E o *tricicletă,* Theo. Oricine poate să meargă pe tricicletă.

Iar în drum spre casă, la lăsarea serii, pe măsură ce lumea se împuțina, Daniel împingându-l pe Ben, în timp ce mama lui Theo zicea:

— Ai grijă, Daniel, nu prea repede.

În timp ce Ben şi Daniel o ignorau complet, râzând ascuțit şi înclinând tricicleta, cât pe ce să se răstoarne.

După moartea lui Ben, după ce au terminat cu înmormântarea şi plecase în sfârşit toată lumea, Carla s-a băgat în pat şi nu s-a mai clintit de acolo. Theo venea rar la culcare. Nu dormea de înverşunare, de necaz; cu mintea încețoşată de somnifere, Carla îl auzea cum umbla de colo colo prin birou, cum cobora tropăind scările şi ieşea în grădină prin bucătărie, ca să fumeze, după care se întorcea cu acelaşi pas apăsat. Îl auzea pornind şi oprind radioul, butonând telecomanda televizorului, ascultând câte o jumătate de melodie, înainte s-o schimbe, zgâriind discul de vinil.

Uneori, urca la etaj şi rămânea în prag, fără să se uite la ea, privind pe fereastra din partea opusă, mângâindu-şi fața şi scărpinându-şi barba nerasă. Uneori, spunea câte ceva, răspunzând parcă unor întrebări pe care nu le pusese nimeni. Uneori, vorbea despre Angela, despre cum fusese ea în copilărie. „Ai spus că-şi ieşea repede din sărite”, sau „Ai spus de mai multe

ori că avea o imaginație bolnavă. *Sângeroasă.* Ai spus că avea o imaginație sângeroasă”.

Din când în când, îi punea întrebări fără ocolişuri.

— Era geloasă, crezi? Pentru că Ben era cum era?

Când trăia Ben, discutaseră cât de dificile trebuie să fi fost pentru Angela comparațiile între băieții lor. Ben fusese un copil precoce, vorbăreț, agil, empatic şi priceput la aritmetică încă de la trei ani. „Va învăța să citească înainte să împlinească patru ani”, îi plăcea lui Theo să spună. Carla trebuia să-l îndemne să nu se mai laude.

Daniel fusese altfel. Mofturos, avea un somn agitat, durase o veşnicie să învețe să meargă de-a buşilea şi începuse să vorbească abia pe la doi ani şi jumătate. Era bleg, nemulțumit şi predispus la accese de furie spectaculoase.

— Crezi că o deranja că Ben era un copil special? întreba Theo. Pentru că Dan e cam ciudat. Ştiu că sunt subiectiv, toată lumea este când vine vorba de copii, totuşi, în cazul de față, cred că sunt obiectiv când spun că Ben era un băiețel absolut minunat. Era…

— Ce-ai spus?

Vocea Carlei aparținea parcă altcuiva, unei bătrâne.

— Ce vrei să spui?

El se apropiase de pat, cu ochii bulbucați, roşu la față.

— Te întreb dacă nu crezi că Angela era geloasă? Dacă nu cumva a…

Carla se agățase de cearşafuri şi se ridicase cu greu în şezut.

— Mă întrebi dacă nu cred cumva că sora-mea a lăsat intenționat uşa deschisă? Pentru că i s-a părut că fiul nostru era mai special decât al ei? Mă întrebi dacă şi-a dorit să moară Ben?

— Nu! Dumnezeule, nu. Nu dacă şi-a *dorit* să moară, nu. Nu spun că a făcut-o intenționat. Mă întreb doar dacă, în mod subconştient, n-a…

Carla se prăbuşise într-o parte şi îşi trăsese plapuma peste umeri şi peste cap.

— Lasă-mă în pace, Theo. Te rog, lasă-mă în pace.

Trecuse un an până când Carla îşi recăpătase obiceiul să se dea jos din pat în fiecare zi, să facă duş, să se schimbe. Trecuse un an şi jumătate până şi-a revăzut, pe ascuns, sora. I-a spus lui Theo că hotărâse să se înscrie la un curs de yoga, şi-a luat o pereche de pantaloni de trening şi un tricou peste trupul vlăguit şi durduliu şi a mers pe jos până acasă la sora ei, în

Hayward's Place. Când i-a deschis uşa, Carla s-a retras şocată: Angela îmbătrânise nu cu un an şi jumătate, ci cu un deceniu. Era slăbită, cu pielea gălbuie întinsă pe craniu. Părea golită pe dinăuntru, secată.

Angela albise peste noapte. Cel puţin, aşa îi spusese. Ambele surori începuseră să aibă fire albe de tinere, dar Angela susţinea că marţi, când se culcase, era brunetă, iar miercuri, când se trezise, albise aproape complet. Pur şi simplu. Nu-şi tunsese părul şi nu şi-l vopsise.

— Arăt ca vrăjitoarea din poveste, nu-i aşa? întrebase ea. Bag copiii în sperieţi când merg la supermarket, glumise ea, dar Carlei nu i se păru deloc amuzant.

Nici Carla nu-şi vopsise părul, doar se tunsese scurt când începuse să albească.

— Ai noroc, îi spusese Angela, iar Carla tresărise. Ai o formă frumoasă a capului. Dacă m-aş tunde scurt, eu aş arăta ca un extraterestru.

Era un compliment, dar pe Carla o enervase. Nu-i plăcea să audă cuvântul *noroc* din gura soră-sii, cu atât mai puţin în privinţa ei.

— Nu ai cum să albeşti peste noapte, îi răspunsese cu ranchiună. M-am informat. E un mit.

Era adevărat, dar la fel de adevărat era că citise despre nişte fete sovietice, mai tinere decât ele două, care luptaseră pentru patrie în cel de-al Doilea Război Mondial şi fuseseră supuse la chinuri de neimaginat şi care albiseră, într-adevăr, peste noapte. Citise despre unele femei din Cambodgia care asistaseră la orori aşa de mari, că orbiseră.

— Uite că mie mi s-a întâmplat, spusese Angela. Nu ai de unde să-ţi dai seama prin ce-am trecut. Nu ai cum să ştii, pentru că n-ai fost aici.

„Cursurile de yoga” s-au transformat într-un obicei săptămânal, un exerciţiu de voinţă din partea Carlei. Credea cu tărie în eforturile asidue, credea că ţelurile care merită sunt şi cel mai greu de realizat. Credea că dacă îţi dădeai suficient silinţa ca să obţii ceva, cel mai adesea şi obţineai. Practica un fel de teorie a celor zece mii de ore: dacă investea zece mii de ore încercând să-şi ierte sora, oare avea să reuşească? Nu putea şti, dar părea un demers rezonabil. La urma urmei, părinţii ei muriseră, fiul ei murise. Mai avea puţine lucruri dragi pe lume: pe Angela, pe micuţul Daniel şi pe Theo, cu toate că, bineînţeles, bănuia cu durere în adâncul sufletului că ei doi nu vor reuşi să treacă peste cele întâmplate.

Într-una dintre vizite, când se apropiase de intrare, Carla auzise nişte voci ridicate. Nici nu terminase bine de ciocănit, că uşa se şi deschisese, Angela

trăgând de ea ca şi cum ar fi vrut s-o scoată din balamale.

— Of, Hristoase, spuse ea când dădu cu ochii de Carla. Am uitat că e ziua noastră. Daniel n-a mers azi la şcoală. Este…

Se întrerupse şi ridică din umeri.

— În fine… n-a mers azi la şcoală.

Au stat în sufragerie, ca de obicei, şi, după o vreme, Daniel a coborât să le salute. În cele optsprezece luni de despărțire, Angela îmbătrânise cu un deceniu, iar Daniel, deloc. La nouă ani, era încă mic pentru vârsta lui, oacheş şi nesigur pe el. Avea obiceiul să se furişeze, să apară brusc şi fără avertisment, frecându-şi mâinile în fața burții.

— Ca un animăluț, comenta Carla zâmbind.

— O sălbăticiune mică, spunea mama lui.

În acea zi, apăruse în prag parcă de nicăieri şi spusese dezvelindu-şi zâmbetul metalic:

— Bună, mătuşă Carla.

— Doamne, Daniel, nu face fața asta! se răstise Angela. E rahatul ăla de aparat dentar. Nu mai poate zâmbi normal. Majoritatea copiilor încearcă să-şi ascundă dinții când poartă aşa ceva. Dar el nu – face fața asta îngrozitoare de fiecare dată.

— Angela, şoptise Carla după ce Daniel o ştersese la fel de discret pe cât apăruse. Te aude.

I se frângea sufletul de mila lui, atât cât mai rămăsese din el.

Când venise data următoare, îi adusese un set imens de creioane colorate şi i-l dusese în camera lui, la etaj. Când văzuse cadoul, lui Daniel îi sticliseră ochii.

— Oo, exclamase el, aproape mut de încântare. Mătuşă Carla!

Zâmbise palid şi o cuprinsese de mijloc cu brațele lui subțiri.

Carla încremenise. Fusese luată pe nepregătite de senzația creată de corpul unui copil lipit de al ei după atâta timp; abia dacă îndrăznise să coboare privirea la căpşorul lui, la părul castaniu, la ceafa pe care observă două vânătăi. Când ridicase ochii, Carla o surprinsese pe sora ei privindu-i.

— Se bate toată ziua la şcoală, îi spusese şi se întorsese cu spatele.

Carla a auzit-o apoi coborând zgomotos scările, cu un pas ciudat de apăsat pentru cineva atât de uşor.

Carla l-a lăsat să o mai strângă puțin în brațe, apoi, cu grijă, s-a desprins din îmbrățişarea lui şi s-a lăsat pe vine ca să-l poată privi în ochi.

— E adevărat, Daniel? l-a întrebat. Te bați la şcoală?

Daniel şi-a ferit privirea pentru câteva clipe. Când s-a uitat în sfârşit la ea, avea pe chip o expresie gravă.

— Câteodată, spuse încetişor, câteodată oamenii nu… nu te…

Oftase adânc.

— Of, nu contează.

— Ba contează, Dan. Contează.

— Ba nu, i-a răspuns el, clătinând uşor din cap, pentru că am să mă mut. La o şcoală nouă. Am să locuiesc în altă parte.

A strâns-o din nou în braţe, cuprinzând-o de data asta pe după gât. Îi auzea respiraţia, sacadată şi uşoară, ca a unui animal încolţit.

Angela îi confirmase; băiatul pleca la internat.

— Plăteşte taică-su. Şi el tot acolo a învăţat, undeva în Oxfordshire. Am auzit că este destul de bun.

— *Undeva în Oxfordshire?* Angie, eşti sigură?

— Habar n-ai ce greu îmi este, Carla, spusese ea, coborând vocea. Ce copil dificil este.

Glasul ei îşi recăpătase asprimea.

— *Te rog.* Te rog, nu te uita aşa la mine. Tu nu înţelegi, n-ai cum… La dracu', tu vii o dată pe săptămână şi nu vezi cum se comportă când suntem doar noi doi… A fost traumatizat. *Grav* traumatizat de ce i s-a întâmplat.

Carla clătinase rapid din cap şi Angela continuase:

— Ştiu că nu vrei să auzi, dar ăsta-i adevărul.

Se întinsese şi scosese stângaci o ţigară din pachet. Angelei îi tremuraseră dintotdeauna mâinile. Înainte, îi tremurau doar un pic dimineaţa, dar în ultima vreme nu se mai putea stăpâni şi simţea mereu nevoia să apuce ceva, să-şi ţină mâinile ocupate: un pahar, o carte, o brichetă.

— Fireşte că a fost traumatizat.

— Mi-a zis psihologul, spusese Angela aprinzându-şi ţigara şi trăgând un fum, că acum pretinde că l-a văzut… înţelegi tu, că l-a *văzut* pe Ben când a căzut. Nu mai pretinde doar că l-a găsit, ci că a văzut totul.

Angela închisese ochii.

— Spune că a ţipat până n-a mai putut, dar n-a venit nimeni. Spune că…

Carla ridicase mâna – Angela avea dreptate, nu voia să audă aşa ceva.

— Te rog.

Avusese nevoie de câteva secunde să-şi recapete suflarea.

— Dar în mod clar, psihologul n-are cum să creadă – şi *tu* nici atât – că

răspunsul la trauma lui este să fie despărțit de mama lui?

— Tocmai *mama lui* e problema, spusese Angela strivind în scrumieră țigara fumată pe jumătate. El mă acuză pe mine, Carla, pentru ce s-a întâmplat.

Ridicase privirea spre sora ei şi îşi ştersese lacrimile cu dosul palmelor.

— I-a spus psihologului că totul a fost din vina mea.

A fost vina ta, îşi zisese Carla. *Normal că a fost vina ta.*

11

Puteți deschide gura ceva mai larg, vă rog, domnule? Tânăra energică în uniformă se aplecă deasupra lui şi îi introduse în gură o spatulă de plastic; şi cu toate că experiența ar fi trebuit să fie intruzivă şi neplăcută, Theo fu dezamăgit să admită că situația i se părea incitantă. Închise ochii, ceea ce înrăutăți şi mai mult lucrurile. Încercă să nu se uite la ea când îi luă amprentele, dar, în cele din urmă, când îi întâlni privirea, pricepu că tânăra simțise ceva, ceva stânjenitor pentru ea şi complet aiurea pentru el. Voia să-i spună: *Îmi pare rău. Sincer. Nu-mi stă în fire. Nu sunt genul ăla de om. Sunt un monogam convins.*

Theo n-o iubise la viața lui decât pe Carla. Au existat şi alte femei înaintea ei, ba chiar şi o aventură trecătoare, dar Carla era, fără doar şi poate, aleasa inimii lui. Singura, dar nu unica, probabil, pentru că avea senzația că femeia de acum era diferită de Carla de dinainte; i se părea că, de-a lungul vieții, cunoscuse mai multe Carie, că le iubise pe toate şi va continua să le iubească indiferent sub ce formă se vor întrupa.

N-o avea decât pe Carla. Fusese cândva şi Ben, desigur, în acel interludiu scurt şi glorios de trei ani şi patruzeci şi şapte de zile de fericire, dar acum Carla era tot ce avea. Carla şi munca lui.

În urmă cu cincisprezece ani, când murise Ben, Theo lucra intens la cel de-al treilea roman. L-a lăsat baltă fără să stea prea mult pe gânduri; nu mai suporta să vadă cuvintele pe care le scrisese în timp ce Ben se juca afară pe peluză sau cânta cu mama lui în bucătărie. Timp de un an sau doi, nu a mai fost capabil să scrie nimic şi de altfel nici nu s-a străduit prea tare, iar apoi, când a încercat, nu s-a întâmplat nimic. Luni în şir, *ani,* n-a putut să scrie nimic. Cum să scrie, când inima îi fusese nu frântă, ci smulsă din piept? *Ce* să scrie? Orice, i-a spus agentul lui literar. Nu contează. Scrie orice. Şi aşa a făcut. A scris o poveste despre un bărbat care îşi pierde copilul, dar îşi salvează soția. A scris o poveste despre un bărbat care îşi pierde soția, dar îşi salvează copilul. A scris o poveste despre un om care îşi ucide cumnata. Absolut îngrozitoare, toate.

— Parcă mi-aş smulge dinții, i-a spus agentului său. Mai rău decât atât. Parcă mi-aş smulge unghiile.

Pentru că nu mai punea suflet, tot ce scria era inutil, steril, insignifiant.

— Dar dacă nu mai pot lucra pentru că scriitorul din mine a murit? îşi

întrebă agentul, privind îngrozit ecranul gol.

Între timp, Carla se îndepărta de el. Fizic, era prezentă, dar mintea îi era în altă parte, bântuind ca o nălucă prin casă, ieşind din încăperile în care intra el, închizând ochii atunci când îi căuta privirea. Mergea la cursurile ei de yoga, dar nu se întorcea deloc zen, ci era agitată, supărată, năvălea în casă şi ieşea în grădină, unde stătea scărpinându-şi braţele până la sânge. Şi-a dat seama mai târziu că tentativele lui de apropiere au fost stângace şi prost interpretate. Propunerea de a avea un alt copil a fost întâmpinată cu furie rece.

Theo a început să petreacă tot mai puţin timp acasă. Pleca la festivaluri de literatură sau susţinea prelegeri la universităţi îndepărtate. A avut o aventură scurtă şi nesatisfăcătoare cu mult mai tânăra lui editoare. În cele din urmă, Carla l-a părăsit, deşi dezertarea ei a fost neconvingătoare. Îşi cumpărase o casă la cinci minute de mers pe jos.

Theo a încercat să scrie nonficţiune; a încercat să scrie despre aprecierea insuficientă de care se bucură taţii, a contestat temeiurile emancipării femeilor, a meditat asupra revenirii la valori ceva mai tradiţionale (sexiste). Se *detesta.* Şi nu găsea cuvintele potrivite care să descrie amploarea pierderii suferite şi profunzimea furiei lui.

Fără soţie, fără copil şi fără scrisul lui, pe Theo l-a cuprins disperarea.

După plecarea poliţiei, Theo ieşi la plimbare. Avea obiceiul să dea o tură rapidă prin cartier chiar înainte de prânz, ca să nu mănânce prea devreme. Avea o înclinaţie spre lăcomie. În hol, întinse mâna după haină şi, instinctiv, după lesa câinelui, dar rămase cu mâna goală. Ciudat nu era că se întinsese după ea – făcea asta cel puţin o dată la două zile; încă nu se obişnuise cu absenţa lui Dixon. Nu, ciudat era că lesa nu era acolo. Se uită în jur, dar n-o zări nicăieri. O fi pus-o femeia de serviciu în altă parte, îşi zise, deşi nu reuşea să-şi imagineze de ce.

Se plimba de obicei pe chei, dar pentru că acesta era în continuare blocat de poliţie, traversă podul şi o luă înspre Danbury Street. Dădu şi acolo peste un bărbat în uniformă – un tânăr cu obrazul iritat de la bărbierit, care îi zâmbi lui Theo, ridicând mâna să-l salute, înainte s-o retragă jenat.

Theo văzu în asta o oportunitate.

— Încă mai faceţi cercetări? întrebă el, încercând să intre în vorbă cu tânărul. Căutaţi indicii?

Poliţistul se înroşi.

— Hmm… păi, da. Căutăm o armă, de fapt.

— Fireşte, spuse Theo. Fireşte. Arma crimei. Păi… spuse el privind canalul în sus şi-n jos ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă cuțitul de acolo, de sus, ar fi bine să nu vă încurc. Succes!

— Şi dumneavoastră! spuse polițistul şi se înroşi violent.

— Poftim?

— Oo, treaba este că… mă gândeam la cărțile dumneavoastră. Îmi cer scuze, eu…

— Lăsați, nu-i nimic.

— Sunt un admirator al dumneavoastră, asta-i tot. Da. Sunt un mare fan al romanului *Cea care a scăpat cu viață.* Mi s-a părut atât de interesant cum ați răsturnat lucrurile, înțelegeți, cum ați povestit când din trecut, când din viitor şi ne-ați făcut să vedem ce gândeşte criminalul – pur şi simplu, genial! Şi la început nu te prinzi ce se întâmplă, dar apoi e ca şi cum… *uau!* Foarte tare. Mi-a plăcut la nebunie răsturnarea de situație şi felul cum v-ați jucat cu simpatiile şi sentimentele noastre şi toate alea…

— *Serios?*

Theo izbucni în râs, prefăcându-se că nu-i vine să creadă.

— Eu am crezut că tuturor li s-a părut o idee proastă!

— Nu şi mie. Mi s-a părut inteligentă. Un mod nou de a spune o astfel de poveste, care te face să gândeşti, nu? Credeți că veți mai scrie unul? Un roman polițist, vreau să zic. Un alt roman scris de – se opri şi făcu nişte ghilimele cu degetele în aer – *Caroline MacFarlane*?

Theo ridică din umeri.

— Nu ştiu. Mă gândesc la asta, fără discuție.

Flutură într-o doară brațul în direcția apei.

— M-aş putea inspira din beleaua asta, nu? I-aş putea spune *Băiatul de pe barcă.*

Şi izbucniră amândoi într-un râs stingherit.

— Deci asta e sursa dumneavoastră de inspirație? întrebă polițistul. Viața reală?

— Ei, iată o întrebare… spuse Theo, şovăind, în speranța că polițistul va renunța să mai aştepte un răspuns.

Urmă o pauză stânjenitoare, apoi tânărul continuă:

— Pentru că, vedeți dumneavoastră, dacă veți avea nevoie vreodată de o sursă de inspirație pentru un roman de suspans, să aflați mai multe despre activitatea poliției, să zicem, despre criminalişti sau ceva de genul acesta –

îi spuse polițistul şi Theo înțelese că ar fi bine să-i acorde atenție – s-ar putea să vă pot ajuta eu. De exemplu…

— Foarte amabil din partea dumneavoastră, spuse Theo, zâmbindu-i radios. Foarte, foarte amabil. Păi, hmm, deocamdată mă întrebam, vedeți dumneavoastră, cam ce progrese ați făcut? În acest caz al, hmm, nepotului meu?

Polițistul îşi țuguie buzele. Theo făcu un pas înapoi şi ridică mâinile, depărtându-şi degetele.

— Desigur, spuse el, îmi dau seama că nu-mi puteți da *detalii.* Să nu mă înțelegeți greşit, am întrebat doar pentru că întâmplarea asta a fost foarte tulburătoare pentru noi, pentru soția mea, Carla, care a suferit cumplit în ultima vreme, şi dacă am afla că vinovatul va fi arestat în curând, ei bine, ar fi o imensă uşurare pentru amândoi, bineînțeles…

Polițistul trase adânc aer printre dinți.

— Păăăi, spuse el, ferindu-şi privirea, cum ziceați şi dumneavoastră, nu vă pot da detalii…

Theo încuviință înțelegător, cu o expresie mâhnită pe chip. Scotoci prin buzunarele jachetei şi scoase un pachet de țigări. Îi oferi una polițistului, care nu-l refuză.

— Uitați, vă pot spune, zise polițistul aplecându-se înspre Theo ca să-i aprindă țigara, că în prezent se desfăşoară nişte teste criminalistice şi, după cum bine ştiți, sunt convins, va dura un timp până obținem rezultatele, nu le primim peste noapte, ca în *CSI* sau rahaturi din astea…

— Teste criminalistice…? îi dădu ghes Theo.

— Haine, spuse tânărul, coborându-şi vocea. Haine pline de sânge.

— Aa.

Asta era liniştitor.

— Haine pline de sânge care aparțin… fetei? Pe care ați interogat-o? Pentru că, ştiți, am văzut-o şi eu. Când fugea de la locul crimei. Am văzut-o în dimineața aceea şi n-am făcut nimic. Ce prostie! Am crezut că era beată sau ceva.

— Domnule Myerson – spuse polițistul afişând o expresie profund preocupată –, nu puteați face nimic. Nu l-ați fi putut ajuta cu nimic pe domnul Sutherland, rănile lui erau mult prea grave.

Theo încuviință.

— Da, fireşte. Fireşte. Dar, ca să revenim la fată, ea este suspecta principală pentru moment, nu? Nu s-au găsit… of, nu ştiu, ceva legături cu

droguri sau cu vreun furt sau…?

Tânărul clătină trist din cap.

— Nu vă pot spune asta deocamdată, spuse el. Urmărim mai multe piste.

— Bineînțeles, spuse Theo, încuviințând energic şi gândindu-se că *urmărim mai multe piste* însemna, de fapt, *habar n-avem încotro s-o luăm.*

Dădu să plece, dar observă că acest polițist tânăr încă plin de coşuri era disperat să-i dezvăluie *ceva,* să-şi dovedească importanța, valoarea, aşa că îl întrebă:

— Îmi puteți spune ceva despre ea? Despre fată? Nu cum o cheamă, fireşte. Mă întrebam pur şi simplu, pentru că presupun că locuieşte în apropiere, în ziare scria că stă în Islington şi acum umblă liberă, şi mă gândeam că… fiind o persoană publică, nu e greu să se afle cine sunt şi cine e soția mea şi chestia este că, în fine, poate sunt eu paranoic, dar vreau să ştiu doar dacă e periculoasă, tipa asta. Adică evident că e periculoasă, dar ce vreau să întreb este dacă reprezintă un pericol pentru mine. Pentru noi.

Tânărul, evident stânjenit, dar, totodată, nerăbdător să-i împărtăşească nişte informații strict secrete, se aplecă spre Theo.

— Are antecedente, spuse el încet.

— Antecedente?

— De violență.

Theo se retrase şocat.

— Ascultați-mă, nu aveți de ce să vă temeți. E… e doar instabilă. Atât vă spun. Mai mult nu pot. Uitați cum stă treaba, ca să vă liniştiți – în după-amiaza asta, căutăm din nou pe fundul canalului. Căutăm încă arma crimei, dar după ce-o găsim, o să fie floare la ureche. Odată ce-am rezolvat cu asta, arestarea e inevitabilă.

Odată întors la birou şi simțindu-se oarecum mai liniştit, Theo începu să-şi sorteze corespondența, inclusiv cele câteva scrisori de la admiratori primite prin intermediul agentului său. Cândva, primea zeci de astfel de scrisori pe zi, la care răspundea unul dintre trepăduşii agentului, dar, de-a lungul anilor, numărul lor scăzuse. Theo nu avea cont pe rețelele de socializare, nu răspundea la e-mailuri, iar dacă cineva făcea efortul să-i scrie cu stiloul pe hârtie, îi răspundea de obicei personal.

Dragă domnule Myerson / domnişoară MacFarlane,
Sper că nu vă deranjează că vă scriu, sunt un mare admirator al

romanului dumneavoastră poliţist Cea care a scăpat cu viaţă *şi mă întrebam de unde v-aţi luat ideile.*

Theo scoase un geamăt de exasperare. *Dumnezeule Sfinte.* Oare *ideile* erau ceva chiar atât de greu de găsit? Transpunerea lor în cuvinte, pe hârtie, asta este cu totul altă poveste, dar ideile se găsesc de cumpărat câte zece la kilogram, nu?

Mai exact, de unde v-a venit ideea pentru această carte? V-aţi inspirat dintr-un reportaj din ziar sau din discuţii cu poliţia? Mă gândesc să scriu şi eu un roman de suspans şi îmi place să citesc rapoartele criminaliştilor de pe internet. Se întâmplă câteodată să cereţi ajutorul poliţiei pentru intrigă, anumite infracţiuni, rezolvarea misterului etc.?

De asemenea, mă întrebam de ce în Cea care a scăpat cu viaţă *nu aţi dat nume personajelor. Este ceva destul de neobişnuit, nu-i aşa?*

Vă rog, dacă puteţi, să-mi răspundeţi prin e-mail, fiindcă sunt nerăbdător să văd răspunsurile la întrebările mele.

Al dumneavoastră sincer,
Henry Carter
henrycarter759@gmail.com

P.S.: Să ştiţi că n-am fost de acord cu recenziile care au susţinut că romanul este „misogin" şi „cu pretenţii", cred că n-au înţeles bine povestea.

Theo izbucni în râs când citi finalul şi strecură scrisoarea în partea de sus a tăvii de corespondenţă, cu promisiunea că se va ocupa de ea a doua zi. Se ridică, întinse mâna peste birou după ţigări şi privi pe fereastră, unde, dincolo de grădină, înspre chei, stătea Miriam Lewis, încremenită, fixându-l cu privirea.

— Iisuse Hristoase! tresări el, cât pe ce să cadă de pe scaun de spaimă.

Înjurând în gura mare, coborî grăbit scările, ieşi repede în grădină şi deschise larg poarta din spate, privind disperat în jur. Femeia plecase. Theo umblă în sus şi-n jos pe chei timp de câteva minute, cu pumnii strânşi, sub privirile neliniştite ale trecătorilor. Oare chiar fusese aici? Sau avea vedenii? Aşa de rău ajunsese?

Rămas fără soție, fără fiul lui, fără muncă, Theo fusese cuprins de disperare şi, în starea asta, publicase un roman polițist. Fusese sugestia agentului său.

— Când ți-am spus să scrii orice, vorbeam serios, îi zise agentul. Scrie *orice,* numai să-ți reintri în mână. Încearcă un SF, un roman de dragoste, nu contează – nici nu-ți imaginezi ce gunoaie se publică sub umbrela literaturii de consum. N-are nicio importanță dacă iese ceva bun, nu trebuie să aibă valoare. Îl scoatem sub pseudonim. Numai scrie *ceva.*

Aşa că a încercat. Romanul de dragoste a fost un fiasco, iar la SF nu se pricepea, pe când cărțile polițiste erau altceva. I se părea că o putea scoate la capăt. Îi plăcea *Morse,* îl citise pe Dostoievski. Cât de greu putea fi? Nu avea nevoie decât de intriga potrivită, de conceptul potrivit şi gata. Şi atunci i-a venit şi ideea, a aterizat direct pe pragul casei, iar el a profitat imediat de ocazie, a prelucrat-o, a cizelat-o şi a transformat-o în ceva aparte.

Cea care a scăpat cu viață, publicată sub pseudonimul Caroline MacFarlane, a fost o carte întru totul experimentală, acțiunea desfăşurându-se în sens invers în unele secțiuni şi progresiv în altele, iar perspectiva schimbându-se uneori cu 180 de grade, astfel încât cititorul să aibă acces la cele mai ascunse gânduri ale ucigaşului. A fost o carte care a demonstrat cum pot fi manipulate simpatiile cititorilor, cât de repede dau verdictul de vinovat sau nevinovat şi trag concluzii despre putere şi responsabilitate.

Experimentul nu s-a bucurat de un succes *răsunător.* Deşi Theo şi-a ascuns atent identitatea, alegând ca pseudonim numele unei femei („Femeilor le plac romanele polițiste!”, i-a spus agentul său. „Trăiesc emoția transpunerii în pielea victimei”), secretul nu a rezistat. Cineva a scăpat porumbelul, ceea ce a însemnat, desigur, că romanul a devenit imediat un bestseller, dar a avut parte şi de critici incisive (unele recenzii au fost de-a dreptul nemiloase) şi tot felul de nebuni au sărit gardul. („Mi-ai furat povestea!”) Cu toate astea, scopul principal a fost atins. Theo a început din nou să scrie. Asta era situația: când muza amuțise, Theo refuzase să se dea bătut, luase o idee şi îi conferise personalitate. Asta era adevărul.

<u>Cea care a scăpat cu viață</u>

Aşteptarea. Uneori e partea cea mai bună, pentru că lucrurile nu se întâmplă întotdeauna cum vrei tu, dar ar fi bine măcar să fii recunoscător, nu-i aşa, pentru lumina soarelui, fierbinte pe spate, şi fetele care ies din casă în fuste scurte şi bluze decoltate.

La pub, zăreşte o fată care stă la masă cu prietena ei urâțică şi ea este foarte frumoasă, îmbrăcată cu o fustă, cu un tricou alb, nu un maieu scurt, şi nu poartă sutien.

Îşi ridică puțin fusta ca s-o poată studia el mai bine şi îi este recunoscător, aşa că îi zâmbeşte, dar în loc să-i răspundă, ea se strâmbă şi îi spune urâtei: vezi să nu.

Vezi să nu.

Se simte complet aiurea, golit pe dinăuntru, ca şi cum l-ar fi devorat ceva, şi îl cuprinde o dorință puternică, o patimă în locul care ar fi trebuit umplut de zâmbetul ei.

12

Miriam crezu că nu va mai ajunge înapoi pe barcă. Se gândi că s-ar putea să leşine chiar acolo, pe chei; simţi cum o copleşeşte panica, cum i se îngustează câmpul vizual, cum o învăluie bezna, cum i se contractă pieptul, cum începe să respire sacadat, cum îi bubuie inima. Coborî valvârtej scările în cabină şi se prăbuşi pe banchetă, ţinând capul în jos, cu bărbia în piept şi coatele pe genunchi, chinuindu-se să-şi recapete suflul şi să-şi domolească ritmul cardiac.

Ce prostie, ce prostie, ce prostie! N-ar fi trebuit nici în ruptul capului să meargă să-l vadă – cine ştie ce s-ar fi putut întâmpla? Myerson ar fi putut să sune la poliţie, ar fi putut să susţină că-l hărţuia; iar ea riscase să pună în pericol tot ce construise până acum.

Cedase impulsului, dorinţei arzătoare de a-l vedea pe Myerson, măcar pentru o clipă. Nu primise încă nicio veste îmbucurătoare: trecuseră două zile de când îl sunase pe detectivul Barker şi încă nu chemaseră pe nimeni altcineva la interogatoriu în ancheta legată de moartea lui Daniel.

Începuse să se întrebe dacă nu cumva n-au luat-o în serios. N-ar fi fost prima dată când cineva ar fi arătat că-i pasă de ea, s-ar fi prefăcut că o ascultă şi apoi ar fi ignorat-o complet. Poate că le spusese Myerson ceva despre ea, ceva care s-o discrediteze? De-asta voia să-l vadă, să dea ochii cu el, să-i citească pe faţă frica, stresul sau nefericirea.

Şi ştia exact unde putea să-l zărească: la fereastra care dădea spre grădină. La fereastra camerei lui de lucru, în dreptul căreia se găsea un birou robust din mahon, unde Theo Myerson trudea aplecat asupra laptopului, cu ţigara arzând în scrumiera pătrată, meşteşugind cuvintele şi evocând în gând tot felul de imagini. Ca atunci când, într-un afront pe care îl resimţi ca pe un act de violenţă, a exclus-o pe Miriam din propria poveste.

Când şi-l imaginase pe Myerson la el acasă, în birou, coborând până în bucătărie ca să-şi facă un sandvici, oprindu-se, eventual, în faţa fotografiei înrămate din hol, în care apărea alături de soţia lui, tânăr, energic şi zâmbitor, Miriam nu inventase detaliile. Fusese odată în frumoasa casă victoriană a lui Theo de pe Noel Road, străbătuse holul de la intrare şi pătrunsese într-un coridor întunecat, zugrăvit într-o nuanţă la modă, gri-bej, gri-oţel, gri-cârtiţă, gri-şobolan sau ceva de genul acesta. Admirase

tablourile de pe pereți, covorul persan pestriț, așternut pe dușumeaua originală din lemn, salonul plin cu rafturi de cărți, încovoiate sub greutatea coperților cartonate lucioase; o duruse inima de milă când observase fotografia cu ramă argintie de pe masa din hol, în care apărea un băiețel brunet zâmbitor.

Miriam lucra la librărie de vreo șase luni când l-a văzut prima oară pe Myerson, care se plimba pe chei cu câinele lui, un terier mic și agasant de gălăgios pe care îl lega cât timp răsfoia cărțile. Myerson și Nicholas, șeful lui Miriam, bârfeau despre ce se vindea mai bine, despre eșecuri, despre cine era desființat fără milă în *London Review of Books* și despre candidații la premiul Booker. Din umbră, Miriam asculta nevăzută, la adăpostul unui raft.

Îi citise cărțile – ca mulți alții, de altfel. Primul lui roman, publicat la mijlocul anilor 1990, s-a bucurat de vânzări moderate și recenzii bune; al doilea a fost un bestseller trecător. După asta, dispăruse cu totul din librării, nu doar de pe lista bestsellerurilor; mai era amintit uneori în câte un supliment de weekend, ca un autor de mare succes în anii 1990, distrus de o tragedie personală.

Miriam considerase dintotdeauna că scrisul lui era supraestimat. Dar descoperi că nu era indiferentă la farmecul întâlnirii cu o vedetă – ce ciudat cât de repede începuse să-i reevalueze opera odată ce autorul ei nu mai era o abstracție, o fotografie fercheșă de pe supracoperta unei cărți, ci o ființă în carne și oase, cu un zâmbet timid și un câine împuțit.

Într-o zi, într-o dimineață de miercuri de la începutul verii, la vreo șase luni după ce vizitase prima oară librăria, Myerson și-a făcut apariția când Miriam era singură de serviciu. Și-a legat câinele ca de obicei și Miriam i-a adus un castron cu apă. Myerson i-a mulțumit elegant, întrebând-o dacă nu au primit cumva noua carte a lui Ian Rankin. Miriam a verificat și a descoperit că nu fusese publicată încă, dar urma să apară săptămâna următoare. L-a întrebat dacă vrea să-i pună deoparte un exemplar. El i-a răspuns că da și au început să discute. Ea l-a întrebat dacă lucrează la ceva nou și el i-a zis că da, de fapt, se gândea să-și încerce norocul cu un roman polițist.

— Serios? a întrebat Miriam surprinsă. N-aș fi zis că e genul dumneavoastră.

El a clătinat agitat din cap, cu un zâmbet strâmb.

— Ei bine, așa este, nu prea e genul meu, dar mi-am ieșit din mână.

Ceea ce era adevărat, trecuseră mai bine de zece ani de când publicase ultima oară ceva important.

— Mă gândeam că aş putea să încerc ceva cu totul diferit, spuse el, bătându-se cu arătătorul în tâmplă. Să văd dacă reuşesc să storc ceva din mine.

În săptămâna următoare, după ce noul Rankin ajunsese conform programării, Miriam a pus deoparte un exemplar. Numai că Theo nu venise după el, nici în acea zi, nici în ziua următoare, nici mai târziu. Avea adresa lui – îi trimisese altădată cărţi prin curier – şi ştia exact unde locuia, nu departe de barca ei, la mai puţin de un kilometru în lungul canalului, aşa că se hotărâse să i-l ducă personal.

Nu ştia dacă nu cumva o să-l deranjeze, dar când îi deschisese uşa, păruse sincer încântat să o vadă.

— Ce drăguţ din partea dumneavoastră, i-a spus el, invitând-o înăuntru. N-am prea fost în apele mele.

Nu părea să fie în apele lui nici acum. Avea cearcăne închise la culoare, irisurile îngălbenite şi faţa roşie. Casa mirosea rânced a fum de ţigară.

— E greu pentru mine în perioada asta a anului, i-a zis cu glas dogit.

Nu dezvoltase ideea şi Miriam nu insistase. Îşi pusese stângaci mâna pe braţul lui, dar el se trăsese, zâmbind stingherit. Miriam simţise o anumită tandreţe faţă de el încă de când îl văzuse prima dată.

Au băut ceaiul în curtea micuţă din faţa bucătăriei şi au vorbit despre cărţi. Era la începutul verii, serile erau ceva mai lungi, în aer plutea parfum de glicină şi de undeva, din depărtare, se auzea încet muzica unui radio. Lăsându-se în spate, cu ochii închişi, Miriam trăise un imens sentiment de mulţumire, de privilegiu. Să stea aici, în această grădină londoneză ca o bijuterie, chiar în mijlocul oraşului şi să discute felurite subiecte cu un distins scriitor! Întrezări deschizându-i-se înainte posibilitatea unei vieţi complet diferite de cea pe care o trăia în prezent, mult mai bogată (în sens cultural), mult mai *animată.* Nu că şi-ar fi făcut iluzii romantice cu Theo. Doar nu era proastă. Văzuse poze cu soţia lui, ştia că nu se putea compara cu ea. Dar iată-l, tratând-o ca pe o egală. Ca pe o prietenă. În seara aceea, când plecase acasă, Theo îi strânsese mâna cu căldură.

— Puteţi trece oricând pe la mine, îi spusese el zâmbind.

Şi ea, prosteşte, îl crezuse pe cuvânt.

Data viitoare când s-a dus în vizită, i-a dus o ofrandă. Ceva care să-i

apropie, credea ea. O carte, cartea *ei,* în care-şi spunea povestea vieții, un volum de amintiri la care lucrase ani de zile, dar pe care nu îndrăznise niciodată să-l arate cuiva, pentru că simțea că nu-şi putea dezvălui secretul. Apoi îl cunoscuse pe Myerson, un scriitor adevărat, un om care trecuse şi el printr-o tragedie. L-a ales pe el.

Şi a ales prost.

A crezut că se destăinuie unui om integru, de caracter, când, de fapt, îşi oferise sufletul pe tavă unui şarlatan, unui animal de pradă.

Şi ai fi zis că deja era în stare să-i recunoască.

Primul animal de pradă pe care l-a cunoscut Miriam a fost Jeremy. Jez, pe scurt. Într-o după-amiază sufocantă de vineri din iunie, Jez le-a luat pe Miriam şi pe prietena ei Lorraine cu maşina, un Volvo bleu impozant. Făceau autostopul – se practica des în anii 1980, chiar şi în Hertfordshire. Chiuliseră de la ultimele două ore şi voiau să ajungă în oraş, să ardă gazul, să fumeze şi să probeze haine pe care nu şi le permiteau.

Când a oprit în dreptul lor, Lorraine a urcat în față, cum altfel? Ea era aia slabă, mai drăguță (deşi, sincer vorbind, niciuna dintre ele nu era ruptă din stele). Dar pentru şoferul maşinii care oprise era. Aşadar, Lorrie s-a ales cu scaunul din față. Miriam a urcat în spatele ei. Şoferul le-a salutat, le-a spus cum îl cheamă, le-a întrebat şi pe ele, dar nu s-a uitat nicio secundă la Miriam.

Pe podeaua maşinii, la picioarele lui Miriam, zăngăneau nişte recipiente goale, câteva cutii de bere şi o sticlă de whisky. În ciuda fumului țigărilor lui Jez şi Lorraine, simțea un miros ciudat, acru, ca laptele stricat. Miriam a vrut să coboare din maşină aproape imediat ce urcase. Ştia că n-ar fi trebuit să meargă mai departe, că era o idee proastă. A dat să spună ceva, dar maşina se pusese în mişcare, accelerând puternic. Miriam s-a întrebat ce s-ar întâmpla dacă ar deschide portiera – oare ar încetini? A coborât geamul şi a tras în piept aerul fierbinte de vară.

La radio începuse un cântec lent şi Jeremy a întins mâna să schimbe postul, dar Lorraine l-a oprit.

— Te rog, nu. Îmi place melodia asta. Ție nu? a spus ea şi a început să fredoneze.

După timpul petrecut împreună, nu-mi pare rău
Ce am luat de la ea nu mai dau înapoi.

Jez nu le-a dus în oraş. Le-a dus la el acasă, „să fumeze ceva”.

— Avem noi ţigări, a spus Miriam, iar Lorrie şi Jez au început să râdă.

— Să fumăm altceva, Miriam.

Jez locuia la o fermă dărăpănată, la câţiva kilometri în afara oraşului. Casa era izolată, la capătul unui drum lung şi sinuos, din ce în ce mai îngust, încât, în momentul în care au ajuns în dreptul porţii, nu mai rămăsese din el decât o potecă denivelată de pământ. Stomacul lui Miriam era tot numai noduri şi se temuse să nu cumva să facă pe ea. Jez a coborât din maşină şi a deschis poarta.

— Cred c-ar fi bine să plecăm, i-a spus Miriam lui Lorraine cu glas tremurat, imperios. Locul ăsta e ciudat. Şi el e ciudat. Nu-mi place.

— Nu fi bleagă, i-a răspuns Lorrie.

Jez a parcat maşina pe alee, lângă un vechi Citroën alb; când l-a văzut, Miriam a tresărit. Avusese şi maică-sa unul la fel. Genul de automobil condus de femeile de vârstă mijlocie. Şi-a zis că poate e mama lui acasă, dar apoi a observat că anvelopele maşinii erau dezumflate, iar şasiul stătea direct pe pământ. În ciuda căldurii de afară, a început să tremure.

Jez a coborât primul din maşină, urmat de Lorraine. Miriam a ezitat o clipă. Poate că era mai bine să rămână în maşină? Lorraine s-a uitat la ea, făcând ochii mari. *Hai odată!* i-a murmurat, făcându-i semn să se ia după ea.

A coborât cu greu şi a pornit spre casă cu picioarele tremurând. Când a păşit în umbră de sub soarele puternic, a observat că locuinţa nu era doar dărăpănată, ci complet abandonată. Ferestrele camerelor de la etaj erau sparte, iar cele de la parter, bătute în scânduri.

— Nu locuieşti aici! a spus Miriam indignată.

Jez s-a întors şi a privit-o pentru prima dată, complet inexpresiv. N-a spus nimic, dar s-a întors, luând-o pe Lorraine de braţ, ca şi până atunci. Lorraine s-a uitat la ea peste umăr şi Miriam a văzut că şi ea era înspăimântată.

Au intrat în casă. Era infectă, cu sticle, pungi de plastic şi pachete de ţigări aruncate peste tot pe jos. Mirosea puternic a rahat şi nu a rahat de animale. Miriam şi-a acoperit cu mâna nasul şi gura. Voia să se întoarcă, să fugă, dar ceva o împiedica; ceva o făcea să meargă mai departe, să pună un picior în faţa celuilalt, să calce pe urmele lui Lorraine şi ale lui Jez, să străbată un hol, să treacă pe lângă o scară şi să intre în ceea ce trebuie să fi

fost cândva o sufragerie, ținând cont de canapeaua distrusă lipită de perete.

Miriam s-a gândit că, dacă se purta normal, atunci poate totul avea *să fie* normal. Că poate forța lucrurile pe făgaşul normal. Doar pentru că i se *părea* că era într-un film de groază, nu însemna că şi *trăia* într-un film de groază – dimpotrivă. În filmele de groază, fetele erau luate mereu prin surprindere. Erau cât se poate de proaste.

Erau cât se poate de proaste.

Cea care a scăpat cu viață

Se trezeşte.

I-au înțepenit încheieturile, o doare şoldul, abia dacă mai vede şi nu reuşeşte să respire. Nu reuşeşte să respire! Se zbate, se ridică cu greu în şezut şi inima îi bubuie în piept. Adrenalina o ameţeşte. Trage puternic aer pe nas. Poate respira, dar are ceva în gură, ceva moale şi umed, un căluş. Icneşte şi încearcă să-l scuipe. Cu mâinile legate la spate, se zbate, chinuindu-se să ignore durerea. În cele din urmă, reuşeşte să-şi elibereze mâna dreaptă şi îşi scoate căluşul din gură. Un tricou, observă ea, albastru spălăcit.

În altă cameră, nu departe, cineva plânge.

(Nu se poate gândi la asta acum.)

Se ridică în picioare. Nu poate deschide ochiul drept. Cu grijă, fata îşi desprinde cu unghiile de pe pleoape o crustă de sânge. Asta o ajută puțin. Reuşeşte să-l deschidă încetişor. Acum are altă perspectivă.

Uşa e încuiată, dar există şi o fereastră, iar camera este la parter. Fereastra e mică, iar ea nu este o tipă chiar subțirică. Nu e beznă deplină. În zare, spre apus, se vede un stol care se risipeşte, apoi se adună la loc. Cerul se umple de păsări, se goleşte, se umple din nou şi este foarte frumos. Dacă ar rămâne aici, se gândeşte fata în sinea ei, chiar în acest loc, dacă ar privi în continuare în depărtare, întunericul nu se va lăsa şi el nu va mai veni după ea.

Plânsul se înteţeşte, iar ea se îndepărtează de fereastră. Nu mai poate vedea păsările.

Ca şi uşa, fereastra este încuiată, dar are un singur ochi de geam, care poate fi spart. Poate fi spart, dar nu fără zgomot – va avea timp să scape înainte să vină el? Va încăpea oare printr-un spaţiu atât de îngust? Prietena ei ar putea. E slabă, a făcut balet până la treisprezece ani şi îşi poate îndoi corpul mult mai mult decât poate ea.

(Nu se poate gândi acum la prietena ei, la felul în care i se îndoaie corpul sau la cât de mult se poate îndoi înainte să se rupă.)

Plânsul se opreşte, începe din nou şi atunci aude o voce care spune, te rog, te rog. Chestia amuzantă (de fapt, deloc amuzantă) este că vocea nu este a prietenei ei, ci a lui. El este cel care imploră.

13

Laura se trezi pe canapea, complet îmbrăcată, cu gura uscată. Se răsuci şi se lăsă pe podea, de unde îşi luă telefonul. Pierduse mai multe apeluri: de la Irene, de la două numere diferite, necunoscute, de la tatăl ei. Formă numărul căsuței vocale ca să asculte mesajul lui.

— Laura, spuse o voce care nu era cea a tatălui ei, Deidre la telefon, te sun de pe mobilul lui Philip. Mmmm.

Unul dintre multele lucruri cumplit de enervante la Deidre era şi obiceiul de a-şi condimenta discursul cu un murmur ciudat, ca şi cum ar fi vrut să fredoneze o melodie, dar nu reuşea să găsească nota potrivită.

— Am primit mesajul tău şi chestia este, Laura, că am convenit deja, vezi tu, că nu-ți mai dăm bani de fiecare dată când intri în belea. Trebuie să înveți să te descurci singură. Mmmm. Becky a mea se căsătoreşte vara asta, după cum bine ştii, aşa că avem destule presiuni financiare. Trebuie să ne stabilim prioritățile. Mmmm. Bine, atunci. La revedere, Laura.

Laura se întrebă dacă tatăl ei ascultase măcar mesajul ei sau dacă le asculta Deidre şi le elimina pe cele pe care le considera neimportante. Aşa spera; era mult mai puțin dureros să-şi imagineze că taică-su nici măcar nu aflase de problemele ei. *Putea* să-l sune. Putea să se lămurească. Doar că nu era convinsă că era în stare să îndure realitatea.

Cu sufletul la gură, căută pe site-ul BBC ştiri despre moartea lui Daniel, dar fu dezamăgită. Nicio actualizare de ieri, poliția urmărea mai multe piste şi făcea apel la eventualii martori. Se întrebă câți vor fi oare, câți oameni o văzuseră în dimineața aceea pe chei, murdară de sânge pe buze?

Îşi distrase atenția, scriindu-i lui Irene un SMS.

Mii de scuze, am avut ceva probleme

am plecat spre tine, pregăteşte lista de cumpărături, ne vedem acuşica.

De regulă, o ruga pe Irene să-i trimită un mesaj cu lista, ca să se ocupe de cumpărături în drum spre ea, dar de data asta trebuia să-i ceară banii în avans.

Când bătu la uşa lui Irene, îi deschise o femeie vag cunoscută.

— Oo, zise Laura. Ăă… doamna Barnes e acasă? Sunt Laura, eu…

Nu termină propoziția, că femeia îi şi întoarse spatele, zicând uşor iritată:
— Da, da, e aici, poftim înăuntru. Se pare că, până la urmă, ți-a sosit ajutorul.
Laura îşi băgă capul în sufragerie.
— Ce faci, golanco? o întrebă zâmbind pe Irene, care râdea de obicei la astfel de glume, dar nu şi acum.
Părea cam neliniştită.
— Laura! exclamă ea, ridicând palmele mici şi strâmbe. Mi-am făcut griji. Unde *ai* fost?
— Of, scuze, draga mea.
Laura traversă încăperea şi o sărută pe Irene pe obraz.
— N-o să-ți vină să *crezi* ce săptămână am avut. Îți povestesc imediat, dar tu cum eşti? Eşti bine, da?
— De vreme ce ți-a sosit *prietena,* spuse cealaltă femeie pe un ton tăios, eu am plecat. E în regulă? întrebă ea, înclinând capul într-o parte. Irene?
Îşi aruncă pe umăr o geantă care Laurei i se păru foarte scumpă, ridică de lângă uşă nişte sacoşe de cumpărături şi împinse o bucată de hârtie în direcția Laurei.
— Lista ei, îi zise, privind-o nimicitor. Te ocupi tu, bine?
— Da, mă ocup eu, zise Laura şi se uită la Irene, care se strâmbă.
— Nu-i nevoie să mă conducă nimeni, spuse femeia şi ieşi grăbită din cameră, trântind uşa în urma ei.
Peste câteva clipe, Laura auzi încă o uşă trântită.
— Cine-i *asta*? întrebă ea.
— Carla, zise Irene, ridicând o sprânceană. Carla Myerson, sora prietenei mele, Angela.
— O prezență foarte plăcută, nu-i aşa? o întrebă Laura pe Irene făcându-i cu ochiul.
Irene îşi drese zgomotos glasul.
— În prezența Carlei, mă simt privită mereu de sus şi nu pentru că e mai înaltă. Vorbeşte cu mine de parc-aş fi proastă. O proastă bătrână. Ca şi cum m-ar învăța să fac la oliță.
Se opri, clătinând uşor din cap.
— Dar nu se cade să fiu aspră cu ea. Nu mă omor după ea, dar a trecut prin multe în viață. I-a murit sora şi apoi şi nepotul…
— O, *da,* zise Laura când îşi dădu seama. *De asta* mi s-a părut cunoscută – seamănă puțin cu el. La ochi, la gură, în felul în care îşi înclină bărbia

când vorbeşte. O, Doamne, nu m-am gândit. Deci ea e mătuşa lui?

— Exact, spuse Irene, încruntându-se. Presupun deci că ai auzit ce a pățit Daniel? întrebă ea şi Laura încuviință.

— Mda. Mda, se poate spune şi aşa.

— Au dat peste tot la ştiri, nu? Dar încă n-au prins făptaşii…

— E prea devreme, cred, zise Laura şi îşi feri privirea, cercetând recunoscător lista pe care i-o dăduse Carla şi încruntându-se. E lista ta? Ți-a scris-o ea?

Irene încuviință.

— A, da. N-am avut stare să mă gândesc ce-mi trebuie, aşa că s-a dus în bucătărie, s-a uitat prin dulapuri şi a *dedus* singură.

Laura dădu ochii peste cap.

— *Müsli?* Tu nu suporți müsli, ție îți plac fulgii de porumb cu nuci crocante.

— I-am spus, dar nu m-a ascultat, zise Irene.

— Orez sălbatic? Ce naiba… *Iisuse Hristoase.*

Laura rupse lista în bucăți şi le aruncă în sus ca pe confetti.

— Ştii ce-ar trebui să faci când ai nevoie de ceva? Să-ți notezi în telefon…

— Ah, dar nu pot să scriu pe drăciile astea, totul e prea mic, nu văd nici cu ochelarii şi aproape tot timpul îmi schimbă cuvintele fără să mă întrebe şi iese o păsărească.

— Nu, nu, protestă Laura. Nu trebuie să *scrii* nimic. Ştii cum fac eu? Mă înregistrez. Am memoria praf, aşa că atunci când vreau să fac un lucru sau să cumpăr ceva, folosesc reportofonul. Deci nu trebuie să scrii nimic, doar să vorbeşti în el.

Irene clătină din cap.

— O, nu, mersi. Nu ştiu cum funcționează. Şi nici nu cred că am aşa ceva pe telefon.

— Normal că ai.

Laura luă telefonul şi glisă cu degetul pe ecran. Depistă aplicația de reportofon şi apăsă pe ea.

— Fulgi de porumb cu nuci crocante, rosti răspicat, nu rahat de müsli.

Îi făcu lui Irene cu ochiul.

— După asta, poftim, poți să asculți ce-ai înregistrat.

— *Fulgi de porumb cu nuci crocante, nu rahat de müsli,* intonă telefonul.

— Ah, pare uşor, râse Irene. Mai arată-mi o dată.

După ce au încropit o listă nouă, Irene i-a spus Laurei să ia din geanta ei o bancnotă de 20 de lire. De obicei, Irene îi plătea 5 lire ca să-i facă piața, ceea ce era o sumă generoasă, ținând cont că totul dura în jur de 15 minute, dar de data asta Laura se servi singură cu două bancnote de 20 de lire. Cheltui 14 lire, băgă restul în buzunar şi aruncă bonul fiscal în drum spre casă.

În timp ce scotea cumpărăturile din sacoşe, Laura o puse pe Irene la curent cu situația ei – cum îşi pierduse cheia şi fusese nevoită să spargă geamul ca să intre în apartament, cum se tăiase la braț şi apoi îşi pierduse slujba. Lăsă deoparte povestea cu Daniel. Irene sigur nu voia să audă cum şi-au tras-o, cum s-au certat şi apoi a fost arestată.

— Îmi pare rău că nu am luat legătura cu tine mai devreme, îi spuse Laura după ce termină de pus cumpărăturile în dulap şi îi pregăti o cană de ceai şi o farfurie de fursecuri cu ciocolată. Dar nu mi-am văzut capul de griji, înțelegi?

Irene şedea în fotoliul ei preferat, iar Laura era sprijinită de caloriferul de la fereastră, cu picioarele întinse în față.

— N-am vrut să te las baltă.

— Of, Laura, clătină Irene din cap. Nu m-ai lăsat baltă, doar că mi-am făcut griji pentru tine. Dacă se mai repetă situația, te rog să mă anunți. Poate pot să te ajut.

Laura se gândi la banii pe care îi luase şi se detestă. Ar trebui să-i pună înapoi. Să-i strecoare în poşeta lui Irene şi apoi să-i ceară cu împrumut, aşa cum ar face o persoană normală. Să-i ceară să o ajute, cum spusese Irene. Dar era deja prea târziu, nu-i aşa? Geanta lui Irene era chiar lângă fotoliul ei, nu mai putea pune banii înapoi fără să observe. Şi oricum, dacă a existat ocazia să ceară ajutor, tocmai o ratase, cu câteva secunde în urmă, când Irene se oferise să o sprijine.

Mai rămase o vreme, timp suficient pentru încă o ceaşcă de ceai şi câteva fursecuri, dar îşi pierduse tot apetitul; necinstea o paraliza, otrăvind totul.

Se scuză. Şi plecă.

La ieşire, observă că uşa de la numărul 3 – casa Angelei Sutherland – era uşor întredeschisă. O împinse cu foarte mare grijă. Aruncă o privire înăuntru, văzu haina Carlei sprijinită de balustradă, poşeta scumpă atârnată de stâlpul central al scărilor şi două sacoşe de cumpărături, una mare şi una

de pânză, trântite pe jos. Aruncate pur şi simplu la întâmplare, la un pas de uşa deschisă de la intrare! Bogătanii dracului! Uneori, o caută cu lumânarea.

După ce se întoarse acasă, goli conținutul genții de pânză pe podeaua sufrageriei. Inima începu să-i bubuie când, pe lângă un fular vechi şi amărât şi un sacou Yves St Laurent decent, dar străvechi, dinăuntru se rostogoliră două cutiuțe îmbrăcate în piele. O luă pe prima, o cutie mov, şi o deschise: un inel de aur cu o piatră mare, un rubin, după toate aparențele. În cea de-a doua cutie, ceva mai mare, maronie, găsi un medalion cu Sfântul Cristofor, tot din aur, şi inițialele *BTM* gravate pe spate, alături de o dată: 24 martie 2000. Un cadou de botez, probabil? Nu pentru Daniel, inițialele nu se potriveau. Pentru un alt copil. Închise cutia. Păcat de gravura aia, se gândi ea, altfel ar fi reuşit mai uşor să vândă medalionul. Dar dacă inelul era autentic, avea să ia ceva bani pe el.

Ce rahat de om era.

În bucătărie, îşi goli buzunarele şi numără toți banii pe care îi avea pe lumea asta: 39 de lire şi 50 de penny, dintre care 20 de lire le furase de la prietena ei, Irene.

Ce scursură hoață şi mincinoasă devenise.

Laura ascultă înregistrările vocale de pe telefon, propria voce care îi reaminti să ia legătura cu primăria pentru ajutorul social pentru chirie, să vorbească (din nou) despre boiler cu administratorul clădirii, să dea telefon asistentei de la cabinetul medical să îi reînnoiască rețeta, să cumpere lapte, brânză, pâine, tampoane…

Opri înregistrarea, epuizată de perspectiva lucrurilor pe care trebuia să le facă, de obstacolele pe care le vedea ridicându-se deja în calea ei. Citi repede mesajele primite, de la băieți cu care vorbise sau răspunsuri la inițiative de-ale ei pentru care nu mai avea acum energia să le pună în practică. Ascultă mesajele vocale, unul o informare glacială despre asigurarea ei şi al doilea de la terapeuta ei.

— Ai ratat două şedințe, Laura, dacă nu vii nici la următoarea va trebui să te scoatem din sistem, înțelegi? Nu-mi doresc aşa ceva, pentru că, după părerea mea, am făcut progrese frumoase şi te-am menținut la un nivel bun, echilibrat şi ar fi păcat să aruncăm totul pe apa Sâmbetei, nu-i aşa? Aşa că aştept să ne vedem luni după-amiază, la ora 3 şi, dacă nu reuşeşti să ajungi, te rog să mă suni astăzi, pentru o reprogramare.

Laura se cufundă şi mai adânc în scaunul ei, îşi masă uşor pielea capului cu vârful degetelor, strânse ochii şi lăsă lacrimile să-i alunece pe obraji. *Termină, termină, termină,* îşi spuse ea încet. *Fă bine şi termină.*

Fusese trimisă la psiholog după incidentul cu furculița. Terapeuta era o femeie destul de drăguță, cu fața îngustă şi ochi mari, şi îi amintea Laurei de o creatură din poveşti. I-a spus Laurei că ar trebui să nu mai *reacționeze.*

— Parcă trăieşti ca şi cum ai avea de luptat împotriva unor incendii, Laura. Treci încontinuu de la o criză la alta, aşa că noi două trebuie să găsim o modalitate să punem capăt acestui tip de reacție, să vedem dacă putem concepe nişte strategii…

Psihologii s-au priceput dintotdeauna la strategii: strategii prin care să îi oprească izbucnirile, să o împiedice să facă scandal, să nu-şi mai iasă din minți. Să o învețe să stea puțin şi să gândească, să nu mai acționeze greşit. *Ştii care-i problema ta, Laura? Iei decizii proaste.*

Da, tot ce se poate, dar ăsta era doar un mod de a privi lucrurile, nu-i aşa? Un altul era: Ştii care-i problema ta, Laura? Ai avut un accident de maşină la zece ani, te-ai lovit cu capul de asfalt, ai suferit o fractură craniană, o fractură de bazin, o fractură compusă a femurului distal, o leziune traumatică cerebrală, ai stat douăsprezece zile în comă şi trei luni în spital, ai trecut prin vreo şase intervenții chirurgicale dureroase, a trebuit să înveți din nou să vorbeşti. În plus, ai aflat, când încă erai pe patul de spital, că ai fost trădată de persoana pe care o iubeai cel mai mult pe lumea asta, care trebuia să te iubească şi să te protejeze. Mai e de mirare că îți ieşi repede din fire? Că eşti furioasă?

Cea care a scăpat cu viață

În locul în care ar fi trebuit să se afle zâmbetul ei, se ghiceşte o întrebare: încotro mergem? Acum, pe chipul ei nu mai există locul unde ar fi trebuit să se afle zâmbetul, pentru că acum chiar zâmbeşte şi el nu mai e supărat, se gândeşte la ce se va întâmpla în curând, dorindu-şi ca prietena ei să nu fi fost acolo, în spate, dar dacă nu se uită la ea şi nu o bagă în seamă, poate va fi totul OK.

Nu-i place cum îl priveşte prietena ei. Îi aminteşte de maică-sa, pe care ar fi trebuit s-o uite cu totul, dar n-a reuşit. Şi maică-sa era urâtă. O muşcase un câine când era mică şi trăncănea întruna despre asta. Avea o cicatrice la gură şi buza răsfrântă, ca şi cum te-ar fi privit batjocoritor, ceea ce şi făcea de obicei.

Rănită trupeşte şi sufleteşte, răcnea în permanență la el sau la taică-său şi îşi dorea să fie la fel de nefericit ca ea şi nu-l suporta când râdea, se juca sau era vesel.

Stai puțin. Iar se gândeşte la maică-sa. De ce nu reuşeşte să şi-o scoată din cap? E vina ăsteia, nu-i aşa, a urâtei din spate, ea l-a făcut să se gândească la maică-sa. Îşi aminteşte de ea orice ar face – când e la volan, când încearcă să doarmă, să se uite la televizor, când este şi el cu o fată şi, cel mai grav, îl face să se simtă gol pe dinăuntru, ca şi cum n-ar avea destul sânge în el. Îl face să nu mai fie în stare de nimic. Să nu mai vadă decât roşu în fața ochilor.

14

Irene era foarte îngrijorată pentru Laura. Se duse în bucătărie, îşi încălzi puțin nişte fasole pe care s-o mănânce cu pâine prăjită (Carla nu ar fi fost de acord) şi se gândi să o sune, să se asigure că era bine. Ea aşa îi spusese („Scumpo! Doar ştii că sunt OK!”), dar părea tulburată şi neliniştită. Tocmai îşi pierduse slujba, era firesc să-şi facă griji, nu? Dar mai era ceva. Astăzi, Laura păruse stânjenită în prezența ei, iar Irene n-o mai văzuse aşa niciodată.

Nu că ar fi cunoscut-o de mult. Se ştiau doar de câteva luni, dar Irene se ataşase repede de ea. Laura părea îngrozitor de sensibilă, de vulnerabilă, şi Irene se temea pentru soarta ei. Pentru cineva atât de uşor de rănit, lumea putea fi un loc periculos. În plus, Irene ajunsese să se bazeze pe această tânără vulnerabilă, pentru că, fără Angela, rămăsese singură. Era conştientă, desigur, de riscul de a vedea în Laura un fel de înlocuitoare pentru Angela.

Semănau destul de bine, în felul lor: amuzante, bune la suflet şi vizibil fragile. După părerea lui Irene, cea mai mare calitate a Angelei şi a Laurei era că nu-şi dădeau cu presupusul. Laura n-a presupus, pur şi simplu, că Irene nu va fi în stare să învețe cum se foloseşte o nouă aplicație pentru mobil; Angela n-a presupus că Irene nu va fi interesată de cărțile lui Sally Rooney. Niciuna dintre ele n-a presupus că Irene nu va gusta un banc porcos (îi plăcea, dacă era unul bun). N-au presupus niciodată că era incapabilă fizic, limitată mintal sau dezinteresată de lume. Nu au privit-o aşa cum făcea Carla, ca pe o babă enervantă şi nebună.

Irene avea optzeci de ani, dar nu se simțea de optzeci de ani. Şi asta nu pentru că era, făcând abstracție de glezna scrântită, o femeie spirituală şi cochetă, ci pentru că îi era imposibil să se simtă de optzeci de ani. Nimeni nu *se simte* de optzeci de ani. Dacă se gândea bine, lui Irene i se părea că are în jur de treizeci şi cinci de ani. Hai, patruzeci. Era o vârstă bună, nu? La vârsta aia, ştii pe ce lume eşti. Nu eşti senil sau nesigur pe tine şi nici n-ai avut încă timp să devii insensibil, de neînduplecat.

Adevărul era că, sufleteşte, te simțeai diferit şi, în vreme ce oamenii care te ştiau de-o viață te priveau probabil la fel, numărul oamenilor *noi* care ar fi putut să te prețuiască personal, *sufleteşte,* şi nu să vadă în tine o colecție de slăbiciuni specifice vârstei era destul de limitat.

Iar Irene nu prea mai avea în jur mulți oameni care s-o ştie de-o viață.

Aproape toți prietenii ei vechi, ai ei şi ai lui William, se mutaseră din oraş, mulți dintre ei cu ani în urmă, ca să fie mai aproape de copii sau nepoți. La vremea aceea, pe Irene nu a deranjat-o prea mult treaba asta, pentru că, având-ul pe William, nu se simțise în niciun caz singură vreodată. Apoi brusc, într-o dimineață însorită de martie, în urmă cu şase ani, William a plecat să-şi cumpere ziarul şi nu s-a mai întors; a avut un atac de cord şi a picat din picioare la standul de ziare. Irene crezuse că era zdravăn ca un taur, că va trăi veşnic; la început, a simțit că moare şi ea din cauza şocului, dar apoi sentimentul s-a atenuat şi s-a instalat durerea, ceea ce era şi mai rău.

Cineva trânti o uşă şi Irene tresări. Se auzise de alături. Irene era foarte familiarizată cu sunetul aparte pe care-l făcea uşa din față când era trântită. Se chinui să se ridice şi se aplecă să se uite pe fereastră, dar nu zări pe nimeni. Fusese Carla, probabil, care Dumnezeu ştie ce făcea. Angela murise de două luni, dar Carla venea în continuare în fiecare zi, ca să „trieze lucrurile", deşi Irene nu reuşea să-şi imagineze ce mai putea tria – Angela nu avusese prea multe. Carla şi Angela proveneau dintr-o familie bogată, dar se pare că mare parte a averii ajunsese cumva la Carla. Angela avea casa, bineînțeles, dar nimic altceva. Trăia modest, lucrând ca editor şi redactor independent. Rămăsese însărcinată foarte tânără, ăsta era adevărul; tatăl copilului era unul dintre profesorii ei din facultate. Fusese o aventură nefericită, o sarcină neaşteptată şi viața Angelei fusese dată complet peste cap. Irene înțelegea că nu-i fusese uşor, că se luptase foarte mult să facă față problemelor financiare, să-şi crească băiatul şi să-şi înfrunte demonii.

Lumea îşi imaginează că, dacă nu ai copii, nu eşti împlinit, dar se înşală. Irene şi William îşi doriseră copii. Nu reuşiseră, însă Irene tot dusese o viață bună. Avusese un soț iubitor, o slujbă la recepția unui cabinet stomatologic care i-a plăcut mai mult decât ar fi crezut vreodată, şi lucrase ca voluntară pentru Crucea Roşie. Mergeau la teatru şi în vacanțe în Italia. Ce era greşit în asta? I-ar fi plăcut să aibă mai mulți bani, sinceră să fie. Dar viața ei încă nu se terminase, indiferent ce credea lumea; nu era în anticamera morții. Mai avea de vizitat Villa Cimbrone din Ravello, şi Positano, unde se filmase *Talentatul domn Ripley.* A, şi Pompei!

Irene citise într-un ziar că femeile necăsătorite şi fără copii sunt cele mai fericite persoane din lume. Înțelegea de ce, pentru că erau multe avantaje ale acestui tip de libertate: să nu dai socoteală nimănui, să trăieşti exact

după bunul-plac. Numai că, după ce te îndrăgosteşti, nu mai poți fi cu totul liber, nu-i aşa? Deja e prea târziu.

După moartea lui William, Irene a căzut într-o pasă proastă. Depresie, cum i se spune acum, deşi când era ea mai tânără se spunea doar că eşti prost-dispus. Angela îi spunea Câinele Negru. În tinerețe, Irene primise rareori vizitele câinelui. Uneori se ducea în pat, alteori se chinuia să lupte cu el. Stările astea o cuprindeau din senin, declanşându-se câteodată dintr-un motiv de tristețe evident (de exemplu, când a pierdut sarcina pentru a treia şi ultima oară), deşi alteori apăreau din senin, în zile cât se poate de luminoase. A reuşit să rămână mereu pe linia de plutire pentru că William nu a lăsat-o la greu. William a salvat-o de fiecare dată. Şi apoi, după dispariția lui William, ca printr-un miracol, a apărut Angela.

În 2012, anul în care murise William, Crăciunul venise pe nesimțite pentru Irene. Reuşise, nu se ştie cum, să nu remarce apariția treptată pe rafturile magazinelor a decorațiunilor şi a mâncărurilor festive, să nu audă colindele enervante, şi apoi s-a trezit brusc că venise gerul, era decembrie şi lumea căra pe alee brazi.

Irene primise invitații – de la prietena ei Jen, care se mutase la Edinburgh împreună cu soțul, şi de la o verişoară pe care abia o cunoştea şi care locuia în *Birmingham,* dacă îți venea să crezi –, dar le-a refuzat fără să le acorde nici cea mai mică atenție. Nu putea face față unei călătorii de Crăciun, a spus ea, ceea ce era parțial adevărat, deşi adevăratul motiv pentru care simțea că trebuia să rămână acasă era că, dacă nu petrecea atunci Crăciunul singură, primul Crăciun fără William avea să fie cel de anul viitor, sau următorul. Toate Crăciunurile, pentru tot restul vieții ei, aveau să fie fără William. S-a gândit că mai bine termină de-acum cu povestea asta.

Angela, care era sensibilă la astfel de lucruri, a zis că Irene ar putea să treacă pe-acolo măcar în seara de Ajun.

— Daniel şi cu mine comandăm curry de la Delhi Grill, i-a spus ea. Au nişte cotlete de miel delicioase. Nu vrei să vii şi tu?

Irene i-a răspuns că totul suna, într-adevăr, foarte promițător. În după-amiaza zilei de 24 decembrie, a mers la coafor şi la manichiură, după care a cumpărat nişte mici cadouri: un exemplar din *Iepurele cu ochi de chihlimbar* pentru Angela şi un voucher la un magazin de bricolaj pentru Daniel.

Când s-a întors acasă, abia apucase să lase cumpărăturile jos, că a auzit

un zgomot absolut bizar, un fel de geamăt, aproape ca un muget. Sunetul acela ciudat, animalic, a fost întrerupt brusc de un altul: un obiect făcut țăndări, un pahar sau un vas de porțelan. Apoi a urmat un zbieret:

— Nu te mai suport! E ora 4 după-masa şi uită-te la tine. Uite în ce hal eşti! Iisuse!

Glasul lui Daniel era pițigăiat şi gâtuit, ca al unui om ajuns la capătul răbdării; glasul Angelei semăna cu al cuiva care trecuse de mult de faza asta.

— Ieşi afară! urlase ea. Ieşi odată afară… *bastardule.* Doamne, cât mi-aş dori…

— Ce? Ce ți-ai dori? Hai! Spune! Ce ți-ai dori?

— Să nu te fi născut vreodată!

Irene l-a auzit pe Daniel cum coboară valvârtej scările şi trânteşte uşa de la intrare atât de tare, că făcuse să se cutremure aproape tot şirul de case. L-a văzut pe geam cum trece vijelios, palid la față, cu pumnii strânşi. Peste câteva clipe, a ieşit din casă şi Angela, împleticindu-se de beată ce era. La propriu – Irene a fost nevoită să coboare şi s-o ajute să se ridice de pe jos. Reuşise – într-un fel, după o grămadă de mângâieri, şi linguşiri, şi muncă de convingere mai blândă şi apoi nu chiar aşa de blândă – s-o ducă în casă şi s-o bage în pat.

Angela trăncănea întruna, mormăind în barbă, abia auzit. Irene reuşi totuşi să înțeleagă ceva:

— Toți mi-au zis să scap de el, ştii? N-am ascultat. N-am ascultat. Of, de-aş fi avut norocul tău, Irene.

— Norocul meu? repetă Irene.

— Să fiu stearpă.

Irene şi Angela s-au revăzut abia a doua zi de Crăciun. Angela a venit în vizită cu o carte (o colecție de povestiri ale lui Shirley Jackson) şi o cutie de bomboane de ciocolată, ca să se scuze pentru cina ratată.

— Îmi pare rău, Irene, i-a spus. Mă simt îngrozitor, de-a dreptul îngrozitor, dar… chestia este că m-am certat cu Daniel…

Nu părea să-şi mai aducă aminte cum căzuse sau ce zisese după aceea. Irene era încă supărată şi o bătea gândul să-i amintească Angelei ce spusese, să-i explice cât de mult o afectase. Probabil că Angela a observat ceva pe chipul lui Irene sau poate şi-a amintit frânturi din cele întâmplate, pentru că a roşit brusc, a părut ruşinată şi i-a zis:

— Nu sunt aşa, de fapt. E de la băutură.

A oftat scurt şi dureros.

— Ştiu că asta nu-i o scuză.

A aşteptat câteva clipe şi, pentru că n-a primit niciun răspuns, a făcu un pas înainte şi a sărutat-o uşor pe Irene pe obraz. Apoi s-a întors cu spatele şi a pornit spre uşă.

— La naştere, a zis ea cu mâna pe clanță, când îi ții în brațe, îți imaginezi un viitor glorios, de aur. Nu te gândeşti la bani, la succes, la celebritate sau ceva de genul acesta, ci la fericire. Pur şi simplu la fericire! Poate să ia foc universul, numai să fie copilul tău fericit.

15

Carla stătea, zăpăcită, în bucătăria Angelei, care era aproape goală, cu excepția unui ceainic străvechi aflat pe blatul de lângă aragaz. Îi zbârnâia telefonul mobil; zbârnâia şi nu se mai oprea. Nu catadicsi să se uite la el – era fie Theo, fie poliția, şi nu avea dispoziția necesară să stea de vorbă nici cu unul, nici cu altul. Discutase deja la telefon cu agentul imobiliar ca să scoată casa la vânzare, astfel încât să prindă sezonul propice de la sfârşitul primăverii. Constatase că simpla conversație – cu agentul, cu Irene de alături – era aproape copleşitoare.

Deschise dulapurile de deasupra chiuvetei şi apoi le închise la loc, verifică sertarele de dedesubt. Toate erau goale. Ştia că erau goale. Ea le golise. Ce naiba făcea? Căuta ceva. Dar ce? Telefonul? Nu, era în buzunar. Sacoşa de pânză! Unde a pus sacoşa de pânză?

Se întoarse în hol şi văzu că lăsase uşa deschisă. Iisuse. Chiar că îşi pierdea mințile. Trânti zgomotos uşa cu piciorul. Se întoarse cu spatele şi rămase locului fără niciun rost, uitându-se la peretele de lângă uşa bucătăriei, unde se vedea urma unui tablou. Oare ce fusese atârnat acolo? Nu-şi amintea. Dar ce conta? Ce făcea, de fapt? Pentru ce venise?

Zăpăceala asta era ceva nou. O punea pe seama lipsei de somn, care era considerată o formă de tortură, pentru că te storcea de putere. Îşi aminti vag că mai trăise cândva această senzație, imediat după naşterea lui Ben. Doar că atunci starea de confuzie fusese sufocată de bucurie, de parcă ar fi fost drogată. Acum parcă era sedată. Sau băgată sub apă. Un sentiment care semăna mai degrabă cu cele trăite după moartea lui Ben.

Carla intră din nou în bucătărie, se opri lângă chiuvetă şi privi în stradă; se aplecă, îşi lipi capul de geam şi zări o fată – cea pe care o cunoscuse la Irene – care tocmai dispărea din vedere. Avea un mers ciudat fata asta. Era ceva în neregulă cu ea. Un aer perfid. Drăguță, dar agresivă. Uşuratică, fără discuție. Îi amintea Carlei de tânăra acrobată despre care scriseseră toate ziarele acum câțiva ani că-şi omorâse prietena. Sau n-o omorâse ea, până la urmă. Se întâmplase parcă prin Franța. Nu, în Italia. Perugia, asta era. Iisuse, *de ce naiba* se gândea acum la aşa ceva? Nu ştia aproape nimic despre fata asta – de fapt, singurul lucru pe care îl ştia despre ea era că în timpul liber ajuta o bătrână să-şi cumpere de mâncare. Şi ea, gata, o considerase deja o membră a familiei Manson.

Telefonul începu din nou să-i zbârnâie în buzunar, ca o insectă furioasă prinsă într-un borcan, şi Carla scrâşni din dinți. Îl ignoră. *Ceai,* se gândi ea. *Am să-mi fac o ceaşcă de ceai. Cu mult zahăr.* Se întoarse şi puse ibricul la fiert. Deschise dulapul de deasupra chiuvetei. La fel de gol. *Of, pentru numele lui Dumnezeu.*

Stinse imediat focul şi urcă încet scările; era epuizată şi îşi simțea picioarele ca de plumb. Când ajunse la etaj, se opri, se întoarse pe călcâie, se aşeză pe jos şi privi spre uşa de la intrare, la spațiul de pe podea, de lângă calorifer, unde fusese cândva un mic covor Qashqai. Alături de ea, în capul scărilor, mocheta era ruptă într-un loc. Trase de ea, urmărind cu degetul despicătura de vreo doi sau trei centimetri lungime. Uzată şi sfâşiată. De pe vârful nasului i se scurse o lacrimă. *Uzată şi sfâşiată, Angie,* se gândi ea. *Cam asta rezumă totul.*

Se ridică, îşi şterse lacrimile şi se duse direct în fosta cameră a lui Daniel, care se afla în fundul casei şi care era goală, cu excepția patului de o persoană vechi şi a şifonierului cu uşa stricată, pe care firma de curățenie refuzase să-l ia. Puse caietul pe care îl purta cu ea deasupra teancului de hârtii din fundul şifonierului şi închise uşa cât putu de bine. Apoi scoase din buzunar lesa câinelui şi lăsă haina să-i alunece de pe umeri. Închise uşa dormitorului şi agăță lesa în cuier, trăgând zdravăn de ea. O lăsă acolo, deschise iar uşa şi străbătu încet, fără grabă, coridorul care ducea spre camera Angelei, mângâind tencuiala pereților cu vârful degetelor.

După ce Angela l-a trimis pe Daniel la internat, Carla a început s-o viziteze tot mai rar, până când, într-o zi, vizitele au încetat cu totul. Nu a existat un motiv anume – sau, mai bine zis, n-a fost un singur motiv; şi-a dat pur şi simplu seama că nu mai suporta. Gata cu aşa-zisele cursuri de yoga.

Anii au trecut. Apoi, la vreo şase sau şapte ani după moartea lui Ben, Carla a fost trezită în toiul nopții de un telefon, la o oră menită parcă pentru veştile telefonice îngrozitoare. I-a trebuit o vreme până să răspundă, până să se dezmeticească din somnul provocat de pastile.

— Aş putea vorbi, vă rog, cu Carla Myerson? a întrebat o voce de femeie.

Carla încremenise – Theo era în Italia, la o fermă izolată din Umbria, unde încerca să scrie ceva şi oamenii de acolo erau nişte şoferi cumpliți. *Theo,* care, la rândul lui era un antitalent la volan, simțise parcă nevoia să li

se alăture.

— Doamnă Myerson, ați putea veni până la secția de poliție Holborn? Nu, nu, totul este în regulă, dar avem aici… o domnişoară, Angela Sutherland, sora dumneavoastră, nu? Da, nu are nimic, doar că… a băut cam mult şi a dat de necaz, trebuie să o ia cineva. Credeți că puteți veni?

Carla a chemat un taxi, s-a îmbrăcat la repezeală şi a ieşit în ploaia rece londoneză, nesigură dacă să fie îngrozită sau furioasă.

Secția de poliție era liniştită şi puternic luminată. În zona de aşteptare, o femeie stătea singură, plângând încet şi spunând:

— Nu vreau decât să-l văd. Să ştiu că e bine.

Femeia de la recepție, probabil aceeaşi cu care vorbise la telefon, a dat din cap spre Carla.

— Conjugală, i-a zis ea, arătând spre femeia care plângea. O bate soțul, ne cheamă, după care se răzgândeşte şi nu mai vrea să depună plângere.

Îşi dăduse ochii peste cap.

— Cu ce te pot ajuta, draga mea?

— Am venit s-o iau acasă pe Angela Sutherland. E sora mea. Mi s-a spus că este aici.

Femeia a verificat în calculator şi a încuviințat, apoi a chemat pe cineva dintr-o încăpere din spatele biroului ei.

— Vrei s-o aduci aici pe doamna Sutherland, te rog, John? Da, a sosit sora ei.

După care s-a întors spre Carla.

— A băut cam mult şi a făcut scandal în stația de taxiuri.

— Scandal?

Femeia a încuviințat iarăşi.

— A agresat un bărbat care aştepta la coadă şi care, foarte probabil, şi-a căutat-o, dar, în fine, sora dumneavoastră a fost extrem de gălăgioasă, iar când unul dintre taximetrişti a încercat să intervină, a sărit şi la gâtul lui. El a chemat poliția şi, când au sosit colegii mei, i-a făcut în toate felurile.

— Iisuse.

Carla era îngrozită.

— Dumnezeule, îmi pare rău… N-am… n-am auzit să se fi comportat vreodată aşa, nu e genul ei, de fapt… e foarte civilizată.

Femeia i-a zâmbit.

— Ei bine, băutura te face neom, nu-i aşa? Dar dacă vă consolează cu ceva, să ştiți că şi ea pare stânjenită de ce a făcut. Şi cum n-a depus nimeni

plângere, nu e nicio tragedie.

S-a aplecat şi a spus mai încet:

— Cred că a tras o sperietură, ca să fiu sinceră.

Amintirea copleşitoare din noaptea aceea a Carlei era de ruşine. Ruşinea de a fi sunată la miezul nopţii ca să vină să o ia pe beţiva şi zurbagia de soră-sa, inhibată de jena de a vedea ce a ajuns Angela în absenţa ei. Scofâlcită, cu privirea goală, cu obrajii împăienjeniţi de vene şi umerii lăsaţi.

— Angela!

— Iartă-mă, Cee, i-a zis ea în şoaptă, cu ochii în pământ. Îmi pare rău, dar nici măcar nu-mi mai amintesc ce-am făcut. Mi-au zis că am ţipat la nişte oameni, că i-am înjurat, dar… nu mai ţin minte.

Au stat una lângă alta în taxiul negru care le-a dus acasă la Angela. Niciuna dintre ele n-a scos vreo vorbă, dar Carla a cuprins-o pe sora ei pe după umerii slabi şi a ţinut-o lipită de ea. Senzaţia a umplut-o din nou de ruşine: era ca şi cum ar fi îmbrăţişat un copil, ca atunci când era mică – mică, aprigă şi amuzantă. Enervantă. Parcă trecuseră secole de-atunci. Secole de când o iubise şi fuseseră cele mai bune prietene. Carla începuse să plângă.

Când au ajuns în Hayward's Place, încă plângea. Încă plângea când i-a plătit taximetristului, când şi-a condus sora până la uşă, când a văzut mizeria din casă şi a simţit mirosul rânced de umezeală şi scrum.

— Încetează, te rog, i-a zis Angela în timp ce urca scările. Încetează, pentru Dumnezeu.

Carla a auzit-o cum dă drumul la apă în cadă. A pregătit un ceai – ceai negru, în frigider nu era lapte, de fapt nu era nimic acolo în afară de o bucată de brânză uscată şi o sticlă deschisă de vin alb. A umplut două căni, a urcat la etaj şi s-a aşezat pe scaunul WC-ului, în timp ce sora ei stătea cufundată în cadă.

— Nici măcar n-am vrut să mă îmbăt, i-a zis Angela.

Stătea în capul oaselor, tamponându-şi încet cu o cârpă genunchii însângeraţi. Carla vedea cum i se mişcă omoplaţii, care ameninţau parcă să-i iasă prin piele.

— Am băut două pahare, poate trei? Oare s-a mai întâmplat ceva în pub după asta? Era o petrecere de serviciu, ştii? Nu m-a văzut nimeni, cred. În staţia de taxiuri. Dumnezeule, sper că nu m-a văzut nimeni. S-a întâmplat totul pe neaşteptate. Acum eram bine, sănătoasă şi apoi… *m-am trezit* cu

bărbatul ăsta aplecat deasupra mea, făcându-mă bețivă…

Parcă nu-ți aminteai de stația de taxiuri, îşi zisese Carla. Dar cu voce tare a spus:

— Eşti cumplit de slabă, Angie. Ai mâncat ceva înainte să ieşi în oraş?

Angela a ridicat din umeri.

— De când… eşti aşa?

Angela a privit-o peste umăr, indiferentă.

— Aşa cum?

Se întorsese cu fața spre perete şi râcâise o pată de mucegai dintre rosturile faianței.

Carla a ajutat-o să iasă din baie, i-a dat un paracetamol din poşeta ei şi a găsit nişte antiseptic în dulăpiorul din baie, cu care i-a curățat tăieturile. A dus-o în pat, apoi s-a întins lângă ea, ținând-o de mâna rece şi mângâindu-i degetele.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că situația s-a agravat, a zis ea. Ar fi trebuit să ştiu.

Ar fi trebuit să te iert, îşi spusese. *Ar fi trebuit să te iert până acum.*

Au adormit amândouă.

Angela se trezise după câteva ore, cu un țipăt în gât. Carla a tresărit speriată.

— E aici? a şoptit Angela.

— Cine să fie? Cine? Angela, despre cine vorbeşti? Cine să fie aici?

— Ah. Nu, nu ştiu. Cred că am visat ceva.

S-a întors cu fața la perete şi Carla a închis ochii, încercând să adoarmă la loc.

— Ştiai că am avut pe cineva? a întrebat-o şoptit Angela.

— Oo. Serios? N-am ştiut. S-a întâmplat ceva? V-ați despărțit?

— Nu, nu. Nu acum, a răspuns Angela pocnind din buze. Atunci. Am avut pe cineva *atunci.* Nu ți-am spus niciodată, aşa e? Era însurat. Venea câteodată la mine acasă.

— Angie.

Carla a cuprins-o de mijloc, trăgând-o mai aproape.

— Despre ce vorbeşti?

— În Lonsdale Square, i-a răspuns Angela.

Carla şi-a retras mâna.

— Când stăteam cu Daniel în Lonsdale Square, după ce a murit tata, am

avut o relație cu cineva. În noaptea dinainte… în noaptea dinaintea accidentului, fuseserăm împreună în birou. Ne-am uitat la un film pe ecranul de acolo, îl mai ții minte?

Ecranul de proiecție instalat de tatăl lor ca să vadă filme acasă.

— Am băut câteva pahare şi… *în fine.* Am crezut că băieții dormeau, dar Daniel era treaz. A coborât şi ne-a surprins.

Respirația Angelei era lentă şi neregulată.

— A fost foarte supărat, Cee… atât de furios, că nu reuşea să se calmeze. I-am spus – prietenului meu – să plece. I-am spus să plece şi apoi l-am dus pe Dan la etaj. Mi-a luat mult timp să-l calmez, să-l adorm. Apoi m-am dus la culcare. M-am băgat direct în pat. Nu m-am mai întors jos, în birou. N-am mai apucat să mă întorc, să închid uşa…

— Angie, a întrerupt-o Carla, te rog. Nu face asta. Noi am ştiut tot timpul – *eu* am ştiut tot timpul – că tu ai lăsat uşa deschisă. Era…

— Da, zise Angela încetişor. Da, normal că ai ştiut. Normal.

16

Laura îşi lipi telefonul de ureche şi ridică umărul drept, ca să-l poată ține aşa. Era în baie, căuta în dulăpiorul de medicamente un antiseptic pentru tăietura de la braț. În chiuvetă, înmuiată şi cu cerneala întinsă, se afla o scrisoare pe care o primise de dimineață şi prin care era informată despre schimbarea datei audierii în cazul cu furculița. În timp ce dădea jos sticluțe de pe rafturi şi le arunca în chiuvetă, peste scrisoare, izbucni în râs.

— Furculița? Furculița, furculița, furculița! Furculița e o diversiune!

Începu să râdă şi mai tare de conexiunea pe care o făcuse în minte.

Poate că era o furculiță de peşte? (Ba nu, de fapt era o furculiță pentru antreuri, iar ea ştia foarte bine.)

Dădu drumul telefonului, îl prinse în mână şi se uită la ecran ca să-şi aducă aminte cu cine stătea de vorbă. Apelul era în aşteptare: asta era; voia să stea de vorbă cu ăia de la tribunal, să le spună că data pe care i-o propuneau ei nu-i convenea. Era ziua mamei ei atunci. Poate luau prânzul în oraş! Izbucni şi mai tare în râs. Râdea de ea însăşi. Când a mai scos-o maică-sa în oraş la prânz?

Poate reuşeşte să le explice totuşi. Poate reuşeşte să-l lămurească pe cel care va răspunde la un moment dat la telefon cum a fost povestea cu furculița. Poate apucă să-şi spună varianta şi poate o înțeleg. Era o poveste simplă, le-o mai spusese de nenumărate ori, în diverse forme: poliției, avocatului din oficiu, terapeutei (*Trebuie să dezvoltăm nişte strategii, Laura, să-ți controlezi furia),* Mayei de la spălătorie.

Să le-o mai spună o dată!

Se întâmplase într-un bar, nu departe de locul unde se afla acum. Era foarte târziu, ea era *foarte* beată şi dansa, încet, singură. Încurajată, poate, de cei câțiva oameni care se adunaseră să o privească, a interpretat, lent şi spontan, un striptease destul de profesionist. În mijlocul acestui spectacol, fără să ceară permisiunea, un tânăr de vreo douăzeci şi ceva de ani, cu o barbă agresivă – şi el beat, dar mai puțin beat decât ea –, a înaintat, s-a apropiat de ea, a întins mâna şi a strâns-o cu putere de sânul stâng.

Prietenii lui au ovaționat şi ceilalți au izbucnit în râs, cu excepția unei fete care a spus:

— *Morții mă-sii.*

Laura şi-a ieşit din ritm; s-a împiedicat, cât pe ce să cadă pe spate, şi s-a

prins de bar ca să-şi menţină echilibrul. Lumea a început să râdă şi mai tare. Deodată, orbită de furie, a sărit peste tejghea, căutând o armă. A dat întâmplător peste o furculiţă cu doi dinţi, folosită de obicei pentru măsline, a înşfăcat-o şi s-a năpustit în faţă. Bărbatul a lăsat umărul în jos, s-a ferit spre dreapta, a bătut aerul cu stânga, s-a agăţat de bar cu mâna dreaptă şi, profitând de ocazie, ea l-a înjunghiat, i-a înfipt furculiţa chiar în mijlocul palmei. Furculiţa a intrat *mult* în carne, ca în brânză, şi a rămas înfiptă acolo.

A urmat o încăierare serioasă, cu smucituri şi îmbrânceli, în timp ce tânărul urla de durere. Până la urmă, au intervenit bodyguarzii. Unul dintre ei a acoperit-o cu haina lui pe Laura, care era pe jumătate despuiată, şi a dus-o în spatele barului.

— El ţi-a făcut asta, scumpo? a întrebat-o. Te-a atacat cumva? El te-a dezbrăcat?

Laura a clătinat din cap.

— Eu m-am dezbrăcat, i-a spus. Dar apoi m-a strâns de sân! M-a apucat de sân!

Au chemat poliţia şi, în timp ce aşteptau, cei doi protagonişti – bărbatul cu furculiţa în mână şi femeia pe jumătate dezbrăcată, cu o geacă de bodyguard pe umeri – au fost obligaţi să stea aproape unul lângă altul.

— Dementa dracului, mormăia bărbatul încontinuu. E *dementă,* la dracu'. Vrea la pârnaie.

Încerca să scoată o ţigară din pachet cu o singură mână, dar pachetul îi tot cădea pe jos, spre amuzamentul bodyguarzilor.

— Oricum n-ai voie să fumezi aici, i-a spus bodyguardul fără geacă.

Între timp, Laura n-a scos niciun cuvânt – haosul declanşat o făcuse să-şi vină în fire, o speriase.

— Ai belit-o, javră nebună, pricepi? O să te bage la pârnaie pentru agresiune.

În momentul acela, Laura, s-a întors spre el şi i-a răspuns:

— Ba nu-i adevărat. M-am apărat.

— *Ce* dracu' zici că ai făcut?

— Când ţi-am dat eu voie să mă atingi? l-a întrebat Laura. Tu m-ai atacat. Tu ai pus mâna pe mine.

Bărbatul rămase cu gura căscată.

— Ţi-ai scos ţâţele pe-afară, demento!

— Da, ştiu, dar când ţi-am zis *eu* că poţi să pui mâna pe *mine*?

— Are dreptatea ei, spuse bodyguardul.

Băiatul cu furculița cârâi fără să-i vină să creadă.

Laura zâmbi dulce.

— Mersi, zise ea.

— Mda, continuă bodyguardul, ai şi tu dreptatea ta, scumpo, dar orişicât. Nu poți să ataci oamenii cu furculița. E cam disproporționat gestul totuşi, nu crezi?

Laura se privi lung în oglindă. Era tot în baie, cu telefonul la ureche. Nu se auzea nimic la celălalt capăt al telefonului. Nu zicea nimeni nimic. Nu asculta nimeni. Laura luă mobilul de la ureche, butonă pe ecran şi căută numărul maică-sii. Ascultă bipul binecunoscut şi o voce feminină care îi spunea: *Nu aveți credit pentru acest apel.* Puse telefonul pe marginea rezervorului toaletei. Încercă să-şi zâmbească în oglindă, dar muşchii feței parcă nu-i mai funcționau cum ar fi trebuit. Nu reuşi decât să se schimonosească la urâțenia şi singurătatea ei.

17

Theo bătu din nou la uşa Angelei, mai tare de data asta.

— Carla? Eşti acolo?

Avea o urmă de încordare în glas; dispoziția îi oscilase toată dimineața între iritare şi panică. Nu mai reuşea să dea de Carla de două zile – nu-i răspundea la mesaje şi, chiar dacă era acasă, nu-i deschidea uşa. Aşadar, era iritat: pentru că ea făcea uneori aşa, dispărea în ceață fără să se gândească la consecințe, fără să-i pese câte griji îşi fac alții pentru ea – mai cu seamă, el. Odată, a dispărut o săptămână întreagă. În cele din urmă, s-a dovedit că fusese în Franța, dar n-a vrut să spună cu cine.

Pe de altă parte, panică. Sora ei murise. Daniel, la fel. Şi peste o săptămână era ziua de naştere a lui Ben. Ar fi fost ziua lui, dacă trăia. Ar fi împlinit optsprezece ani. Micuțul lor, ajuns om mare. Adult cu acte în regulă. Ar fi discutat despre plecarea la facultate, ar fi adus acasă fete. Sau băieți. Îl durea sufletul când se gândea cum ar fi evoluat el, cum ar fi evoluat ei, dacă n-ar fi fost accidentul.

Dacă n-ar fi existat Angela.

Theo fusese acasă la Carla, fusese la cimitir, le sunase pe prietenele ei. Dacă nu o găsea nici aici, poate că trebuia să sune la poliție. Îi trecuse prin minte de mai multe ori că s-ar putea să fie deja la poliție. Că s-ar putea să stea chiar acum într-o sală de interogatoriu, să răspundă la întrebări. Pentru că dacă lui i-au luat amprentele şi i-au prelevat mostre de ADN, atunci au făcut acelaşi lucru şi cu ea, nu? Şi cine ştie ce-ar fi putut să descopere?

Bătu încă o dată în uşă, şi mai tare, şi strigă disperat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Carla, lasă-mă să intru!

Zări cum se întredeschide uşa casei de-alături, iar o bătrânică îşi strecoară chipul zbârcit prin crăpătură.

— Nu-i nimeni acolo, rosti scurt. E goală casa.

Vecina băgăcioasă. Carla îi pomenise de ea; Theo nu-i mai reținea numele. Îi zâmbi radios.

— Ah, bună. Îmi pare *tare* rău că vă deranjez, spuse el, îndepărtându-se de uşa Angelei şi mergând spre bătrână. O caut pe soția mea. Carla Myerson? Sora Angelei. Mă întrebam dacă n-ați văzut-o cumva…?

Bătrâna miji ochii.

— Carla? repetă el tare pronunțând clar cuvintele.

Femeia se încruntă. Poate nu era chiar în toate mințile.

— Lăsați, nu-i nimic, zise el, zâmbind din nou. Nu vă faceți griji, nu contează.

— *Dumneata,* zise bătrâna brusc, deschizând uşa şi întinzând spre el un deget noduros. Dumneata erai. Fireşte! Ar fi trebuit să te recunosc.

— Poftim? întrebă Theo.

— Aşteaptă aici, spuse ea. Să nu pleci.

Şi dispăru în hol, lăsând uşa larg deschisă.

Theo rămase locului preț de o clipă, neştiind ce să facă. Se uită în susul şi-n josul aleii şi strigă:

— Alo? Doamnă… hmm…

Cum *o* chema? *Babă senilă,* parcă îi spusese Carla. Intră în holul întunecat şi aruncă o privire în treacăt la tablourile de pe pereți: gravuri ieftine, scene navale. Poate soțul ei era pasionat de nave? Făcu încă un pas înăuntrul casei.

Deodată, din întuneric, îşi făcu apariția bătrâna, iar el tresări. Femeia miji din nou ochii, privindu-l prin ochelarii pe care şi-i pusese pe nas.

— Chiar dumneata *eşti?* Ai mai fost pe aici. Te-am văzut pe alee, cu Angela.

— Hm, nu… eu…

— Da, da, dumneata eşti. Polițistul m-a întrebat cine era bărbatul ăla şi n-am reuşit să-i spun, nu te-am recunoscut pe moment sau nu mi-am amintit, dar dumneata erai. Ai fost aici, cu Angela. Ai făcut-o să plângă.

— Ba nu, spuse Theo categoric. Mă tem că mă confundați, adăugă el şi se întoarse cu spatele, pornind repede spre alee.

— Aveai un câine cu dumneata! strigă bătrâna în urma lui. Un cățeluş.

Theo străbătu aleea cu pas alert, coti şi apoi o luă drept spre Sekforde Arms. Îşi comandă un whisky. Îl bău repede şi ieşi să fumeze. Încălcase regulile: fără băuturi alcoolice înainte de 6 seara, iar țigările erau interzise potrivit propriului lui cod. Totuşi. Avea circumstanțe atenuante, se gândi el, strivind țigara fumată pe jumătate în scrumieră şi întorcând privirea spre Hayward's Place, ca şi cum bătrâna s-ar fi putut lua după el.

Se întrebă dacă femeia o să-i spună Carlei. Oare îi va spune că l-a văzut azi sau că îl mai văzuse şi înainte? *Iisuse Hristoase.* Intră înapoi în pub şi, ridicând un deget spre tânăra din spatele tejghelei, îşi mai comandă un pahar. Barmanița ridică o sprânceană, aproape imperceptibil. Aproape. *Vezi-*

ți de treaba ta, ar fi vrut el să-i spună. Fata îi puse al doilea pahar în față, zâmbind:

— Poftiți.

Poate doar își imaginase el că ridicase din sprânceană. Poate că era paranoic.

Poate că era paranoic și în legătură cu bătrâna. Și dacă îi spunea ceva Carlei, ce? Ar fi crezut-o? Doar un paranoic se putea gândi că bătrâna va fi luată în serios; Carla parcă spusese despre ea că-i lipsește o doagă, nu? Nu asta spusese?

Și totuși. Dacă o *credea?* Ce-o să-și imagineze? Dacă afla că luase legătura cu Angela, ce reacție ar fi avut Carla? Imposibil de spus. Theo o cunoștea de aproape treizeci de ani și tot nu era sigur cum va reacționa de la caz la caz. Știa însă ceva: el îi iertase toate greșelile și va continua să o facă, totdeauna. Dar nu era nicidecum sigur că și ea va face la fel.

Scoase mobilul din buzunar și o sună din nou pe Carla. Tot nu răspunse. Era tentat să-și mai comande o băutură, dar efectul amețitor al primului pahar era deja urmat de ceața periculoasă a celui de-al doilea și dacă până la urmă *îi răspundea*? Ce-o să-i spună atunci?

Ultima oară când a văzut-o pe Angela, stăteau fix în același loc din Hayward's Place în care vorbise acum cu vecina ei. O zi mohorâtă, un cer înnorat, o Londră monocromă. Theo îl căuta pe Daniel, dar dăduse peste Angela. Bătrâna avea dreptate: Angela plânsese, dar nu era convins că din vina lui. Izbucnise în lacrimi din clipa în care îl văzuse. L-a invitat înăuntru, dar el a preferat să vorbească în stradă. Nu voia să fie singur în aceeași cameră cu ea, nu avea încredere că se putea stăpâni.

Angela arăta șocant: dureros de slabă, cu vene albăstrui care-i împânzeau pielea albă ca hârtia. Avea părul cărunt și foarte lung; semăna cu vrăjitoarea cea rea din basme și părea golită pe dinăuntru, ca o păstaie. Theo a încercat să-i ignore aspectul și suferința, să discute cu ea practic și să-i spună cât de direct putea de ce era acolo. Că Daniel venise la el acasă și ceruse bani; că, din spusele lui, își pierduse slujba și nu avea pe altcineva la care să apeleze. Nu voia să o deranjeze pe Carla, zisese el. Lui Theo îi mirosise a minciună și presupusese că altele erau dedesubturile, dar nu voia să le afle. Îi completase un cec de 1.000 de lire. Peste vreo două săptămâni, Daniel revenise. Theo era plecat, dar lăsase un mesaj.

— Pot să-l ascult? l-a întrebat Angela.

— Nu e un mesaj telefonic, i-a răspuns Theo. A băgat un bilet pe sub uşă.

— Ce fel de bilet? Ce scria în el?

Angela căscase ochii, cu corneea galbenă de parcă ar fi avut icter. *E bolnavă,* îşi spusese Theo. *Poate chiar pe moarte.*

— Nu contează ce scria, i-a răspuns Theo. Trebuie doar să stau de vorbă cu el.

Angela i-a spus că nu ştia unde era Daniel, dar că o să discute cu el dacă-l vede.

— N-are niciun rost, a zis ea, clătinând din cap. Nu mă ascultă. Doar pe Carla.

Ochii i se umpluseră din nou de lacrimi.

— De obicei face ce-i cere Carla.

Theo a mai rămas acolo o vreme, privind-o cum plânge; a încercat să simtă milă pentru ea, dar n-a reuşit. Îşi plângea oricum singură de milă, aşa că mila lui ar fi fost de prisos. S-a îndepărtat de ea înainte să spună ceva ce să regrete.

Numai că nu atunci a văzut-o ultima oară, bineînțeles. Fusese penultima oară.

18

Prin cotloanele încăperii se adunau umbre fără chip, schimbătoare, care se apropiau şi se îndepărtau, risipindu-se la loc în neant. Irene stătea întinsă, ascultându-şi respiraţia scurtă şi inegală şi sângele care-i zvâcnea în urechi, copleşită de groaza care o ţintuia de pat.

O trezise ceva. O vulpe în curtea bisericii? Sau un beţiv de pe alee care zbierase la Lună sau… Stai! Nu, iar se aude, acelaşi sunet. Scârţâitul scării? Irene îşi ţinu respiraţia, prea speriată să întindă mâna şi să aprindă lumina. Mai trecură câteva secunde, apoi alte câteva. Poate doar îşi imaginase? Poate visase? Expiră încet, întorcându-se pe o parte. Stai! Din nou! Zgomot de paşi. Se auzeau clar, dar – slavă Domnului – veneau de alături, nu de pe scara ei. Cunoştea bine sunetul, o auzise pe Angela urcând şi coborând treptele ani de zile, la orice oră din zi şi din noapte. Pereţii caselor înşiruite erau subţiri ca hârtia.

Oare era ecoul paşilor Angelei? Era oare o reacţie normală la suferinţă? La fel ca viziunile ei despre William, în care acesta se întorcea seara fluierând pe alee sau o aştepta lângă fereastră când se trezea, mereu pe picior de plecare, mereu gata s-o întrebe: *Bei şi tu o ceaşcă, Reenie?*

Dincolo de câmpul ei vizual se deplasa ceva; Irene se prinse de aşternuturi atât de tare, că o dureau degetele.

Oare sub ce chip i se va înfăţişa Angela dacă vă apărea? se întrebă Irene. Va fi chiar ea, veşnic un pic agitată, bălăbănindu-şi piciorul când se aşeza, încrucişându-şi picioarele subţiri, trăncănind despre o carte pe care tocmai o terminase, găsindu-şi mereu de lucru cu mâinile, răsucind o ţigară sau trăgând de un fir din cămaşa de bumbac? Va fi ea sau o altă arătare? Va fi deformată, cu gâtul rupt şi cu izul de vin din răsuflarea ei amestecat cu mirosul de putregai?

Apoi – de data asta nu mai era loc de îndoială – Irene auzi pe cineva străbătând palierul de dincolo de peretele dormitorului ei. Nişte paşi uşori, nu împiedicaţi ca ai Angelei când se îmbăta. Zgomotul nu era înăbuşit, neclar, *imaginar,* ci erau nişte paşi. Prudenţi şi inconfundabili.

Alături era cineva şi nu era o fantomă. Ci un intrus.

Irene se temea de intruşi mai mult decât orice pe lume. Îi era groază de clipa în care necunoscutul avea să-şi dea seama că mai era cineva în casă, un martor de care trebuia să se ocupe. Se temea de momentul judecăţii, în

care ea, o pensionară neputincioasă, singură în pat, avea să înțeleagă cu ce fel de intrus avea de-a face: cu un oportunist, venit să pună mâna pe un portofel, un laptop sau orice altceva sau cu unul cu chef de joacă. Poveştile alea cumplite şi jalnice pe care le auzise, despre bătrâne bătute, agresate, cu ochii învinețiți şi cămăşile de noapte pline de excremente.

Stai, din nou! Un alt zgomot, poate cineva care se plimba încoace şi-n colo în lungul coridorului. Căuta ceva? *Myerson,* se gândi Irene. Bărbatul care o făcuse pe Angela să plângă. Bărbatul care mințise, spunând că n-a fost niciodată acolo. Nu i-a plăcut felul lui de a fi, nu i-a plăcut cum o cerceta din priviri, subestimând-o. *O babă proastă şi nebună,* trebuie să fi gândit el. Aproape că îl auzea murmurând cuvintele astea. *Vacă bătrână şi băgăcioasă.*

În fine. Poate că ar fi cazul să-şi împlinească destinul de babă curioasă, nu? Pipăi prin întuneric, căutând întrerupătorul veiozei, îl apăsă şi începu să clipească până se obişnui cu lumina. Se ridică în şezut şi întinse mâna după ochelari. Mobilul ei, fireşte, nu era lângă pat. Blestematul ăla de telefon nu era niciodată acolo unde ar fi trebuit. Indiferent unde era ea sau ce făcea, mobilul era întotdeauna în altă cameră.

Coborî târşâit scările, orbecăind prin întuneric, fiindcă nu voia să atragă atenția aprinzând lumina de la parter. „Ce tâmpenie”, mormăi în sinea ei. „Să bâjbâi ca oarba. Lasă glezna scrântită, o să te alegi cu o fractură de şold.”

Când ajunse pe ultima treaptă, asigurându-se şovăielnic cu talpa piciorului că era într-adevăr la parter, de alături se auzi un zgomot mai puternic, o *bufnitură* neaşteptată, de parcă s-ar fi împiedicat cineva.

— Cine-i acolo? strigă ea. Te aud. Sun acum la poliție! Imediat vine!

I se păru că vocea îi suna ridicol de indignată.

— M-ai auzit?

Nu-i răspunse decât tăcerea.

Cei doi polițişti – un bărbat tânăr, robust, cu față de copil, şi o femeie mai în vârstă, de vreo treizeci de ani, care părea obosită – stăteau în fața casei Angelei, cu mâinile în şold.

— Uşa e încuiată, îi spuse lui Irene polițistul cel scund şi verifică din nou clanța, ca să-i demonstreze. Nu există nicio urmă de forțare. Ferestrele sunt întregi…

Ridică din umeri, parcă cerându-şi scuze.

— Nu există dovezi de efracție.

— E cineva înăuntru, insistă Irene, înghesuindu-se în spatele uşii ei. L-am auzit. Am auzit cum umbla prin casă…

— Şi ziceți că nu locuieşte nimeni în casa asta? Sunteți convinsă că n-a fost închiriată?

— Da, categoric nu locuieşte nimeni. Nici măcar n-au apucat să scoată toată mobila. Şi chestia este că azi a fost un bărbat aici, care m-a mințit că n-a mai trecut niciodată pe aici şi eu pur şi simplu… pur şi simplu…

Polițista îşi țuguie buzele.

— Deci spuneți că era cineva prin apropierea casei?

— Mă rog… nu, nu asta vreau să spun. Dar aici a murit o femeie. Acum două luni, a murit o femeie şi voi – bine, nu voi, personal, poliția, în general – ați spus că a fost un accident, numai că eu nu sunt convinsă, pentru că acum a murit şi băiatul ei şi nu vi se pare ciudat?

Polițista clipi rar.

— Mă scuzați, zise ea. Vreți să spuneți că au fost două morți suspecte în această casă?

— Nu, nu, doar una. Fiul ei a murit în altă parte. Numai că… Nu sunt genul care să vă cheme de pomană, spuse Irene. E cineva alături şi… sinceră să fiu, mi-e teamă.

Polițistul îndesat încuviință.

— Pe bună dreptate, îi spuse el, zâmbindu-i.

Ridică pumnul şi lovi ferm în uşă. Aşteptară. Bătu iarăşi. Şi atunci se aprinse o lumină.

Irene fu cât pe ce să se împiedice şi să cadă când se trase grăbită din uşă.

— Ați văzut că *e* cineva acolo? strigă îngrozită şi triumfătoare.

După câteva clipe, uşa se deschise şi în prag apăru Carla, întunecată la chip.

Mai târziu, după ce Carla i-a lămurit pe polițişti cum stăteau lucrurile, cine era şi că avea tot dreptul să se afle acolo, acceptă invitația lui Irene la o ceaşcă de ceai la 3 dimineața.

— N-ar trebui să dai buzna acolo, îi spuse Irene lezată. Cel puțin nu în toiul nopții.

— Cu tot respectul, Irene, dar pot să intru acolo la orice oră vreau eu, îi spuse Carla acceptând ceaşca de ceai din partea ei şi ridicând puțin bărbia, astfel încât s-o privească pe deasupra nasului. Este casa mea. Adică va fi.

Aşa că pot intra în ea când am eu chef.

— Dar…

— Îmi pare rău că te-am deranjat, continuă Carla pe un ton care nu trăda nicio urmă de regret, dar în ultima vreme am dormit cam prost sau chiar deloc, aşa că uneori, în loc să zac în pat cu ochii în tavan, mă ridic şi-mi văd de treaba mea, fie mă ocup de corespondenţă, de curăţenie sau, în cazul ăsta, am venit până aici să caut ceva ce am rătăcit cu altă ocazie.

— Ce? izbucni Irene, înfuriată de comportamentul Carlei, de nepăsarea veselă faţă de liniştea ei sufletească. Ce naiba era aşa de urgent de găsit la ora 2 noaptea?

— Nu e treaba ta!

Carla trânti ceaşca pe blatul din bucătărie, vărsând ceai pe podea.

— Scuze, spuse ea, luând un şerveţel şi ghemuindu-se să şteargă pata. Dumnezeule!

Rămase acolo, aplecată, cu braţele atârnate în lateral şi faţa lipită de genunchi.

— Îmi pare rău, mormăi ea. Îmi pare rău.

Irene puse cu blândeţe o mână pe umărul Carlei.

— Nu-i nimic, spuse ea, puţin surprinsă de această dovadă de slăbiciune. Hai, hopa sus.

Carla se ridică. Plângea – nu zgomotos sau demonstrativ, ci liniştit, demn, în stil *Carla.* Lacrimile îi alunecau elegant pe obraji şi, urmărind conturul maxilarului, se scurgeau pe gulerul cămăşii albe. Închise ochii şi îşi tamponă pomeţii cu podul palmelor.

— Haide, spuse Irene cu blândeţe, cocoloşind-o pe Carla ca şi ar fi fost un animăluţ sau un bebeluş. Bea o gură de ceai, poftim, aşa, zise ea conducând-o în sufragerie, unde se aşezară una lângă alta pe canapea.

— Aveam nişte lucruri într-o sacoşă, spuse Carla după o vreme. Nişte haine şi două cutii de bijuterii. Le aveam cu mine când am fost astăzi aici – adică ieri… mă rog. Sunt sigură.

— Şi nu le mai găseşti?

Carla încuviinţă.

— Erau valoroase?

Carla ridică din umeri.

— Nu cine ştie ce. Habar n-am… Inelul de logodnă al mamei valora probabil ceva, dar medalionul cu Sf. Cristofor… A fost al băiatului meu.

— Vai, Carla.

— Nu se poate să-l pierd, nu se poate. I l-am cumpărat la botez, l-am gravat…

Clătină din cap, clipind printre lacrimi.

— Nu l-a purtat niciodată, bineînțeles, era prea mic, dar îi *plăcea* să se uite la el, să-l scoată din cutie, ar fi vrut să se joace cu el, doar ştii cum sunt copiii. Dar i-am spus mereu că nu i-l pot da, că era prea important, că va trebui să-l punem deoparte, la loc sigur… Am promis să i-l păstrez şi aşa am făcut atâta vreme, iar acum…

Se opri şi îşi întoarse fața.

— Of, îmi pare foarte rău, zise Irene. Dar de ce l-ai adus aici? Mergeai în altă parte? Nu te-ai oprit cumva pe drum? La un magazin, poate ai lăsat sacoşa jos…

— Nu, nu. Nu mergeam nicăieri. Pur şi simplu… voiam să am lucrurile alea cu mine. Să le am cu mine când…

Întoarse capul.

— Când ce?

Irene nu înțelegea.

— Eram… eram disperată, spuse Carla.

Se întoarse cu fața şi se priviră în ochi.

Irene duse brusc mâna la gură. Acum înțelegea.

— Vai, Carla, zise ea. Vai, *nu.*

Carla clătină din nou din cap.

— Nu contează, spuse ea. N-are nicio importanță.

— Ba are. Normal că are, zise Irene şi îşi lăsă uşor palma peste mâna Carlei. Băiatul tău, apoi sora ta şi Daniel, la un interval atât de scurt – pare imposibil de îndurat.

Carla zâmbi. Îşi retrase mâna şi îşi şterse lacrimile de pe obraji.

— N-am avut prea mult noroc în viață, spuse ea.

— Eşti în doliu, spuse Irene. Nu poți gândi cum trebuie în astfel de momente. Aşa am pățit şi eu când mi-a murit soțul. M-am gândit şi eu – să termin odată cu toate. Nu mai vedeam rostul vieții, singură pe lume, fără cineva lângă mine. Sora ta m-a ajutat să depăşesc momentul, să ştii. Venea tot timpul pe la mine cu fursecurile alea suedeze care îi plăceau ei, cu migdale. Daneze, de fapt. Şi câteodată aducea supă sau doar cafea şi pălăvrăgea, despre ce citea, ştii, chestii de-astea. Angie mi-a salvat viața.

Carla se întunecă parcă la față şi întoarse capul.

— Ştiu că voi două nu v-ați înțeles bine întotdeauna, dar te-a iubit, spuse

Irene. Şi… în fine, ştiu că şi tu l-ai iubit pe Daniel, nu-i aşa? A însemnat foarte mult…

Carla se ridică.

— Te las să te culci, spuse ea cu glas vioi, ducând ceaşca de ceai în bucătărie. Ți-am stricat somnul.

— Mă rog, oricum nu dorm foarte bine, spuse Irene. Dacă vrei să rămâi aici, să te odihneşti, nu mă deranjează, dacă…

— O, nu, zise Carla, ca şi cum ideea ar fi dezgustat-o.

Se întoarse din bucătărie fără nicio urmă de emoție pe față. Se opri în prag, cu spatele drept, cu bărbia ridicată şi buzele strânse.

— Te rog, nu te ridica, spuse ea. Mulțumesc pentru ceai. Şi scuză-mă pentru incident. Mă duc acum acasă, aşa că n-am să te mai deranjez.

— Carla, eu…

Irene se opri. Ar fi vrut să-i spună ceva liniştitor, încurajator, ceva împăciuitor. Dar nu-i venea nimic în minte. Aşa că o întrebă:

— O să fie în regulă, nu-i aşa?

Preț de o clipă, Carla păru că nu pricepe întrebarea, apoi se înroşi la față.

— O, Doamne. Da, normal. Nu trebuie să-ți faci griji. Oricum, nu ştiu dacă aş fi mers până la capăt. Să-ți imaginezi aşa ceva e una, iar realitatea…

I se frânse vocea.

— Am adus lesa câinelui, spuse ea.

Irene se cutremură şi i se înfioră toată pielea de pe spate, până pe ceafă, la gândul unui *alt* cadavru în casa vecină, nedescoperit, în spatele pereților subțiri ca hârtia.

— Nu a câinelui meu, fireşte, spuse Carla. Eu n-am câine. Dar a avut fostul meu soț şi cred că undeva, în subconştient, m-am asigurat în felul ăsta că n-am să merg până la capăt.

Zâmbi straniu, reținut.

— Cred că am ştiut dinainte că în momentul în care am să văd lesa, am să mă gândesc la cățelul lui, la cât de mult l-a iubit şi la cât de mult m-a iubit şi pe mine şi am să dau înapoi.

Ridică din umeri, cu o expresie blândă.

— Cel puțin aşa cred acum.

— Vai! spuse Irene, amintindu-şi brusc. Am uitat să-ți spun. Te-a căutat fostul tău soț. A venit aici…

— *Aici?*

— Mă rog, afară, pe alee. A bătut la uşa Angelei. Prima dată, nu l-am

recunoscut, dar apoi mi-am amintit că mai trecuse pe aici, că îl văzusem stând de vorbă cu Angela, aşa că…

Carla clătină din cap.

— Nu, n-avea cum să fie Theo.

— Ba el era, fără discuție…

— Te înşeli, Irene, nici în ruptul capului soțul meu…

— L-am văzut cu ea, insistă Irene. L-am văzut acolo afară, pe alee. Ea plângea. Angela plângea. Cred că se certau.

— Irene, spuse Carla ridicând vocea, în timp ce în obraji îi apărură două pete întunecate. Theo nu vorbea cu sora mea. El n-ar face niciodată…

— Avea un cățeluş cu el. Un terier micuț, negru cu cafeniu.

Carla clipi rar.

— L-ai văzut stând de vorbă cu Angela? întrebă ea.

Irene încuviință.

— Când?

— Nu mai ştiu sigur, parcă…

— De câte ori?

— O singură dată, cred. Afară, pe alee. Şi Angela plângea.

— Când, Irene?

— Cu o săptămână sau două înainte să moară, zise Irene.

După ce se băgă înapoi în pat, Irene rămase cu ochii deschişi, urmărind lumina cenuşie care se strecura printre perdele. Era aproape dimineață. Se întorsese în pat epuizată şi ştia că avea puține şanse să adoarmă. Era adevărat ce-i spusese Carlei despre starea de veghe, dormitul puțin fiind doar un efect secundar al bătrâneții. Dar se îndoia că ar fi reuşit să adoarmă, oricât de bătrână sau de obosită ar fi fost; expresia şocată de pe chipul Carlei când pomenise de vizita lui Theo Myerson ar fi ținut-o oricum trează.

19

— Lasă-mă. Dracului. Să intru!

Era 9 şi jumătate dimineața, afară ploua cu găleata şi Laura stătea pe trotuarul din fața spălătoriei, respirând sacadat, doar vag conştientă de salariații cu umbrele care grăbeau pasul, lăsându-i suficient spațiu nebunei care îşi rotea acum rucsacul în aer şi îl trântea cu toată forța în uşa spălătoriei.

— Nu e vorba despre slujbă, țipă ea. Nu-mi pasă de ea, poți să ți-o bagi în cur! Vreau doar să vorbesc cu Tania! Maya, lua-te-ar dracii! Lasă-mă să intru!

De cealaltă parte a uşii de sticlă, Maya stătea dreaptă şi impasibilă, cu brațele în sân.

— Laura, strigă ea, calmează-te. Îți dau treizeci de secunde să te calmezi şi să pleci, OK? Altfel, chem poliția. M-ai înțeles, Laura?

Laura se ghemui şi îşi muşcă puternic buza. Simți cum o loveşte un val de greață când îi năvăli în organism adrenalina, cum i se umple gura cu salivă şi inima îi bate să-i spargă pieptul. Luă din rigolă o sticlă de bere goală şi ridică brațul.

Cineva îi înşfăcă mâna şi i-o răsuci brusc la spate. Simți o durere în umăr şi țipă, scăpând sticla. Mâna care o strângea de braț îi dădu drumul.

— Ce naiba vrei să faci? o întrebă un glas de femeie.

Laura se întoarse, frecându-şi umărul de durere, şi descoperi că fusese imobilizată de piticanie.

Aşa îi ziceau la spălătorie, pentru că era mică de statură, păroasă şi arăta ca şi cum ar fi ieşit dintr-o vizuină, un grajd sau ceva de genul acesta, deşi au aflat până la urmă că locuia pe o barcă, o chestie oricum destul de ciudată.

— Ei bine?

Femeia o privea încruntată şi mai degrabă contrariată decât înfuriată. Ca atunci când tatăl Laurei era supărat pe ea, dar încerca s-o ascundă şi spunea: *Nu sunt nervos, puiule, sunt dezamăgit.*

— Nu mă lasă să intru, spuse Laura fără vlagă, negura roşie împrăştiindu-se la fel de repede pe cât o învăluise. Nu mă lasă să intru, deşi n-am venit să fac scandal, doar să vorbesc cu Tania. N-are nicio treabă cu serviciul, nici măcar…

Laura se opri. Nu avea niciun rost. Totul era zadarnic. Se ghemui pe trotuar, cu genunchii sub bărbie.

— N-am venit să fac scandal.

Piticania se sprijini de umărul Laurei şi se aşeză lângă ea.

— Ei bine, spuse ea cu asprime, nu sunt convinsă că dacă arunci cu sticle nu faci scandal.

Laura o privi pe furiş şi piticania îi zâmbi, dezvelindu-şi dinții strâmbi, gălbejiți.

— Am uitat cum te cheamă, zise Laura.

— Miriam, răspunse femeia.

O mângâie pe Laura pe genunchi.

— Să înțeleg că nu mai lucrezi aici? Am observat că n-ai mai venit.

— M-au dat afară, spuse Laura tristă. Am lipsit de două ori la rând. N-a fost prima dată când s-a întâmplat şi nici n-am sunat-o pe Maya să-i spun, aşa că a ratat petrecerea nepotului, care era oricum de căcat, dar chestia este că n-am vrut, chiar n-am vrut. N-a fost vina mea.

Miriam o mângâie din nou pe genunchi.

— Îmi pare foarte rău. E cumplit. E cumplit să-ți pierzi slujba, ştiu bine prin ce treci. Vrei să mergem undeva, să bem un ceai? Aş vrea să te ajut.

Laura se trase uşor de lângă ea.

— Şi eu a trebuit să mă bazez în viață de bunătatea unor străini, cel puțin o dată, zise Miriam. Ştiu ce simți. La început e stânjenitor, nu?

Laura încuviință.

— Dar cred că o să descoperi că noi două semănăm destul de bine, zise Miriam cu un zâmbet binevoitor.

Semănăm pe dracu', se gândi Laura, dar reuşi să-şi țină gura, pentru că înțelesese că femeia nu încerca decât să fie amabilă.

— Deci la patru ani după accidentul cu maşina, mama s-a căsătorit cu bărbatul care dăduse peste mine când mă plimbam cu bicicleta.

Laura tăcu şi turnă lapte în ceştile de ceai pe care le pregătise. Îi întinse lui Miriam ceaşca mai puțin ciobită.

— Îți distruge viața o fază din asta, fără doar şi poate. Adică evident, un accident de maşină îți distruge viața, *fizic* vorbind, te lasă cu tot felul de dureri şi *handicapuri,* înțelegi?

Arătă în jos, spre piciorul stâng şchiop.

— Dar celelalte chestii sunt şi mai nasoale. Chestiile emoționale,

mintale. Aşa ceva te termină definitiv.

Miriam sorbi din ceai şi încuviinţă.

— Total de acord, zise ea.

— Aşa că acum, spuse Laura, trântindu-se pe scaun, fac uneori prostii – tâmpenii –, ca azi-dimineaţă sau, în fine… şi cu alte ocazii şi chestia este că nu vreau să fac aşa ceva sau, mă rog, uneori vreau, doar că pun ceva în mişcare şi nu mă mai pot opri şi singurul lucru pe care pot să-l mai fac este să reacţionez, să încerc să reduc răul pe care mi-l provoc şi câteodată, când fac asta, fac rău altora, dar nu e *deliberat.* Nu e premeditat.

Piticania dădu din nou din cap.

— Oamenii îşi bat joc de mine când le spun că nu e vina mea, ştii? Maică-mea vitregă, de exemplu, profesorii mei, poliţiştii, Maya sau mai ştiu eu cine. Se întreabă bine, dar a cui e vina?

Janine, mama Laurei, stătea pe aleea din faţa casei şi se uita la hrănitoarele pentru păsări agăţate în măr. Trebuiau umplute. Nu ştia sigur dacă mai aveau seminţe, dar nici nu voia să meargă acum la magazin, pentru că ningea de ceva vreme şi drumurile erau probabil groaznice. A închis ochii şi a inspirat adânc, bucurându-se de aerul rece din plămâni şi de liniştea aproape perfectă – care a fost spartă brusc şi violent de un scârţâit de frâne. A urmat o tăcere lungă, chinuitoare, apoi un bufnet oribil, răscolitor. Aleea avea aproape 200 de metri lungime, era mărginită de copaci, iar la marginea proprietăţii se ridica un gard viu, aşa că Janine nu avea cum să vadă ce se întâmplase în drum, însă ştia. La sosirea poliţiştilor, le-a spus că ştiuse că s-a întâmplat ceva îngrozitor.

Maşina dispăruse. Laura zăcea în drum cu picioarele răsucite într-o poziţie ciudată. Îngenunchind lângă copilul ei, Janine a zărit pe asfaltul alunecos şi umed un firicel de sânge care se prelingea de sub casca fetei. A băgat mâna în buzunar după telefon şi când a constatat că nu era acolo, a început să ţipe nepotolit, dar nu a apărut nimeni, pentru că următoarea casă era la aproape un kilometru distanţă.

Poliţia voise să afle ce văzuse şi auzise, dacă era sigură că nu zărise deloc maşina, poate culoarea? Janine clătinase din cap.

— A fost vina mea. A fost vina mea.

— Nu este vina dumneavoastră, doamnă Kilbride. Este vina şoferului care a lovit-o pe Laura, i-a spus poliţista.

Apoi şi-a trecut braţul pe după umerii ei şi a strâns-o cu putere.

— Îl vom găsi. Sau o vom găsi. Indiferent cine a făcut asta. Nu vă faceți griji, nu scapă.

Janine s-a îndepărtat de ea şi a privit-o cu o groază palidă, mută.

Şi, într-adevăr, l-au găsit. Camerele de supraveghere amplasate la vreun kilometru distanță au surprins trecând două maşini la câteva minute după accidentul Laurei: prima aparținea unei bătrâne şi era imaculată, fără niciun semn de coliziune. A doua îi aparținea lui Richard Blake, un dealer de lucrări de artă şi antichități, care locuia la câțiva kilometri distanță, în Petworth, şi care le-a spus polițiştilor care l-au căutat la serviciu că maşina îi fusese furată în noaptea de dinainte. Nu raportase însă furtul. La plecare, Richard i-a întrebat pe polițişti cu glas sugrumat:

— Se va face bine?

Şi polițista i-a răspuns:

— *Cine* să se facă bine?

— Fetița! s-a bâlbâit el, frângându-şi mâinile.

— Eu am vorbit despre un copil, domnule Blake. N-am spus că era fată. De unde ştiți că victima era o fată?

Categoric, Richard Blake nu era un infractor de geniu.

Aşa se întâmplaseră lucrurile. Cel puțin aşa credea Laura. Avea zece ani, să nu uităm, deci a crezut ce i s-a spus.

La început, desigur, nu a crezut nimic, pentru că era în comă. Douăsprezece zile fără cunoştință şi apoi, când în cele din urmă şi-a revenit, s-a trezit într-o lume nouă, în care avea bazinul rupt, o fractură compusă de femur şi craniul zdrobit, o lume în care, după toate aparențele, cineva o resetase complet, obligând-o să ia totul de la zero. A trebuit să învețe din nou să vorbească, să citească, să meargă, să numere până la zece.

Nu-şi amintea nimic despre accident sau despre lunile de dinaintea lui – despre noua ei şcoală, noua ei casă, noua ei bicicletă: totul dispăruse. Ținea minte vag vechea lor locuință din Londra şi pisica vecinului de alături. Apoi totul devenea neclar.

Cu timpul însă a început să-şi amintească unele lucruri. Cu câteva săptămâni înainte să iasă din spital, i-a spus tatălui ei:

— Casa în care locuim acum este la poalele unui deal. Aşa este?

— Aşa este! i-a răspuns el zâmbind. Bravo. Îți mai aminteşti şi altceva?

— Bungalow, a zis ea şi el a încuviințat. Maşina, a adăugat Laura încruntându-se. E verde.

Tatăl ei a clătinat din cap, zâmbind trist.

— Roşie, din păcate, puiule. Am un Volvo roşu.

— Nu, nu maşina *noastră.* Maşina care m-a lovit. Era verde. A ieşit de pe aleea noastră, spuse ea. Pleca de la noi de acasă şi eu tocmai mă întorceam.

Zâmbetul de pe chipul tatălui ei dispăruse.

— Nu-ți mai aminteşti accidentul, puiule. N-ai cum să-ți aminteşti accidentul.

Câteva zile mai târziu, când a venit la ea maică-sa (n-o vizitaseră niciodată împreună, ceea ce i se păruse ciudat), Laura a întrebat-o despre maşina care o lovise.

— Era verde, nu-i aşa? Sunt sigură că era verde.

Mama ei îşi făcuse de lucru, ordonând felicitările cu urări de însănătoşire grabnică de pe pervaz.

— Vezi tu, nu ştiu sigur. Eu n-am văzut efectiv maşina.

Mincinoasa.

Janine, mama Laurei, stătea pe aleea din fața casei, tremurând, încălțată cu cizmele Ugg şi înfofolită într-un halat de mătase galben-verzui. Avea pielea îmbujorată de la sex. Pierduseră noțiunea timpului şi erau încă îmbrățişați când se uitase la ceasul de mână al soțului ei, aflat pe noptieră, şi spusese:

— La dracu', acuşi ajunge Laura acasă.

Richard s-a îmbrăcat pe fugă; era cât pe ce să cadă când şi-a tras pantalonii, amândoi râzând şi glumind în continuare şi făcându-şi planuri pentru data viitoare. L-a condus şi l-a sărutat când s-a urcat în maşină şi i-a spus că o iubeşte. Janine a rămas pe alee, cu capul pe spate, uitându-se cum ninge şi deschizând gura să prindă pe limbă câțiva fulgi de zăpadă. Cuvintele lui încă îi răsunau în minte când a auzit zgomotul şi şi-a dat seama: Richard pățise ceva îngrozitor.

A alergat în drum. Primul lucru pe care l-a văzut a fost maşina lui, Mercedesul verde-închis, oprit într-un unghi ciudat în mijlocul şoselei şi apoi, dincolo de el, l-a zărit pe Richard. Stătea în genunchi, cu spatele la ea şi când s-a apropiat a văzut că umerii i se cutremurau. Plângea şi lacrimile cădeau peste trupul frânt al copilului ei.

— O Doamne o Doamne o te rog Doamne nu te rog Doamne nu. Era în drum, Janine, era în mijlocul drumului. O te rog Doamne nu, te rog,

Doamne.

Janine l-a prins de braț și a dat să-l tragă în picioare.

— Trebuie să pleci, i-a spus cu o voce care până și ei i se păru rece. Trebuie să te urci în mașină și să pleci, să pleci în clipa asta. Du-te, Richard, mă ocup eu de ea. Du-te!

— Sângerează, Janine. E rău. O, Doamne, e rău.

— Trebuie să pleci, a repetat ea și, cum el nu se mișca, a început să țipe: Acum, Richard! Pleacă! Pleacă odată. N-ai fost aici. N-ai fost niciodată aici.

Mincinoasa, mincinoasa.

Lucrurile astea aveau să iasă la iveală mai târziu. Toată lumea i-a spus Laurei (toată lumea fiind părinții, medicul și terapeuta ei) să nu caute pe Google ce se întâmplase, că nu-i va face bine, doar o va tulbura, o va înspăimânta, îi va da coșmaruri. Laurei, care abia împlinise unsprezece ani, dar *nu se născuse totuși ieri,* toate astea i s-au părut o vrăjeală și i-au stârnit suspiciunile, care, ce să vezi, s-au dovedit întemeiate, nu-i așa?

Primul lucru pe care l-a găsit când și-a căutat numele pe Google a fost titlul „Bărbat reținut pentru fugă de la locul accidentului" și o poză cu ea în uniformă școlară, în care arăta ca o tută, hlizindu-se prostește la cameră. Citi:

> *Dealerul de artă Richard Blake a fost condamnat ieri la patru luni de închisoare după ce a accidentat-o grav pe Laura Kilbride, o elevă de 11 ani din localitate, și a fugit apoi de la fața locului.*

Laura reciti fraza. *Richard?*

Dar nu putea fi adevărat. Îl cunoștea pe Richard. Richard era cel care preda cursurile de artă la care mergea maică-sa, Richard era un drăguț. Avea o față luminoasă, prietenoasă, râdea tot timpul. Laurei îi plăcea, era amabil cu ea, jucaseră fotbal odată în parcare, în timp ce ea o aștepta pe maică-sa să termine cumpărăturile din supermarket. Richard nu i-ar fi făcut una ca asta. Nu ar fi dat bir cu fugiții fără să cheme o ambulanță.

Revelația despre Richard Blake avea să pălească brusc prin comparație cu șocul care a urmat:

> *Domnul Blake, în vârstă de 45 de ani, care a recunoscut că a fugit de la locul accidentului și a omis să informeze autoritățile,*

avea la acel moment o relație cu mama copilului, Janine Kilbride. Doamna Kilbride, în vârstă de 43 de ani, care a ajuns la fața locului la scurt timp după accident, a chemat ambulanța, dar le-a spus polițiştilor că nu a văzut vehiculul care a lovit copila. Janine Kilbride a fost amendată cu 800 de lire sterline pentru furnizarea de informații false poliției.

Când rememora perioada aceea, Laura considera că momentul în care citise acele rânduri marcase începutul sfârşitului. Avea deja trupul distrus, bineînțeles, şi funcțiile cerebrale erau deja afectate, însă după asemenea leziuni poți să-ți revii. Dar chestia *asta?* Să afle că fusese mințită – de ambii părinți, de toți cei care o îngrijiseră – a fost ca un knockout, ca o lovitură care te lasă lat la podea şi de pe urma căreia nu te mai ridici. Această veste şi sentimentul că fusese trădată au schimbat-o profund. Au marcat-o.

Au lăsat-o *furioasă.*

20

Miriam îi putea recunoaşte de la o poştă pe cei în suferință. Oamenii se refereau mereu la privirea lor, vorbeau despre expresii hăituite, căutături chinuite şi aşa mai departe. Posibil, se gândi Miriam, dar după părerea ei, totul ținea de mişcare, de felul în care se purtau. Bineînțeles, nu vedea asta la ea, dar o simțea – era, într-adevăr, bătrână, greoaie şi lentă, dar încă în picioare. În gardă. Gata de acțiune.

Miriam o văzuse pe Laura făcând scandal în fața spălătoriei şi profitase de ocazie. Interveni repede, ridicase rucsacul Laurei, îi ceruse scuze proprietăresei exasperate şi, cu tact, o luase pe fată de acolo. O invitase la o ceaşcă de ceai pe barcă, dar Laura refuzase. Lucru de înțeles, în condițiile date. Dacă te gândeai la buclucul în care se băgase ultima oară când fusese acolo.

Au mers, în schimb, acasă la Laura. A fost un calvar, eufemistic vorbind. Laura stătea într-o locuință socială, la etajul şapte dintr-un bloc de lângă Spa Fields, în care liftul nu funcționa. Miriam s-a temut să nu-şi dea duhul, a trebuit să se oprească de mai multe ori, să-şi recapete suflul şi să-şi şteargă transpirația. Micii golani de pe casa scării râdeau şi glumeau:

— *Fir-aş, fată, bunică-ta o să crape de inimă.*

Însă când au ajuns în apartament i s-a părut că efortul a meritat. Adia o briză puternică, nu se simțea deloc duhoarea canalului, iar priveliştea – grandioasă! Clopotnița bisericii St James în prim-plan, dincolo de care se înălțau brutal masivele blocuri-turn din Barbican, splendoarea liniştită a Catedralei St Paul şi, în depărtare, fațadele strălucitoare de sticlă din centrul financiar al oraşului. Londra, în toată splendoarea ei, de care uitai când trăiai cu nasul aproape în pământ.

Laura părea să nu observe. Era obişnuită cu peisajul, presupuse Miriam, şi era evident că suferea – şchiopătatul ei se agravase cu fiecare etaj. Când au ajuns, în sfârşit, la uşa Laurei, Miriam a întrebat-o politicos ce păţise, manifestându-şi pur şi simplu îngrijorarea şi aşteptându-se la un răspuns banal – că îşi scrântise o gleznă sau căzuse la beție. În schimb, a auzit o poveste cumplită, aproape incredibilă. Părinți îngrozitori, un accident teribil, abandonată practic în voia sorții. Miriam se simți copleşită de compasiune. Un asemenea start în viață? Nu e de mirare că era ciudată.

Compasiunea lui Miriam se accentuase şi mai tare când văzuse în ce

stare jalnică era micuțul apartament. Mobilier ieftin, urât, mochetă gri, sintetică, pereți îngălbeniți de fum de țigară. Era locuința unui copil *lipsit:* de o pată de culoare, de perne, de ornamente, bibelouri, de rafturi cu cărți, de postere pe pereți – nimic, în afara unei fotografii înrămate, a unei copile alături de părinții ei. Un motiv de uşurare, până te apropiai şi vedeai, cum văzuse şi Miriam, călcând peste un morman de haine lăsate în mijlocul sufrageriei, că fotografia fusese distrusă. Copila avea ochii tăiați cu X-uri şi gura însângerată. Miriam o privi şi tresări. Când se întoarse, Laura o privea cu o expresie ciudată. Lui Miriam i se făcu pielea de găină.

— Şi nu bem o ceaşcă de ceai? întrebă ea cu o veselie forțată.

(O suferindă, o ciudată – cine să fi ştiut ce se petrecea în spatele ochilor ălora frumoşi?)

În bucătărie, după ce băuseră ceaiul şi în jurul lor se instalase o linişte stânjenitoare, Miriam îşi luă inima în dinți şi vorbi.

— Ştii că te cunosc? zise ea, jucându-se în buzunar cu cheia cu breloc pe care o găsise pe podeaua bărcii.

Laura se uită la ea.

— Da. De la spălătorie. Mda.

Miriam clătină din cap, zâmbind uşor.

— Nu doar de acolo. Ştiu de ce n-ai vrut să mergem pe barcă, pe canal.

Văzu cum expresia plictisită a fetei se schimbă în consternare.

— N-ai de ce să-ți faci griji, zise Miriam. Sunt de partea ta. Ştiu că pe tine te interoghează poliția în legătură cu soarta lui. A lui Daniel Sutherland.

— De unde ştii?

Şi cu asta, gata: trupul fetei se încordă, pregătit de acțiune. De luptă sau fugă.

— Eu l-am descoperit, zise Miriam. Barca mea – aia verde, frumoasă, cu bordură roşie, *Lorraine,* poate ai remarcat-o – este ancorată la câțiva metri de a lui.

Zâmbi şi o lăsă pe Laura să asimileze informația.

— Eu l-am găsit. Am găsit cadavrul. Eu am chemat poliția.

Laura căscă ochii.

— Vorbeşti serios? *Futu-i mama mă-sii.* Cred c-a fost sinistru, zise ea. Să-l vezi… tot… plin de sânge, în halul ăla.

— Aşa este, spuse Miriam.

Îşi aminti beregata spintecată, albul dinților lui. Se întrebă dacă, în acea clipă, Laura n-are cumva aceeaşi imagine în gând, dacă nu cumva, pentru o

secundă sau două, nu sunt pe aceeaşi lungime de undă. Încercă să-i surprindă privirea, dar Laura se ridică, împinse scaunul de lângă masă şi se întinse peste umărul Miriam ca să-şi ia cana goală.

— Ai… ai mai luat de atunci legătura cu poliția? o întrebă Laura cu un glas nefiresc de subțire. De când l-ai găsit, vreau să zic. Te țin la curent cu ce se întâmplă sau ceva de genul? Pentru că mă uit mereu la ştiri şi mi se pare că nu se întâmplă nimic. A trecut, nu-i aşa, mai bine de o săptămână de când… mă rog, de când a fost găsit, aşa că…

I se frânse vocea. Rămase cu spatele la Miriam după ce puse cănile în chiuvetă.

Miriam nu-i răspunse la întrebare şi o aşteptă să se întoarcă spre ea înainte să-i spună:

— Te-am văzut când ai plecat. Cu o zi înainte să-l găsesc. Te-am văzut coborând de pe barcă.

Laura făcu ochii mari.

— Aşa, şi? întrebă privind-o sfidătoare. Nu e un secret că am fost acolo. Le-am spus şi polițiştilor. Ştie toată lumea. N-am mințit.

— Ştiu, zise Miriam. De ce să minți? N-ai făcut nimic rău.

Laura se întoarse din nou cu spatele. Porni robinetul şi clăti cănile sub jetul de apă, cu mişcări smucite, oarecum frenetice. Miriam o compătimea din tot sufletul, vedea din fiecare gest al ei, din fiecare tresărire că era o biată victimă nevinovată.

— Vrei să-mi povesteşti ce s-a întâmplat? întrebă cu blândețe. Vrei să-mi spui ce a făcut?

Ținându-şi respirația, cu sângele clocotind, Miriam simțea că va avea parte de ceva important: o destăinuire. Un legământ. O prietenie?

— Sunt de partea ta, îi spuse ea.

— De partea mea? zise Laura cu un râs disprețuitor, nervos. N-am nicio parte.

Dar ai putea avea, vru Miriam să spună. *Ai putea avea un aliat. Am putea fi noi împotriva lor! Împotriva celor care cred că au toată puterea şi că noi suntem neputincioase. Le-am putea arăta noi. Le-am putea dovedi că şi noi suntem puternice. Tu, aici, sus, în turnul tău decrepit, eu, acolo, jos, pe apă. Poate că nu locuim în case elegante, nu avem coafuri scumpe, nu ne facem vacanțele în străinătate şi nu avem tablouri frumoase pe pereți, dar asta nu înseamnă că nu valorăm nimic.* Miriam ar fi vrut să-i spună multe, dar trebuia să fie atentă, să o abordeze încet, să nu se grăbească.

Se hotărî să schimbe puțin tactica, să testeze terenul.

— Ştii ceva despre familia lui? A lui Daniel Sutherland?

Laura ridică din umeri.

— Maică-sa e moartă. A murit destul de recent. Era alcoolică, mi-a zis el. Avea o mătuşă. M-am întâlnit cu ea la Irene.

— La Irene?

— Prietena mea.

— Cine e prietena ta? întrebă Miriam.

— O prietenă, nu contează. Nu e ciorba ta, râse Laura. Ascultă, mi-a făcut plăcere să discutăm şi alea, alea, dar cred că…

— Ei, bine, o întrerupse Miriam. Eu ştiu destul de multe despre familia lui şi cred că ți s-ar părea interesant ce ştiu.

Laura se sprijinea de blatul de bucătărie şi îşi jupuia unghiile, fără să-i acorde nicio atenție.

— Chestia este, vezi tu, că s-ar putea să fi fost mâna *ei,* spuse Miriam.

— Mâna ei? ridică Laura privirea.

— Cred că s-ar putea să fie băgată în treaba asta mătuşă-sa.

Fruntea Laurei se încreți.

— Care treabă?

— Moartea lui!

Laura izbucni într-un hohot de râs zgomotos.

— *Mătuşa* lui?

Miriam simți cum se înroşeşte la față.

— Nu glumesc! se răsti ea, indignată. Am văzut-o acolo, am văzut-o când a venit în vizită, ca şi pe tine de altfel, şi cred că s-a întâmplat ceva între ei.

Laura se uita la ea strâmbând uşor din nas.

— Cred – şi acesta este aspectul cel mai important – cred că soțul ei, fostul ei soț, Theo Myerson, vrea să muşamalizeze totul, pentru că…

Miriam continuă să vorbească, dar văzând cum expresia Laurei trece de la scepticism la neîncredere şi apoi la suspiciune, realiză că scădea tot mai mult în ochii ei. Oare cum putea fata asta să fie atât de obtuză? Nu înțelegea măcar că era în interesul ei să arate cu degetul spre altcineva? Nu-i era limpede că teoria lui Miriam îi pica de minune?

— S-ar putea să ți se pară exagerat, spuse Miriam într-un final, dar cred că vei descoperi…

Laura îi zâmbi, nu lipsită de bunăvoință.

— Eşti una dintre alea, nu? întrebă ea. Îți place să te implici în chestii. Eşti singură, plictisită, n-ai niciun prieten şi vrei să te bage şi pe tine cineva în seamă. Şi crezi că eu sunt la fel! Ei bine, nu. Scuză-mă, dar nu sunt.

— Laura, zise Miriam ridicând disperată glasul, de ce nu mă asculți? Cred că…

— Nu-mi pasă ce crezi! Îmi pare rău, dar cred că eşti o țăcănită. De unde ştiu eu că spui adevărul? De unde să ştiu că m-ai văzut pe barcă? De unde să ştiu că într-adevăr tu l-ai găsit? Poate că lucrurile stau altfel. Poate că era bine mersi, în viață, când ai coborât acolo! Poate că tu ai băgat cuțitul în el!

Laura se repezi la Miriam, roşie la față, cu gura larg deschisă.

— Hei, zise ea râzând şi țopăind în jurul mesei, poate ar trebui să chem poliția!

Mimă că formează un număr de telefon.

— Veniți repede! Veniți repede, e o nebună la mine în casă! O piticanie psihopată la mine în casă!

Dădu capul pe spate şi chicoti ca o smintită, dansând, băgându-se în sufletul ei, invadându-i spațiul personal. Miriam se chinui să se ridice şi să scape de ea.

— Ce-i cu tine?

Dar fata râdea maniacal, pierdută în lumea ei, cu ochii sclipind şi dinții ascuțiți sticlindu-i albi în gura roşie.

Miriam simți cum încep să o usture ochii din cauza lacrimilor. Trebuia să scape, să plece de-acolo. Ieşi din apartament cât mai demn cu putință, în timp ce râsul sălbatic continua să-i răsune în urechi. Străbătu vlăguită culoarul şi coborî scările, cu picioarele la fel grele cum îi era şi sufletul.

Încă plângea când ajunse acasă, ceea ce era o reacție excesiv de dramatică la lipsa de omenie a unui străin, dar nu era neobişnuită. Reacționa exagerat la indiferență, aşa era ea, dar faptul că ştii ceva despre tine nu te împiedică să reacționezi la fel. Miriam îşi pierduse talentul pentru prietenii când era tânără şi, odată dispărut, era greu să-l mai recupereze. Ca şi în cazul singurătății, absența acestuia se perpetua de la sine: cu cât încerca să-şi apropie oamenii, cu atât îi alunga mai tare; cei mai mulți dintre ei simțeau imediat că era ceva în neregulă cu ea şi se îndepărtau.

Dar despărțirea nu era partea cea mai rea, ci râsul şi batjocura, insultele legate de înfățişarea ei, exact ce făcuse şi Laura mai devreme. *Eşti singură, plictisită… şi crezi că eu sunt la fel.* Iar Miriam chiar credea că Laura era ca

ea. Asta era partea cea mai rea, să fie văzută aşa cum era, să i se ghicească sentimentele. Să i se citească în suflet şi să fie respinsă.

În cabina ei, în spaţiul pentru odihnă, Miriam luă un exemplar din *Cea care a scăpat cu viaţă* în care marcase fragmentele relevante, asemănările esenţiale cu memoriile ei. Ultimele pagini erau pline de însemnări, cerneala albastră trecând prin hârtie unde scrisese apăsat cu stiloul, însemnări aproape indescifrabile pentru altcineva în afara ei, despre detaliile pe care el le redase greşit, despre cele pe care le redase corect.

Lucrurile mărunte îţi dau viaţa peste cap. Ce păţise Miriam nu era puţin lucru, dimpotrivă, dar aşa începuse. Începuse când Lorraine i-a spus că nu putea să mai suporte încă două ore respiraţia cu iz de cafea a domnului Picton şi că biologia era oricum o materie plicticoasă, iar la Miss Selfridge erau reduceri. Miriam nu voia nici măcar să chiulească, se temea să nu aibă probleme.

— Nu fi bleagă, i-a zis Lorraine.

Miriam n-a vrut să se certe cu ea – tocmai se împăcaseră după ultima ceartă din cauza unui băiat pe nume Ian Gladstone, pe care Miriam îl îndrăgea de mai mulţi ani şi cu care Lorrie fusese la o petrecere, iar Miriam aflase după aceea.

— Îmi pare rău, îi spusese Lorrie, dar nu-l interesezi. Am întrebat dacă îi place de tine şi mi-a spus că nu. Nu este vina mea că m-a ales pe mine.

După asta, n-au mai vorbit o săptămână, dar niciuna nu avea alţi prieteni şi oricum Ian Gladstone nu merita.

— Sărută ca o maşină de spălat, îi zisese Lorrie râzând şi făcând rotocoale cu limba.

Un lucru mărunt, aşadar.

La fermă, Jez rula un joint. Stătea pe o canapea aşezată direct pe jos în camera principală a casei, cu picioarele lungi îndoite şi cu genunchii aproape în dreptul urechilor. A lins hârtia, trecându-şi limba cărnoasă de-a lungul marginii cu lipici şi a rulat uşor ţigara între arătător şi degetul mare. A aprins-o, a tras un fum şi i-a întins-o lui Lorraine, care stătea stingheră într-un colţ al canapelei. Miriam s-a apropiat de uşă. Lorraine a tras un fum, două şi a gesticulat cu ţigara înspre Miriam, care a clătinat din cap. Lorraine a căscat ochii, *Haide odată,* dar Miriam a clătinat din nou din cap. Jez s-a ridicat, a luat jointul de la Lorraine şi a ieşit încet din cameră, pătrunzând în

adâncurile casei, tot mai departe de uşa de la intrare.

— Vrea cineva o bere? a strigat el peste umăr.

— Hai să mergem, i-a şuierat Miriam lui Lorraine. Vreau să plec de-aici.

Lorraine a dat din cap în semn de încuviințare, s-a uitat pe fereastra murdară, spre maşină, apoi înapoi spre Miriam.

— Să-i zic că trebuie să ne întoarcem la şcoală?

— Nu, hai pur şi simplu…

Jez s-a întors mult prea repede, ținând două beri în mână.

— Cred, a zis el fără să se uite la niciuna dintre ele, că eu şi Lorraine o să ne retragem undeva singuri.

Lorraine a izbucnit în râs şi a zis:

— Nu, nu te deranja, noi oricum ar cam trebui să plecăm.

Şi atunci Jez a pus sticlele pe jos, s-a apropiat cu paşi repezi de Lorraine şi a lovit-o cu pumnul în gât.

Picioarele lui Miriam erau ca piftia, nu se mai mişcau cum trebuie. A încercat s-o ia la fugă, dar se tot împiedica, iar el a pus gheara pe ea înainte să ajungă la uşa din față, trăgând-o de coadă şi smulgându-i părul. Miriam a căzut pe jos, iar el a târât-o înapoi în mijlocul casei, printre gunoaiele de pe jos, pachete de țigări şi rahatul de şoareci. Lorraine era întinsă pe o parte, cu ochii larg deschişi şi înnebuniți; când respira, scotea un sunet ciudat, şuierător. Miriam a strigat-o şi Jez i-a zis că o omoară dacă mai deschide dracului gura.

A dus-o pe Miriam într-o încăpere goală din spatele casei şi a îmbrâncit-o pe jos.

— Tu aşteaptă aici, i-a zis. Nu durează mult.

Şi a încuiat uşa în urma lui.

(Ce nu durează mult?)

A încercat clanța, a tras de uşă, s-a împins în ea, a încercat s-o doboare în fugă.

(Ce nu durează mult?)

Nu era sigură, dar i se părea că o aude pe Lorraine plângând.

(Ce nu durează mult?)

În spatele ei era o fereastră glisantă, suficient de mare ca să poată ieşi. Era încuiată, dar sticla subțire era veche şi crăpată. N-avea decât un singur ochi. Şi-a scos tricoul şi şi l-a înfăşurat în jurul mâinii. A încercat să lovească geamul cu pumnul, dar n-a fost destul de fermă. Nu voia să facă prea mult zgomot. Nu voia nici să se rănească.

Şi-a zis că, indiferent ce ar fi urmat aici, ar fi fost mai rău decât o tăietură la mână. Şi-a zis că nu avea prea mult timp la dispoziție. Doar cât îşi făcea el mendrele cu Lorraine.

A lovit din nou geamul, mai puternic de data asta, apoi a mers până la capăt şi l-a făcut țăndări. Mâna i-a trecut de cealaltă parte şi un ciob i-a sfâşiat antebrațul, făcând-o să urle de şoc şi de durere. Disperată, şi-a îndesat tricoul însângerat în gură ca să-şi înăbuşe strigătele. A rămas nemişcată, cu urechea ciulită. A auzit pe cineva mişcându-se undeva, în casă, un scârțâit, un pas apăsat pe duşumea.

Miriam îşi ținea respirația. Asculta şi se ruga. Se ruga să n-o fi auzit, să nu coboare. Se ruga neîncetat, în timp ce lacrimile i se scurgeau pe obraz şi mirosul de sânge îi pătrundea în nări; se ruga să nu vină după ea.

Afară era încă lumină. Miriam a fugit întâi la maşină, dar Jez luase cheia din contact. A fugit mai departe. A alergat de-a lungul drumului şerpuit de pământ, în timp ce sângele îi picura din tăieturile de pe braț şi piept, unde se zgâriase când ieşise pe fereastră. Îi curgea sânge pe gât, pe față, îi curgea din rana de la cap pe care i-o făcuse când îi smulsese părul.

După un timp, s-a simțit prea obosită ca să mai alerge şi a încetinit. Şoseaua părea încă departe. Nu-şi amintea ca drumul până la fermă să fi durat aşa mult – se întreba dacă n-o apucase cumva greşit. Dar nu-şi amintea să se fi abătut din drum, de altfel nu-şi amintea să fi dat de nicio răscruce. Asta era singurul drum, care părea să nu se mai termine şi pe care nu venea nimeni.

Când a auzit tunetul, se întunecase deja. A ridicat privirea spre cerul fără nori, spre stelele strălucitoare de deasupra şi şi-a dat seama că nu era niciun tunet, ci o maşină. I s-au înmuiat genunchii de uşurare. Venea cineva! Venea cineva! Bucuria i-a încețoşat mintea, însă doar pentru o clipă scurtă, apoi vijelia urlătoare a fiorului de frică a împrăştiat negura. Maşina venea din spatele ei, de la fermă – nu dinspre şosea –, iar ea a început să fugă orbeşte din drum. A sărit peste un gard din sârmă ghimpată, tăindu-se din nou, şi s-a aruncat într-un şanț. A auzit maşina încetinind cu un scrâşnet şi a văzut farurile luminând pe deasupra ei. După care maşina a trecut mai departe.

După asta, Miriam a mai zăcut în şanț pentru o vreme, nici ea nu mai ştia cât. În cele din urmă însă, s-a ridicat şi a escaladat din nou gardul, cu brațele, picioarele şi trunchiul sfâşiate, cu pantalonii îmbibați de urină şi gura lipicioasă de sânge. A luat-o la fugă, a căzut, s-a ridicat. A alergat mai departe. În cele din urmă, a ajuns la o benzinărie. Bărbatul de acolo a

chemat poliția.

Dar era prea târziu.

Cea care a scăpat cu viață

Fata plânge şi strigă de ceva timp. Strigă după ajutor şi bate în uşă până încep să-i sângereze mâinile. Îşi strigă prietena. Cu glas domol la început; apoi tot mai tare şi mai tare, neîncetat, o strigă până când ecoul care se răspândeşte în întreaga casă amuţeşte păsările şi nu se mai aude nimic în afara scâncetelor ei jalnice.

În această linişte, se trânteşte o uşă şi sunetul este asurzitor, cutremurător, ca un bang sonic. Un sunet mai puternic decât tot ce a auzit fata vreodată.

Îşi înăbuşă plânsul. Aude mişcări, paşi rapizi, grăbiți, care se îndreaptă spre ea. Se trage înapoi, cade, se răsuceşte, se cuibăreşte într-un cotlon al camerei, se lipeşte cu spatele de perete, se cuprinde cu mâinile. Îşi dezgoleşte dinții.

Paşii încetinesc când se apropie de uşă. Aude râcâitul cizmelor pe podeaua de piatră, zgomotul cheii în broască, clicul pe care îl face când o deschide. Sângele îi clocoteşte şi e pregătită, e pregătită acum pentru el. Îl aude oftând. Şşşt, linişteşte-te, dolofano. Şşşt, linişteşte-te, urâto. Nu e rândul tău. Urmează un alt zgomot, un alt clic şi sângele i se domoleşte, măruntaiele i se revoltă şi un val sparge un baraj. Urina fierbinte picură pe podea.

În timp ce se îndepărtează, el fredonează o melodie, apoi cântă cu lacrimi în glas.

Ce am luat de la ea nu mai dau înapoi.

21

Carla umbla prin casă, trecând dintr-o cameră în alta, verificând întruna şifonierele, dulapurile, căutând în spatele uşilor, în orice loc s-ar fi putut găsi sacoşa cu medalionul Sfântului Cristofor. Ameţită de epuizare, se mişca încet şi cu grijă, ca şi cum ar fi umblat printr-o mlaştină. Din când în când, îi suna telefonul. De fiecare dată, se uita la ecran şi vedea că era Theo. Uneori ezita cu degetul deasupra butonului verde, încerca să-şi găsească motivaţia să răspundă, dar de fiecare dată ezita în ultimul moment, fie punând telefonul la loc în buzunar, fie apăsând butonul roşu.

Ce să-i spună dacă răspundea? Să-l întrebe direct? *Ce treabă ai avut cu soră-mea? Ce căutai la ea acasă?* Totuşi, nu asta voia să-l întrebe. Nu formulase încă adevărata întrebare, nu-şi permisese acest lucru.

Deschise dulapul de la mezanin. Ce să caute aici sacoşa de pânză? N-a mai deschis dulapul ăsta în ultimele luni. Era plin cu haine pe care nu le purta niciodată: rochii de mătase, costume la comandă, hainele unei femei care nu mai exista de mulţi ani. Se uită la ele prosteşte, fără să asimileze ce vedea. Închise la loc dulapul.

Intră în dormitorul ei şi se lungi în pat. Îşi acoperi picioarele cu o pătură de lână. Îşi dorea cu disperare să doarmă, dar de fiecare dată când închidea ochii, îi venea în cap o imagine: îl vedea pe Theo certându-se cu Angela în faţa locuinţei ei. Apoi, scena se schimba şi erau deodată în casă, urlând unul la altul. În mintea ei, se întorseseră în timp. Carla îi vedea aşa cum erau în ziua în care murise Ben: Theo dezlănţuit, cu ochi sălbatici; Angela ghemuită, cu mâinile delicate ridicate deasupra capului, cu încheieturile palide expuse. Auzea vocea lui Theo întrebând-o: *Era geloasă, crezi? Pentru că Ben era cum era? Ai spus că-şi ieşea repede din sărite. Sângeroasă,* zicea vocea lui. *Ai spus că era însetată de sânge.* Dar nu asta spusese ea, nu-i aşa? *O imaginaţie sângeroasă,* parcă? Închipuirile o conduseră într-o altă direcţie: spre casa Angelei de pe Hayward's Place, unde Theo îi apărea aşa cum era el astăzi, corpul lui masiv presând trupul fragil al Angelei, luptându-se în capul scărilor. Carla şi-l imagina coborând treptele, păşind peste trupul zdrobit al surorii sale. Îl vedea ieşind pe alee şi aprinzându-şi o ţigară.

Deschise ochii. Cum s-o fi simţit el, se întrebă Carla, s-o vadă pe Angela după atâta vreme? Dar fusese după atâta vreme? Sau se mai văzuseră şi

altădată, fără ştirea ei? Gândul la ei doi, împreună, ascunzându-i ei adevărul o făcea să sufere. Pur şi simplu nu înțelegea *de ce.* Toate astea şi ce se întâmplase cu Daniel erau prea greu de îndurat. Se tâmpea, mintea i se înnegura de atâta suferință.

Se rostogoli din pat. Trebuia să găsească medalionul cu Sfântul Cristofor pe care fiul ei nu-l purtase niciodată. Trebuie să fie prin casa asta, pe undeva, pentru că la Angela nu era. O luă de la capăt, trecând dintr-o cameră în alta. Începu să vadă în fața ochilor nişte pete negre, în urechi îi răsuna un zumzet uşor şi simțea că membrele i se lichefiază. Urcă şi coborî de mai multe ori scările şi se întoarse la dulapul de la mezanin, la rochiile de mătase şi costumele frumos croite. Raftul din partea de jos a dulapului era căptuşit cu un rând de cutii de pantofi bleu; le deschise una câte una, scoțând la iveală cizme gri din piele întoarsă, pantofi cu toc stiletto şi talpă roşie, sandale verzi lucioase cu toc negru şi, din ultima dintre ele, o pungă de plastic plină cu cenuşă. Carla se ghemui, suspinând sacadat.

Aici erai. Încă nu se hotărâse ce să facă cu ea. Cu Angela.

După înmormântare, ea şi Daniel s-au întors aici, acasă la Carla. S-au aşezat unul lângă altul pe canapea şi au băut ceai în linişte, cu punga de plastic în fața lor, pe măsuța de cafea. Atmosfera din casă era grea, încărcată de ruşine. Daniel, în costumul lui închis la culoare, îmbâcsit de fum, era palid, slab, tras la față.

— Unde era ea fericită? l-a întrebat Carla, uitându-se la punga din fața lor. Ar trebui să fie un loc unde era fericită.

Simți lângă ea cum umerii lui Daniel se ridică şi coboară.

— Nu-mi amintesc să fi fost vreodată fericită, a răspuns el.

— Nu-i adevărat.

Daniel a pufnit.

— Da, ai dreptate. Îmi amintesc că era fericită în Lonsdale Square. Dar nu putem să-i împrăştiem cenuşa acolo, nu?

Stătea cu capul lăsat în jos şi cu gura deschisă, iar umerii i se ridicau şi coborau.

— A fost singură *zile* întregi.

— Daniel, a spus Carla mângâindu-l pe ceafă, aplecată spre el, cu buzele aproape lipite de obrazul lui. Nu aveai cum s-o supraveghezi tot timpul.

Vorbise cu sinceritate, dar voia să spună şi: *Eu* n-am avut cum s-o supraveghez tot timpul.

— Trebuie să-ți trăiești viața, Daniel. Trebuie. Nu putem să ne distrugem *toți* viețile.

Daniel s-a întors spre ea și și-a îngropat fața în umărul ei.

— Viața ta nu e distrusă, șopti el.

Carla se aplecă, scoase cu grijă punga de cenușă din cutia de pantofi și o cântări în mâini.

Acum este.

22

În timp ce îşi tria corespondența, Theo descoperi o altă scrisoare de la admiratorul său, domnul Carter, şi îşi dădu seama nu din tonul lui irascibil, ci şi din felul în care apăsase cu stiloul pe hârtie, că fusese deranjat că nu primise niciun răspuns.

V-am lăsat adresa mea de e-mail, fiindcă am crezut că aşa îmi veți răspunde mai repede. Înțeleg că sunteți probabil ocupat. În ultima mea scrisoare, am vorbit despre faptul că oamenii v-au acuzat de misoginism pentru că ați pus pe primul plan punctul de vedere al bărbatului şi v-am întrebat ce credeți despre asta. În opinia mea, e o problemă de discriminare doar când este prezentat exclusiv punctul de vedere al femeilor. În ziua de azi, există o mulțime de cărți polițiste scrise de femei şi ai parte doar de perspectiva lor. Am citit o grămadă de recenzii pe Amazon care spun că romanul dumneavoastră „blamează victima", dar nu-i aşa că ideea este că şi „el" a fost tratat urât la viața lui, inclusiv de „prietenă" şi de „fată", deci, într-un fel, este tot o victimă şi nu poate fi învinuit sută la sută? Pe final, cred că l-ați făcut totuşi prea slab. Vă doriți câteodată să fi scris altfel povestea?

Ați putea, vă rog, să-mi răspundeți la întrebări prin e-mail?

Mulțumesc. Toate cele bune.

Henry Carter.

Theo aruncă scrisoarea deasupra teancului cu corespondența „de rezolvat"; se gândi în treacăt care ar fi cea mai politicoasă manieră de a-i spune domnului Carter că, deşi era de acord că multe, foarte multe recenzii de pe Amazon nu-i înțeleseseră intențiile narative, totuşi nici dumnealui n-a priceput ce plănuise el să transmită. Se gândi la asta, dar apoi uită. Era, după cum bine spusese domnul Carter, un om foarte ocupat.

Nu cu munca – nu mai muncise serios de zile întregi. Era prea ocupat să-şi facă griji pentru viața lui. Trecuseră unsprezece zile de la moartea lui Daniel şi cinci de când vorbise ultima oară cu Carla. Nu fusese arestată – vorbise cu detectivul Barker la telefon; acesta îl informase că „urmăresc mai multe piste" (din nou, fraza asta) şi i-a mai spus că, deocamdată, după

ce au eliberat-o pe fata aceea, n-au mai interogat şi reţinut pe nimeni.

Theo se simţea uşurat şi totodată dezamăgit – dar ce se întâmplă cu fata? ar fi vrut să întrebe. Ce dracu' se întâmplă cu fata? Îl linişti totuşi absenţa Carlei de pe lista suspecţilor.

În plus, acum ştia că era teafără, că umbla aiurea prin casă, de la un etaj la altul – o zărise dimineaţă pe fereastră, când mersese să-i bată la uşă. Ciocănise şi aşteptase, apoi se trăsese repede înapoi şi ridicase privirea. O surprinsese trăgând la loc draperiile. Pe moment, se enervase, îi venise să ţipe la ea, să bată cu pumnul în uşă. Dar, evident, nu putea face aşa ceva. Existase un incident anul trecut, când vecinii s-au plâns de el că făcea scandal în stradă. Se certaseră, dar acum nu mai ţinea minte motivul.

Nu-i păsa de vecini, îl durea undeva dacă-i deranja, numai că trebuia să fie precaut: era o persoană (semi) publică şi, în ziua de azi, chestiile astea nu rămâneau fără consecinţe. Totul era înregistrat şi destinat să rămână în spaţiul cibernetic pentru eternitate; dacă depăşeai măsura, erai umilit pe internet, pus la stâlpul infamiei pe Twitter, „anulat". O lege mafiotă, deşi n-aveai voie să spui aşa ceva. Fiindcă te-ar fi desfiinţat.

Theo era convins acum că bătrâna, vecina aia nebună, vorbise cu Carla şi probabil îi spusese că se întâlnise cu Angela. Şi Carla era supărată pentru că nu-i povestise. Nu era surprins, doar enervat. Ea îl minţise de zeci de ori de-a lungul anilor. Nu era prost, ştia că ea se vedea din când în când cu Angela. De relaţia cu Daniel nu ştiuse – şi ăsta a fost, într-adevăr, un şoc; îl mâhnise mai ales felul în care aflase. Cu toate astea, el nu i-a întors spatele. Nu i-a ignorat telefoanele şi nu s-a baricadat în spatele uşilor închise. S-a comportat ca de obicei: i-a fost alături. Şi-a direcţionat furia în altă parte.

Ultima dată când o văzuse pe Angela – chiar ultima dată – Theo ridicase mâna la ea. Nu lovise niciodată o femeie, niciodată în viaţa lui, dar cu ea a fost cât pe ce pentru o secundă sau două. Apoi s-a liniştit şi, în loc s-o lovească, i-a spus ce credea despre ea şi asta a fost şi mai rău.

Ea fusese cea care îl sunase, îi lăsase un mesaj prin care îl anunţa că trebuie să-i spună ceva şi că ar prefera să o facă faţă în faţă. Fără lacrimi de data asta, cel puţin, nu la început. L-a invitat înăuntru şi el a acceptat. Avea ceva să-i spună şi nu se putea în stradă.

Data trecută când o văzuse, fusese şocat de înfăţişarea ei; de data asta, fu uimit de starea locuinţei, de covorul pătat, de ferestrele murdare, de stratul gros de praf, de atmosfera pregnantă de neglijenţă, agravată şi mai mult de

faptul că Angela decorase pereții cu gravuri, grijuliu înrămate, ca şi cum s-ar fi străduit să înfrumusețeze cândva casa.

— Îmi place la nebunie cum ai aranjat casa, i-a spus Theo şi Angela a râs cu un hârâit gutural care i-a sfâşiat inima.

S-a întors cu spatele la ea şi a început să se uite la cărțile de pe raftul de lângă şemineu, când privirea i-a fost atrasă de un exemplar din *Cea care a scăpat cu viață.*

— Am auzit că asta-i bună, a spus el luând-o şi fluturând-o pe deasupra capului.

Ea a râs din nou, de data asta fără convingere. Theo a aruncat cartea pe măsuța de cafea şi s-a trântit într-un fotoliu de piele, închis la culoare. Şi-a scos pachetul de țigări.

— Presupun că nu te deranjează? a întrebat el fără s-o privească.

— Nu, nu mă deranjează.

— Vrei şi tu una?

Ea a clătinat din cap.

— Încerc să mă las.

I-a zâmbit şi ochii ei erau deja sticloşi la 11 şi jumătate dimineața.

— Vrei o cafea?

— Asta bei tu? i-a răspuns el şi ea a scuturat din cap.

S-a aşezat în fotoliul din fața lui.

— Nu mi-e deloc uşor, să ştii, a zis ea şi Theo a izbucnit într-un hohot de râs zgomotos, lipsit de veselie.

Angela şi-a trecut palma pe deasupra ochilor; avea un zâmbet fix, o expresie încordată. Se chinuia să nu plângă.

— Am vorbit cu el, a spus în cele din urmă. Cu Daniel. Mi-a răspuns în sfârşit la telefon. De cele mai multe ori, îmi ignoră apelurile.

Theo nu spuse nimic.

— L-am rugat să te lase în pace, i-am spus că nu-i mai dai bani.

— Când a fost asta? întrebă Theo.

Se aplecă să-şi scuture țigara în scrumieră, dar nu nimeri.

— Acum câteva zile, spuse Angela. N-a zis prea multe, dar a ascultat şi cred că…

Theo s-a ridicat încet în picioare. A scos un plic din buzunarul de la piept al sacoului şi i l-a întins Angelei. Ea l-a deschis, a scos singura bucată de hârtie care era în el, a privit-o o clipă şi s-a albit la față. A închis ochii, a împăturit hârtia şi a pus-o înapoi în plic. I-a întins-o lui Theo.

— Nu, e în regulă, a spus el cu răceală, păstrează-l tu.

Nu voia să mai vadă niciodată desenul în creion al soției sale, realizat cu atâta rafinament, surprinzând perfect expresia nefiresc de fermecătoare pe care o avea când dormea. Daniel o desenase întinsă pe o parte, cu așternuturile aruncate, cu trupul dezgolit.

— Am primit asta dimineață prin poștă, a spus el, așa că, foarte probabil, cuvintele tale n-au avut niciun efect.

Angela s-a aplecat și și-a prins capul în mâini, șoptind ceva.

— Ce-ai spus? s-a răstit Theo. Nu te-am auzit.

— E monstruos, a răspuns ea ridicând privirea, cu ochii înotând în lacrimi. Am spus că e monstruos.

Și-a mușcat buza și a întors capul.

— Crezi, a întrebat ea și cuvintele i s-au oprit în gât, chiar crezi că ei au…

— *Ei* nu au făcut nimic! s-a răstit Theo, strivindu-și țigara în scrumieră. Aici nu e vorba despre *ei,* e vorba despre el. Despre el și fantezia lui bolnavă. Și știi ce?

Se ridica masiv deasupra ei, atât de mică, de fragilă, ca un copil.

— Nici măcar nu pot să-l condamn. Cum aș putea? Doar știi și tu ce viață a avut! Cum a crescut! Uite în ce hal a ajuns maică-sa!

— Theo, te rog.

Angela îl privea cu ochii mari, implorându-l, iar el a ridicat mâna să dea în ea, să-i șteargă autocompătimirea aia de pe față.

A văzut-o cum se ghemuiește îngrozită și atunci a făcut un pas înapoi, dezgustat de ceea ce îl împinsese să facă.

— Îmi pare rău pentru el. Sincer. Uite ce viață i-ai oferit. Habar nu are ce înseamnă dragostea, iubirea maternă. De unde să știe?

— Am încercat, a suspinat ea, am încercat…

— Ai încercat! a urlat Theo. Lenea și neglijența ta mi-au răpit copilul. Și apoi l-ai neglijat și pe fiu-tău, l-ai trimis de-acasă ca să poți bea liniștită. Să ne mai mirăm că a ajuns un sociopat?

— N-a ajuns un…

— Ba da, Angela. Asta este. E egoist, șmecher și manipulator. Asta ai făcut din el.

Angela a rămas tăcută preț de câteva clipe, apoi s-a ridicat nesigură. Tremurând, a luat cartea lui Theo și a băgat între paginile ei plicul, după care a pus-o la loc în raft. S-a întors spre el, respirând încet, ca și cum s-ar fi

pregătit pentru o sarcină împovărătoare.

— Trebuie… a zis ea, frământându-şi mâinile. Vreau să-ți spun ceva.

Theo şi-a desfăcut brațele şi a ridicat din sprâncene.

— Te ascult.

Angela a înghițit greu, ca şi cum s-ar fi luptat cu gândurile ei.

— Ei bine?

Nu avea chef de cabotinismul ei.

— Cred că mai bine îți arăt, a zis ea încetişor. Vrei să… vrei să urci până la etaj?

23

Laura dezvolta fixații pentru toate greşelile ei, dar nu neapărat pentru cele evidente. Nu se trezea noaptea în sudori reci din cauza lui Daniel Sutherland, care zăcuse mort pe barcă, sau a tipului cu furculița înfiptă în mână. Nu, lucrul care o bântuia şi o făcea să se crispeze, care îi urca sângele la cap şi îi strângea stomacul ca un pumn era incidentul din autobuz, când a urlat la femeia aia şi a făcut-o vacă grasă şi proastă. Nu-i putea uita expresia, durerea şi jena; de fiecare dată când îşi amintea, o podideau lacrimile.

Se gândise să se întoarcă şi să meargă pe acelaşi traseu, în speranța că o va găsi şi îi va cere scuze, că va reuşi să-i explice că avea o problemă, că, atunci când era stresată, obosită sau supărată, vorbea gura fără ea (ceea ce, desigur, nu era adevărat, problema era că vorbele ei erau sincere, dar femeia n-ar fi trebuit să le audă). Chestia era însă că nu-şi mai amintea ce autobuz era.

Gândindu-se la femeia din autobuz, Laura îşi aminti de Miriam, de privirea *ei,* cât de şocată şi rănită i se păruse când se rățoise la ea şi o jignise. Miriam era ciudată şi respingătoare şi regretele Laurei nu erau la fel de puternice cum erau cele pentru femeia din autobuz, n-o apuca nicidecum plânsul din cauza asta, dar orişicât. Sărise calul, la naiba. Se lăsase dusă de val, deşi n-a vrut şi n-ar fi trebuit să fie atât de crudă. Şi fiindcă nu putea să-şi ceară iertare de la cea de care îi păsa cel mai mult, se hotărî să-i ceară iertare lui Miriam. Cel puțin, ea ştia unde locuieşte.

Lorraine era exact acolo unde îi spusese Miriam, la doar câțiva metri de locul în care fusese barca lui Daniel. Acolo se afla acum o altă ambarcațiune, mult mai elegantă şi mai curată, cu o bicicletă care părea scumpă prinsă pe acoperiş. Când ajunse, i se păru straniu – prezența lui, urmele lui, parcă ar fi fost şterse cu buretele. Straniu, în sens pozitiv: ca şi cum toată povestea nu s-ar fi întâmplat niciodată, n-ar fi fost decât un vis – ce să vezi, barca albastră murdară a dispărut! Chestia despre care credeai tu că s-a întâmplat? Nu s-a întâmplat. A fost doar un coşmar. Gata, te poți trezi.

Lorraine nu semăna cu barca albastră murdară. Era lungă şi elegantă, vopsită în verde cu o bordură roşie, pe acoperiş avea ghivece cu plante bine îngrijite şi panouri solare într-un capăt şi părea îngrijită, curată şi locuită.

Părea casa cuiva.

Laura stătea în fața ei, pe chei, şi tocmai se întreba unde s-ar cuveni să bați ca să atragi atenția cuiva care locuia pe o astfel de barcă (La fereastră? Cam invaziv), când Miriam ieşi din cabină pe puntea din spate. Părul creț despletit îi atârna moale pe umeri, reflectând parcă aspectul rochiei ei de pânză ca un sac. Picioarele desculțe erau incredibil de albe, ca şi cum n-ar fi văzut soarele de foarte mult timp. Avea unghiile de la picioare lungi, uşor îngălbenite. Laura strâmbă din nas şi făcu un pas înapoi; mişcarea îi atrase atenția lui Miriam.

— Ce dracu' *vrei?* mârâi ea.

— Ai o locuință încântătoare, zise Laura, privind tâmp barca. Absolut încântătoare.

Miriam nu scoase niciun cuvânt. Îşi puse mâinile în sân şi se uită la ea chiorâş printre şuvițele rare de păr. Laura îşi muşcă o unghie.

— Am venit pentru că vreau să-ți cer scuze pentru halul în care m-am purtat. Vreau să-ți explic…

— Nu mă interesează, spuse Miriam, dar nu se clinti de pe punte, privind-o pe Laura fix în ochi.

— Spun tâmpenii. Mi se întâmplă tot timpul, nici măcar nu… Vreau să zic că *este* vina mea, dar chestia este că uneori nu mă pot controla.

Miriam îşi înclină capul într-o parte. O asculta.

— Am o problemă, o afecțiune. Se cheamă dezinhibare. Am căpătat-o în urma accidentului. Mai ții minte că ți-am povestit de accidentul meu din copilărie? Te rog, spuse Laura, apropiindu-se de barcă şi lăsând capul în jos. Voiam doar să-ți cer scuze, m-am purtat îngrozitor şi acum ştiu că tu n-ai vrut decât să mă ajuți. Îmi pare sincer rău.

Miriam o privi cu asprime alte câteva clipe. Se răsuci cu spatele, ca şi cum ar fi vrut să intre înapoi în cabină, apoi se întoarse din nou spre Laura. Şi, în sfârşit, se înmuie.

— Haide odată, izbucni ea. Fă bine şi intră.

— E foarte drăguț, nu-i aşa? zise Laura plimbându-se de colo colo prin cabină. E atât de… *primitoare,* nu? N-aş fi crezut că bărcile astea pot fi atât de *confortabile.*

Miriam încuviință cu buzele strânse, dar Laura îşi dădea seama după strălucirea din obrajii ei, după expresia din privire, că era încântată. Miriam o invită la un ceai, puse vasul pe foc şi luă cănile din dulap. Laura cerceta

locul în continuare, mângâind cotoarele cărților cu vârful degetelor, luând şi studiind fotografia înrămată a lui Miriam cu părinții ei.

— Asta eşti tu! Se vede de la o poştă. Nu te-ai schimbat prea mult, zise ea, spunându-şi în gând: *Urâtă şi atunci, urâtă şi acum.* Iar mama şi tatăl tău par oameni de treabă.

— Au fost, spuse Miriam.

Se aşeză pe banchetă, cu fața spre Laura.

— Vai! zise Laura întorcându-se spre ea. Nu mai trăiesc? Îmi pare rău. Părinții mei sunt ca şi morți. Ți-am povestit parcă, nu-i aşa? Tata este bine intenționat, dar mama este o catastrofă şi chestia e că oricât de căcăcios s-ar purta, mă înțelegi, până la urmă tot o iert, nu ştiu de ce. Nu mă pot abține.

Ceainicul şuieră şi Miriam îl luă de pe foc. Îşi puse din nou mâinile în sân şi se uită atent la Laura.

— Eşti distrusă, de asta, spuse ea în cele din urmă. Nu o lua ca pe o critică. E o observație. Ai pățit multe în copilărie şi ai rămas cu cicatrici trupeşti şi sufleteşti. Nu-i aşa?

Laura încuviință. Se lăsă puțin pe spate, sprijinindu-se de raftul de cărți.

— Când am fost la tine şi tu ai râs şi ți-ai bătut joc de mine – nu, nu, nu spune nimic, ascultă-mă doar –, ți-am zis că semănăm foarte mult şi tu m-ai contrazis, numai că te-ai înşelat. Recunosc suferința ta, pentru că şi eu am suferit din cauza altora, înțelegi? În adolescență, mi s-a întâmplat ceva care m-a marcat.

Laura se îndreptă sfioasă spre spatele cabinei, către bancheta care se întindea de-a lungul uneia din laturi. Se aşeză pe ea cu picioarele încrucişate, aplecându-se curioasă în față.

— Ce vrei să spui? întrebă ea. Ce s-a întâmplat?

Miriam întinse mâna după ceainic, îl ridică şi îl puse la loc. Se întoarse spre Laura.

— Când aveam cincisprezece ani, spuse ea încet, cu o expresie gravă, am fost răpită.

Laura fu atât de surprinsă încât aproape izbucni în râs. Apucă să-şi acopere gura cu mâna tocmai la timp.

— Ai… ai fost *răpită?* Vorbeşti serios?

Miriam încuviință.

— Eram cu o prietenă. Am chiulit de la şcoală şi am făcut autostopul. Un bărbat a trecut pe acolo cu maşina şi… ne-a dus la el acasă. La o fermă. Pe mine m-a încuiat într-o cameră.

Se întoarse din nou cu spatele, agățându-se cu degetele grăsune de marginea blatului de bucătărie.

— M-a încuiat, dar am reuşit să sparg o fereastră şi să fug.

— *Iisuse.* Mi se pare incredibil.

Laura spusese asta la propriu – nu ştia dacă s-o creadă pe Miriam.

— E oribil. Ai fost rănită?

Miriam încuviință.

— Futu-i mama mă-sii. Scuză-mă, dar… te ia cu fiori. Şi prietena ta a pățit ceva?

Miriam nu spuse nimic. Nu se mişcă, dar Laura văzu cum i se albesc încheieturile degetelor.

— Miriam?

— N-am reuşit s-o ajut, spuse Miriam încetişor. Am fugit.

— O, Doamne. Doamne Dumnezeule.

Pentru prima dată în viața ei, Laura rămase fără cuvinte. Clătină din cap, duse mâna la gură şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Atunci înseamnă că…?

Miriam aprobă scurt din cap.

— O, Doamne, repetă Laura. Când s-a întâmplat asta? Adică, aveai cincisprezece ani, deci era… prin anii 1970?

— 1980, spuse Miriam.

— Şi apoi… ce s-a întâmplat? După asta, vreau să zic. Iisuse. Nici măcar nu-mi pot imagina aşa ceva. Nu-mi pot închipui prin ce-ai trecut.

Pentru câteva clipe lungi, Miriam o privi neclintită, apoi, fără să spună nimic, se întoarse şi intră din cabina principală în ceea ce Laura presupuse că era dormitorul de la capătul bărcii. Când se întoarse, ținea în mâini un teanc de hârtii.

— Dacă te interesează într-adevăr, spuse ea, ai putea să citeşti asta. Am scris o carte despre ce mi s-a întâmplat. Prin ce-am trecut, cum m-a afectat.

Miriam îi întinse hârtiile care fuseseră legate într-un volum destul de gros.

— Ai putea… spuse Miriam îmbujorată şi cu ochii strălucitori. Presupun că ai putea citi asta, dacă vrei.

Fără să stea pe gânduri, Laura clătină din cap.

— Eu nu prea le am cu cititul, spuse ea.

Văzu cum Miriam strânge manuscrisul la piept şi toată căldura din priviri i se risipeşte, cum colțurile gurii se lasă în jos şi expresia i se înăcreşte.

— Adică… mi-ar plăcea să-l citesc, spuse Laura întinzând mâna.

Miriam se trase înapoi.

— Doar că s-ar putea să dureze cam mult, pentru că sunt mai înceată. Nu înceată la minte, cum ar zice unii. Mi s-a zis că în copilărie eram talentată şi citeam mai tot timpul, dar după accident n-am mai reuşit să mă concentrez la nimic şi am cam pierdut obiceiul ăsta, mă înțelegi?

Laura îşi muşcă limba.

— Dar chiar mi-ar plăcea să-l citesc, pare…

Cum părea oare? Părea îngrozitor, devastator.

— Pare foarte interesant.

Miriam îi întinse manuscrisul cu prudență.

— Nu te grăbi. Dar te rog să ai grijă cu el, spuse ea.

Laura încuviință energic.

— N-am să-l scap din ochi, răspunse ea şi băgă manuscrisul în rucsac.

Tăcerea deveni din nou stânjenitoare. Laura privi ceainicul cu speranță.

— Te-a mai căutat poliția? o întrebă Miriam.

Laura clătină din cap.

— Bine. Asta e bine, nu?

Laura îşi muşcă buza.

— Aşa cred. Chiar nu ştiu. Mă uit întruna la ştiri, să văd dacă s-au făcut… progrese, dar se pare că nu.

— Aşa se pare, nu-i aşa?

Şi se aşternu din nou tăcerea.

— Aş omorî pe cineva pentru o ceaşcă de ceai, zise Laura.

— A, scuze!

Miriam păru uşurată că avea ceva de făcut. Reluă prepararea ceaiului, dar descoperi că nu mai avea zahăr (Laura bea ceaiul cu două linguri şi jumătate), aşa că se hotărî să se ducă să împrumute de la cafeneaua de pe chei.

Laura se ridică de pe bancă şi începu să inspecteze locuința lui Miriam. Era mult mai plăcută decât se aşteptase. Dar, pe de altă parte, la ce se *aşteptase* ea oare? La ceva trist, murdar şi mohorât, ca barca lui Daniel? Locul ăsta era *altfel.* De fapt, era mult mai frumos decât apartamentul ei. Miriam avea plante, poze, cărți de bucate, pături vechi şi destrămate, dar colorate, strânse cu grijă într-un colț. Mirosea minunat a fum de lemne şi a lămâie. Toate suprafețele erau impecabil de curate.

Pe biblioteca de lângă soba cu lemne era un mic ceas auriu de voiaj.

Laura îl luă în mână şi îl cântări cu satisfacție. Deasupra cărților, pe un raft, era o cutie de lemn. Laura încercă să deschidă capacul şi fu surprinsă să vadă că era descuiat. Luă cutia de pe raft şi o puse în fața ei, pe banchetă. Înăuntru, găsi o pereche de cercei rotunzi de aur, care nu se potriveau deloc cu gusturile lui Miriam. Şi-i strecură în buzunar şi continuă să scotocească prin cutie. Descoperi o cruciuliță de argint cu Iisus răstignit, o plăcuță de la zgarda unui câine, o pietricică gri netedă, o scrisoare adresată lui Miriam şi o cheie prinsă de un breloc.

Laura fu atât de surprinsă, încât la început nu o recunoscu. Nu *o* cheie, ci cheia *ei!* Cheia ei de la intrare, ataşată la brelocul de lemn cu o pasăre. O luă şi o ridică în lumină. În spatele ei, se auzi un scârțâit şi barca se clătină uşor. Surprinse cu coada ochiului o umbră şi auzi o voce:

— Ce faci acolo?

Laura se răsuci atât de repede, că era cât pe ce să cadă de pe banchetă. În prag, întunecată la față, stătea Miriam cu un borcan de zahăr în mână.

— Ce Dumnezeu faci? De ce umbli prin lucrurile mele?

— Lucrurile *tale?* îşi reveni rapid Laura, gata de ofensivă. Asta este a *mea!* spuse ea. Ce mama dracului faci cu cheia mea de la casă?

Miriam înaintă şi puse borcanul de zahăr pe blatul de bucătărie.

— Am găsit-o, spuse ea, țuguind buzele, ca şi cum ar fi fost jignită că Laura o interoga aşa. Voiam să ți-o dau înapoi, dar am uitat. Eu…

— Ai *uitat*? Ai fost în apartamentul meu zilele trecute, dar nu te-ai gândit să-mi spui că cheia mea e la tine. Unde ai găsit-o? Unde… ăsta-i sânge, nu-i aşa? întrebă Laura întorcând cheia în palmă. Asta era… *Iisuse,* e plină de sânge.

Dădu drumul cheii din mână de parcă ar fi ars-o şi-şi şterse degetele de blugi.

— De ce ai luat-o? o întrebă pe Miriam, căscând ochii, fără să înțeleagă. Ai zis că ai fost acolo, ai fost acolo după ce-am plecat eu, dar de ce… de ce ai luat-o?

Laura începea să aibă o presimțire urâtă, foarte urâtă, agravată de faptul că Miriam stătea țeapănă în fața ei, blocând intrarea în cabină, robustă, îndesată, cu brațele încrucişate, clătinând din cap fără să spună nimic, ca şi cum s-ar fi gândit la ceva, ca şi cum ar fi încercat să găsească o scuză pentru comportamentul ei. Laura simți că i se întoarce stomacul pe dos. Data trecută *glumise* când zisese că poate Miriam îl omorâse pe Daniel, dar

acum nu mai ştia ce să creadă, îşi făcea tot felul de gânduri. Femeia asta era dusă cu capul, era o victimă, o *nebună.*

— Am văzut-o, spuse Miriam în cele din urmă, inexpresivă, pe un ton monoton, fără nicio urmă de mânie. Am văzut cheia pe jos, lângă el. Era palid şi arăta… of.

Suspină prelung, ca şi cum ar fi scos tot aerul din ea.

— Arăta disperat, nu-i aşa?

Închise ochii şi clătină din cap.

— Am văzut cheia şi am luat-o…

În timp ce vorbea, mima acţiunea închizând strâns ochii, aplecându-se, ridicând cheia, după care spuse:

— Te-am protejat, Laura. Te-am protejat mereu şi poate că am motivele mele s-o fac, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Nebuna dracului.

— N-am nevoie de protecţia ta!

Laura îşi auzea frica din voce şi asta o făcu să se panicheze şi mai tare.

— N-am nevoie de nimic de la tine! Nu vreau decât să plec…

Îşi luă rucsacul şi încercă să-şi facă loc prin cabina îngustă pe lângă trupul masiv al lui Miriam.

— Lasă-mă să plec, te rog…

Dar Miriam era solidă, nu se clintise din loc şi o împinse la Laura, dezechilibrând-o.

— Nu pune mâna pe mine! Nu pune mâna pe mine!

Laura trebuia să plece, să scape de pe barca aia, unde simţea că nu mai are aer, că se sufocă. Simţea că retrăieşte vechiul coşmar, în care este din nou pe barca mizerabilă a lui Daniel şi el o batjocoreşte, iar ea simte gustul trupului lui în gură. Începu să scuipe, să urle *Dispari din calea mea dispari din calea mea dispari din calea mea,* să se lupte cu cineva, cu altcineva, să tragă cu pumnii de părul slinos, să împingă, *Dispari din calea mea,* să simtă miros de sudoare şi respiraţie puturoasă. Îşi dezgoli dinţii, *Te rog,* plângea ea, şi plângea Miriam. *Nu pune mâna pe mine nu pune mâna pe mine.*

Cea care a scăpat cu viață

Braț la braț, fata şi prietena ei se întorc împleticindu-se pe marginea drumului de la pubul oribil din centrul orăşelului. Atingerea brațului slab al prietenei, lipit de colăcelul ei din talie, îi creează un sentiment de linişte fetei, care s-a îmbătat cu gin şi e fericită.

Se apropie o maşină, iar prietena ei ridică într-o doară degetul mare. O rablă de Golf galbenă, de pe care cade vopseaua, trece pe lângă ele şi încetineşte. Se uită una la alta şi râd. Aleargă spre maşină şi, când se deschide portiera, fata aude o melodie, cântă cineva, un bărbat, cu glas grav şi puternic. Fata zăreşte ceafa şoferului, roşie ca o halcă de carne.

Nu, îi spune prietenei ei. Nu.

Dar ea a urcat deja în maşină pe scaunul de lângă şofer, care întreabă: Şi unde mergem?

24

În jurul pietrei lui funerare, în iarba neîngrijită, care dădea mai degrabă impresia de abundență decât de paragină, erau păpădii galbene ca soarele şi margarete albe ca smântâna. Carla şi-ar fi dorit să se întindă în iarbă, să se întindă chiar acolo, să doarmă şi să nu se mai trezească. Adusese cu ea o pătură roşie de caşmir, pe care o întinse pe jos, dar în loc să se lungească pe ea, îngenunche şi se aplecă în față ca pentru închinăciune. Mângâie cu vârful degetelor piatra funerară de granit negru, încă şocant de nouă printre mormintele gri, acoperite de muşchi, şi spuse: „La mulți ani, dragul meu". Se lăsă pe o parte şi-şi dădu voie să plângă puțin, cu suspine scurte, ca nişte sughițuri. Apoi îşi şterse ochii, îşi suflă nasul şi se aşeză cu picioarele încrucişate şi cu spatele drept, aşteptând. În scurt timp, îl văzu pe Theo venind către ea pe cărare, cum era sigură că se va întâmpla. El îi făcu semn cu mâna, iar ea simți bătăile slabe ale inimii în gât.

Theo se opri la câțiva paşi de ea.

— Mi-am făcut griji, să ştii, spuse el, dar îşi dădu seama după tonul şi expresia lui că nu era supărat pe ea.

Avea o privire spăşită, ca atunci când aflase ea despre relația lui cu editoarea. Deci ştia. Ştia că ea ştia despre Angela, despre secretul lui.

— Am pierdut medalionul lui Ben cu Sf. Cristofor, spuse Carla, trăgându-se într-o parte ca să-i facă loc pe pătură.

Theo se aşeză greoi şi se aplecă să o sărute, dar ea se retrase şi spuse:

— Nu.

El o privi încruntat.

— Unde l-ai pierdut? Ce făceai cu el?

— Nu… habar n-am. Dacă aş şti unde l-am pierdut, l-aş găsi, nu crezi? L-am scos pentru că… pur şi simplu, am vrut să mă uit la el. Am căutat peste tot.

El încuviință, măsurând-o cu privirea, analizând-o.

— Arăți îngrozitor, Carla.

— Mda, mersi. În ultimele două săptămâni mi-a mers din plin, răspunse ea şi începu să râdă, chicotind uşor mai întâi, dar izbucnind apoi într-un hohot gutural.

Continuă să râdă până la lacrimi, până când Theo întinse mâna să i le şteargă de pe obraji. Carla se feri din nou de atingerea lui.

— Nu pune mâna pe mine, spuse ea. Mai întâi, spune-mi adevărul. Nu te las să mă atingi până nu-mi spui ce-ai făcut.

Pe de o parte, ar fi vrut să fugă de el, pe de altă parte, îşi dorea din suflet să-l audă negând.

Theo se scărpină în vârful capului cu degetul arătător şi îşi coborî bărbia în piept.

— M-am întâlnit cu Angela. Am mers la ea pentru că Daniel a venit să-mi ceară bani. I-am dat, dar apoi a mai vrut. Asta-i tot. Asta-i toată povestea.

Carla răsuci între degete câteva fire de iarbă, le smulse şi le băgă înapoi în pământ.

— De ce nu mi-ai spus, Theo? De ce nu mi-ai spus că, dintre toți oamenii de pe lumea asta, Daniel a apelat tocmai la tine…

Theo ridică palmele.

— Nu ştiu. Nu ştiu! Habar n-aveam ce se întâmpla şi, sincer să fiu – o privi direct în ochi – nu sunt sigur că voiam să ştiu.

Carla simți cum îi urcă roşeața de pe gât în obraji.

— Deci te-ai întâlnit cu ea… o dată? O singură dată? Theo?

— De două ori, spuse el încet. Ea a vrut să ne întâlnim a doua oară şi m-am dus. N-am putut să-ți spun, Cee… S-a întâmplat chiar înainte să moară, oftă el adânc. Am mers la ea acasă şi peste o săptămână sau două a fost găsită la capătul scărilor. Arăta rău.

— Arăta rău, repetă Carla. Şi era? întrebă cu glas domol. Rea?

— Cee…

Theo întinse mâna şi de data asta ea nu se mai retrase.

— Nu vreau să purtăm conversația asta aici, înțelegi. E ziua lui Ben. Ar fi împlinit optsprezece ani. Nici măcar nu vreau să mă gândesc astăzi la ea.

— De ce a vrut să te vadă? întrebă Carla.

Theo nu răspunse. Se aplecă, o sărută pe buze şi ea îl lăsă.

— Mi-a fost dor de tine, spuse el. Nu-mi place când dispari.

Câteva clipe au rămas în tăcere, ținându-se de mână. Theo adusese o sticlă de coniac şi acum o treceau de la unul la altul, sorbind din ea cu înghițituri mici.

Când alcoolul începu să-i încingă pieptul, Carla îl întrebă:

— Ce-ai face diferit? Dacă ai putea. Te-ai mai însura cu mine dacă ai şti ce-ar urma?

— Bineînțeles că da. Eu…

— Eu nu cred că m-aş mai căsători cu tine, spuse ea.

Theo tresări, iar ea îl strânse de mână şi apoi îi dădu drumul.

— Nu vreau să fiu crudă, dar dacă aş fi ştiut ce va urma, nu cred că aş mai fi făcut-o. Cu toate că s-ar putea să nu conteze cu cine m-am măritat. S-ar putea să se fi întâmplat oricum, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

Theo o prinse de încheietură, cuprinzându-i cu arătătorul şi degetul mare osul subțire; întinse cealaltă mână şi îi mângâie fața. Încercă s-o întoarcă spre el, dar ea se feri.

— Tot veninul ăsta, spuse ea. E de la mine, se trage din familia *mea.*

— Tu nu eşti soră-ta, răspunse Theo.

Apoi, când în cele urmă îl privi, îi spuse:

— Ar trebui s-o ierți, Theo.

Theo încercă s-o convingă pe Carla să meargă cu el acasă, dar ea insistă să mai stea o vreme. La început, se oferi să rămână cu ea, dar, în cele din urmă, Carla reuşi să-l convingă să plece. Dar nu înainte să-i dea un stick de memorie cu manuscrisul celui mai recent roman al lui.

— Serios, Theo? Am o mulțime de lucruri pe cap, ştii? Nici măcar n-am…

Făcu o pauză de respirație.

— N-am pregătit nimic pentru înmormântarea lui Daniel. Trebuie să aştept să termine medicul legist raportul, apoi…

— Pot să mă ocup eu, spuse Theo, împingându-i stick-ul în mână. Pot să mă descurc cu pregătirile, am să vorbesc cu poliția despre stadiul anchetei, dar… *Cee.* Tu ai fost mereu prima mea cititoare. Nu poți să nu mai fii primul meu cititor, nu merge aşa.

Carla îl urmări cum îşi croieşte drum printre pietrele funerare către aleea principală, ceva mai greu din cauza coniacului, sub lumina soarelui întreruptă din loc în loc de petice de umbră. Aşteptă o vreme, până se asigură că nu se mai întoarce, că nu o urmăreşte de undeva, apoi scoase din buzunar un pumn de cenuşă şi o împrăştie peste iarba de pe mormântul lui Ben.

Încercă să evoce accentul tărăgănat şi râsul gutural al surorii ei.

— Îți mai aminteşti casa din Vaugines, Cee? o întrebase Angela cu ani în urmă.

Stăteau pe canapeaua din sufrageria Angelei, în Hayward's Place, şi soarele palid sclipea prin draperiile trase pe jumătate, umplând încăperea cu o strălucire galben-murdar. Angela stătea cu picioarele trase sub ea; fuma şi îşi pigulea unghiile. Nu-i tremurau mâinile, ceea ce însemna că băuse deja.

— Îți aminteşti locul de lângă plantația de măslini, cu sculpturile alea ciudate cu capete de animale de pe pereți? Daniel şi cu mine stăteam în casa de lângă piscină. Ben era *micuț* încă.

Întinse mâinile ca să arate cât de mic.

— Era cald şi perfect ca o pâine scoasă din cuptor.

— Normal că-mi amintesc, a răspuns Carla. A fost prima vacanță din viața lui. Theo şi cu mine stăteam toată ziua în şezlong, sub copaci, şi adormeam cu el ghemuit între noi, a urmat ea, închizând ochii. Ce copaci erau ăia? Stejari, parcă. Sau poate platani…

— Şi apusurile alea incredibile, a mai zis Angela. Le mai ții minte? Şi vinul rosé.

— Şi nu-l puteai scoate pe Daniel din piscină nici bătut. Mai ții minte ce tare s-a supărat când a vrut să-l învețe pe Ben să înoate şi noi i-am zis că era prea mic?

Angela a clătinat din cap.

— Aşa a făcut? Serios? a întrebat ea, aplecându-se şi stingând țigara în scrumiera de pe covor. Pare imposibil, nu? E de necrezut că am fost atât de fericiți, când te gândeşti acum, *aici* – a zis şi a arătat spre camera urâtă din jur. De neimaginat. Toată fericirea noastră, distrusă.

Când s-a ridicat în picioare, privindu-şi sora cum plânge după fericirea pierdută, Carla tremura din tot corpul.

— De neimaginat, a murmurat Angela. Câteva clipe de neatenție, o oră sau două de neglijență, o uşă deschisă. Şi uite ce-am ajuns.

Îşi amintea cum o privise atunci sora ei, cu ochi sticloşi, deschizând gura, dar nereuşind să scoată niciun sunet.

Carla luă încă un pumn de cenuşă, o duse la buze şi apoi o bătători în pământ.

Cea care a scăpat cu viață

Chiulesc de la şcoală, strecurându-se prin porți nevăzute. Există un autobuz care vine şi se întoarce în oraş la fiecare oră, la şi jumătate. Fuguța! Prietena ei îşi suflecă fusta şi o ia la fugă, fluturând energic din mână ca să atragă atenția şoferului. Fata mai mult merge, cu ghiozdanul atârnând ciudat într-o parte, cu sânii mari bălăbănindu-se. Se urcă în autobuz, trec pe lângă şoferul care rânjeşte şi pe lângă ceilalți călători cu figuri acre.

De îndată ce coboară din autobuz, fata regretă că a venit. E sufocant de cald şi trotuarele gem de cumpărători. Nu e nimic de făcut aici, n-ai unde să te duci. Umblă dintr-un magazin în altul fără țintă, se uită la haine pe care nu şi le pot permite, cumpără de la chioşcul din colț țigări ieftine, care le zgârie pe gât. Le sudează una după alta, până li se face rău.

Intră în pub, dar barmanul refuză să le servească. Se aşază la masă, afară, cu fustele suflecate. Se bronzează. Tipii în vârstă de la masa de-alături se uită libidinos la ele. Se apropie un tânăr, o priveşte pe prietena ei, nu pe fată, şi zâmbeşte. E urât, are ochii prea apropiați, coşuri pe gât şi ceafa roşie. Prietena ei dă ochii peste cap. Vezi să nu, zice ea şi râde.

De undeva, începe să se audă o melodie, un radio sau un tonomat. Fata a mai auzit-o şi cu altă ocazie, e un cântec lent, cu o chitară acustică şi o voce bărbătească blândă şi răguşită. Sub soarele fierbinte al după-amiezii, pielea fetei e rece. Se simte de parcă ar fi turnat cineva benzină peste ea, iar ceafa, chiar în locul în care şi-a prins părul în coadă, îi zvâcneşte fierbinte.

Se va întâmpla ceva rău.

25

Cu mâinile cufundate până la încheieturi în chiuveta aproape plină cu apă caldă şi spumă, Miriam retrăi o amintire atât de intensă că tresări. Nu o imagine, ci o senzaţie: căldura bruscă şi surprinzătoare a sângelui care îi circula prin degete, clocotind; urmată imediat de şocul dezamăgirii. De durere. *Fără regrete.* Rămase în picioare lângă chiuveta din baia micuţă, cu mâinile în apă, incapabilă să se mişte timp de un minut, poate două. Cu mâna dreaptă strângea o perie de unghii, iar cu stânga apucase spasmodic mânerul unei foarfeci.

Apoi momentul trecu, mâinile i se relaxară şi reveni la realitate. Scoase dopul şi urmări cum se scurge apa plină de săpun, după care puse peria şi foarfeca înapoi pe policioara de sub oglindă. Îşi şterse cu grijă mâinile, apoi aplică nişte antiseptic pe o bucăţică de vată şi îşi tamponă atent zgârieturile de pe gât şi braţe. Luă bucăţile de leucoplast pe care le tăiase deja din rolă şi le lipi peste cea mai gravă rană, de pe braţul stâng.

După ce termină, se întoarse în cabina principală şi începu să facă ordine. Puse la loc cărţile căzute şi aşeză pe raft cutia de lemn; mătură pe un făraş cioburile şi pământul dintr-un ghiveci căzut de pe pervaz. Planta din el, un fir de tarhon, nu mai putea fi salvată. Deşi o dureau spatele şi genunchii, îşi văzu de treabă metodic, încercând din răsputeri să şteargă toate urmele confruntării cu dezmăţata aia. Era nervoasă, dar reuşi să îşi stăpânească bine furia clocotitoare până în clipa în care descoperi sub masă unul dintre cerceii de aur ai lui Lorraine, uşor îndoit, şi atunci începu să plângă.

De ce trebuie să ia oamenii ceva ce nu le aparţine? De ce trebuie să ia şi să distrugă ceva ce este al ei?

Cea mai vie amintire a lui Miriam de după răpire nu era legată de momentele petrecute în spital. Nici de mama ei care plângea atât de tare când venise să o vadă, încât era cât pe ce să cadă din picioare dacă nu o sprijinea tatăl ei. Şi nici de interogatoriile îndelungate ale poliţiei, de mulţimea de oameni adunată în jurul casei lor, de jurnalişti sau de camerele de televiziune.

Cea mai limpede amintire era bunătatea insuportabilă a părinţilor lui Lorraine. Lacrimile tatălui ei când a venit s-o viziteze la spital şi felul în care a strâns-o de mână şi i-a şoptit:

— Slavă Domnului, slavă Domnului că eşti bine.

N-avea cum să creadă aşa ceva, se gândise Miriam. Trebuie să-şi fi spus, de fapt: *De ce tu? De ce-ai scăpat tu?*

După înmormântare, s-a ținut un priveghi acasă la părinții lui Lorraine. Miriam a întrebat dacă putea urca în dormitorul prietenei ei, iar maică-sa; o femeie mărunțică, răvăşită de durere, a reuşit cumva să-i zâmbească.

— Bineînțeles că poți, i-a spus ea. Eşti întotdeauna binevenită. Poți să treci oricând pe la noi.

La etaj, Miriam s-a aşezat la măsuța de toaletă a lui Lorraine, s-a uitat la elasticele ei de păr colorate, la rujurile în nuanțe de roşu şi roz-închis, la fardurile mov, albastre şi albe. În fața oglinzii era o cutie de bijuterii, care cânta „Greensleeves" când o deschideai. Miriam o admirase încă de când era mică. Înăuntru erau mai multe coliere şi brățări, un inel prea mic pentru degetele ei şi o pereche rotundă de cercei de aur, pe care şi i-a strecurat în buzunarul gecii.

A plecat apoi de la priveghi fără să-şi ia rămas-bun.

Trei zile mai târziu, maşina lui Jeremy a fost găsită într-o parcare aflată pe o stâncă dintr-o zonă descrisă eufemistic drept belvedere, dar în realitate era unul dintre locurile unde se duceau cei care nu mai aveau alt loc unde să se ducă. După încă trei zile, din cauza vremii proaste, paza de coastă a oprit căutarea. Iar la trei săptămâni după aceea, doi copii care se jucau pe o plajă lângă Hastings au descoperit un picior retezat, care avea mărimea, culoarea şi grupa sanguină care corespundeau descrierii poliției. Fie că se strivise de stânci, fie că fusese spintecat de elicea unei ambarcațiuni, Jeremy dispăruse pe vecie. Singurul lucru pe care îl lăsase în urmă era un bilet găsit în torpedoul maşinii sale abandonate – un bilet prin care cerea iertare într-un singur cuvânt: *scuze.*

Scuze.

La şcoală, tuturor le era milă de Miriam. Toată lumea o compătimea, dar nimeni nu voia să aibă de-a face cu ea. Toți se uitau la ea, dar nimeni nu o privea în ochi. Numele ei era pe buzele tuturor, dar nimeni nu-i vorbea în pauză, la prânz. Trecea pe lângă oameni şi toți îi zâmbeau cu blândețe, chiar şi profesorii, dar se uitau prin ea, undeva în depărtare. Fusese pângărită. Toți – părinții, psihologul, polițiştii – i-au spus că nu era vina ei ce i se întâmplase lui Lorraine.

— Nimeni nu s-ar fi aşteptat să faci altceva, Miriam.

Dar faptul că simțiseră nevoia să spună însemna că se gândiseră la asta, că își spuseseră *Puteai să faci altceva. Nimeni nu s-ar fi așteptat să faci altceva. Dar puteai s-o faci.*

Nu i-a spus-o nimeni direct. Până a apărut Theo Myerson.

Cea care a scăpat cu viață

Când o prinde, fata ştie ce urmează să-i facă. S-a învârtit în cerc. Întinsă la pământ, îşi aminteşte cum arăta dimineață, la măsuța de toaletă, pieptănându-şi părul şi legându-şi-l strâns la ceafă cu un elastic.

Încă inocentă.

Ar fi putut să se oprească, nu-i aşa? Când prietena ei i-a sugerat să chiulească de la şcoală, ar fi putut să clatine din cap şi să meargă la cursul de matematică avansată. Ar fi putut, când erau în oraş, să fi respins ideea cu pubul şi să propună, în schimb, parcul. Ar fi putut spune: nu mă urc în maşina aia. Ar fi putut spune mai tare: Nu.

Chiar şi după ce totul s-a pus în mişcare, ar fi putut acționa diferit.

N-ar fi trebuit să fugă.

În loc de asta, ar fi putut să ia unul dintre cioburile care căzuseră în iarba uscată după ce spărsese geamul. Ar fi putut să-l bage în buzunarul blugilor. Ar fi putut să se furişeze înapoi în casă, ghidându-se după gemetele de suferință ale prietenei ei. S-ar fi putut strecura în camera în care o ținea ostatică, țintuită de podeaua murdară. S-ar fi putut mişca repede în picioarele goale, ținându-şi respirația. L-ar fi putut înşfăca de păr, i-ar fi putut trage capul pe spate şi înfige ciobul de sticlă în gât.

Dar acum era prea târziu.

26

Irene, care moțăia în fotoliul de lângă fereastră, ținând în poală un exemplar deschis din *Aruncă-ți casa în aer* de Pat Barker, fu trezită de ploaie, o rupere de nori neaşteptată şi aşa de violentă, încât picăturile răpăiau ca grindina pe dalele aleii din fața casei, iar ea aproape că nu auzi plânsul.

La început, crezu că i se năzărise, însă după aceea se ridică, gândindu-se cu inima strânsă că era, probabil, Carla – tragica şi disperata Carla – care se întorsese să bântuie casa de alături. Dar apoi auzi un ciocănit în uşă, atât de slab, încât semăna cu al unui copil. O voce pierită strigă:

— Irene? Eşti acasă?

În prag era Laura, udă până la piele, într-o stare îngrozitoare, cu geaca ruptă şi o vânătaie cât o minge de tenis în partea stângă a feței. Tremura şi plângea ca o fetiță.

— Laura, Doamne Dumnezeule! Hai, intră.

Irene întinse mâna spre ea, dar Laura se retrase.

— Nu, suspină ea. N-ar trebui. N-ar trebui să fii bună cu mine.

— Ce naiba bălmăjeşti acolo? Laura, pentru numele lui Dumnezeu!

Reuşi să o apuce de haina îmbibată de apă.

— Hai, treci din ploaie.

În holul întunecat, după ce închise uşa în spatele ei, Laura se scutură ca un câine.

— Ar trebui să-mi întorci spatele, spuse ea cu tristețe. Ar trebui să mă trimiți la dracu' – nu că ai spune tu vreodată aşa ceva, fiindcă eşti prea drăguță şi politicoasă.

— Mai mult sau mai puțin, spuse Irene iritată. Termină cu prostiile. Scoate haina aia udă de pe tine şi pune-o acolo, pe calorifer. S-a făcut frig? Pornesc imediat căldura. Haide acum, nu te mai moşmondi şi nu mai lăsa apă peste tot. Intră în sufragerie. Am să pornesc căldura şi apoi am să pregătesc câte o ceaşcă de ceai. Şi ai să-mi povesteşti totul, de la început.

Când se întoarse cu ceaiul, Laura şedea turceşte pe podea, în mijlocul sufrageriei, cu capul în mâini. Irene îi întinse o cană.

— Hai. Să auzim. Ce s-a întâmplat?

Irene se aşeză în fotoliu şi Laura începu. Îi mărturisi că îi luase bani din poşetă, ceea ce Irene ştia, fireşte; era uitucă, dar nu şi proastă. Îi povesti

apoi că furase şi din casa vecină, că văzuse uşa deschisă şi şterpelise o sacoşă din hol, dar pe asta Irene n-o mai ştia.

— Mai ai obiectele pe care le-ai luat? întrebă ea sever şi fata încuviință. Atunci să faci bine să le dai înapoi. Banii sunt una, Laura, înțeleg că eşti la ananghie. Dar nu poți să iei lucruri care au o semnificație pentru altcineva. Îți dai seama cum m-aş simți dacă mi-ar fura cineva ceasul lui William? o dojeni ea. Îți imaginezi ce părere mi-aş face despre o astfel de persoană?

Laura se înfioră de ruşine. Abătută, răsturnă rucsacul pe podeaua sufrageriei, luă două casete mici de bijuterii şi i le dădu lui Irene.

— Şi asta nu e partea cea mai rea, spuse ea abia auzit.

Irene simți că inima i se face cât un purice. Era îngrozită de ce urma să-i spună Laura, căci ce putea fi mai rău de atât? Ce putea fi mai grav decât să furi de la o femeie îndoliată?

— Ce-ai făcut, Laura?

Respira greu şi abia reuşi să rostească cuvintele.

— Sper că nu… ai rănit pe cineva, nu?

Laura ridică privirea, cu ochi strălucitori.

— Nu cred. Asta dacă nu-l punem la socoteală pe tipul cu furculița, dar nu cred că la asta te referi, nu-i aşa?

Irene clătină din cap, nedumerită.

— Daniel, spuse Laura şi Irene duse brusc mâna la gură.

— Vai, nu, Laura.

Irene simți că îi stă inima în loc.

— Nu l-am omorât eu! exclamă Laura, în genunchi la picioarele lui Irene. N-am fost eu, jur. Dar am fost acolo… chiar înainte să se întâmple. Şi nu ți-am spus pentru că mi-ai zis că era o năpastă, că…

— N-am spus că era o năpastă, Laura. Am spus că era *năpăstuit.* Mi se pare că te-am avertizat să ai grijă cu el pentru că e un băiat năpăstuit, nu? A avut o viață grea, asta ți-am spus şi…

— Şi nu te-am ascultat. Am mers cu el în seara aia şi am rămas la el peste noapte…

Laurei îi pieri glasul. Afară, ploaia se potolise puțin, dar cerul se întunecase, gata pentru un nou asalt.

— Ai rămas peste noapte? repetă Irene şi Laura lăsă privirea în jos. Of, pentru Dumnezeu! izbucni Irene. Nu trebuie să fii aşa evazivă cu mine. Sunt bătrână, nu inocentă.

Laura încuviință, dar nu ridică ochii.

— Deci ai petrecut noaptea la el. Şi presupun că ai plecat înainte de micul dejun. Dar când ai plecat, era teafăr?

Laura încuviință din nou.

— Şi habar n-ai ce s-a întâmplat cu el?

De data asta, Laura clătină din cap.

— Laura! Ținând cont de toate astea, chiar ți s-a părut o idee bună să furi de la familia lui? Pentru numele lui Dumnezeu. Imaginează-ți cum ar fi părut dacă afla cineva, dacă…

— *A aflat* cineva, spuse Laura cu glas stins. Tu.

Irene dădu ochii peste cap; era cu adevărat furioasă.

— Of, nu fi ridicolă. Doar n-am să sun la poliție. Numai că tot nu înțeleg cum ai ajuns aşa, gesticulă ea cu mâna în direcția Laurei. Nimic din toate astea nu explică halul în care eşti.

— Ah, da, zise Laura şi se aşeză din nou turceşte. Vezi tu, este o femeie care locuieşte într-o barcă, pe canal şi o cunosc oarecum, pentru că vine câteodată la spălătorie. O cheamă Miriam şi e cam ciudățică, *arată* bizar, înțelegi, ca şi cum s-ar îmbrăca mereu cu prea multe haine, dacă ştii la ce mă refer. În fine, ea a fost cea care l-a găsit pe Daniel – i-a găsit cadavrul, adică –, ea a sunat la poliție, iar zilele trecute am întâlnit-o în fața spălătoriei, când eram într-o stare nu tocmai bună, nimic grav, doar că… înțelegi tu.

Irene nu înțelegea, habar n-avea despre ce vorbea Laura.

— Mă rog, aşa că m-am dus la ea acasă, la barca ei, pentru că, vezi tu, îi datoram nişte scuze – e o poveste lungă, nu trebuie să-ți împuiez capul cu ea, dar ideea este că, atunci când am ajuns pe barcă, am descoperit că avea cheia de la apartamentul meu.

— Avea cheia ta?

— Exact! Mai ții minte că ți-am zis că am pierdut-o? Ei bine, era la ea.

— Şi ți-a dat-o înapoi?

Irene nu prea pricepea rostul poveştii.

— Nu, nu, nu mi-a dat-o. O ascundea de mine. Am găsit-o pe barca ei. Când mă uitam printre lucrurile ei, în fine…

— Te uitai după ceva de furat! spuse Irene.

— Da, aşa e, dar nu asta-i ideea. Ideea este că ea mi-a luat cheia. Şi după ce-am găsit-o, am avut o mică… mă rog…

— Altercație?

— Exact.

— Şi te-a lovit? Femeia asta? Ea ți-a făcut vânătaia aia?

Laura clătină din cap.

— Ne-am îmbrâncit şi ne-am împins puțin pentru că încercam să scap de-acolo, m-am împiedicat şi am căzut.

— Vrei să sunăm la poliție, Laura? Adică, dacă femeia asta are cheia ta, atunci…

— A, nu. Cheia e la mine acum.

Băgă mâna în buzunarul blugilor şi o scoase la iveală, odată cu un cercel de aur, pe care îl privi lung înainte să-l bage la loc.

— Am cheia şi mai am şi ăsta.

Din grămada de obiecte răsturnate din rucsac, ridică un teanc de hârtii, un manuscris legat, pe care i-l întinse lui Irene.

— Mi-a dat asta. Înainte de… cum i-ai zis, altercația noastră. „Memoriile” ei, zise Laura, punând ghilimele în aer. Mi-a sugerat să le citesc. Ceea ce n-am să fac niciodată. Dar poate ție îți plac. E o chestie polițistă. Susține că a răpit-o un nebun în adolescență. Sau ceva de genul ăsta, în orice caz.

— Doamne sfinte, spuse Irene, luând manuscrisul cu amândouă mâinile. Extraordinar.

Deodată, clipi un fulger, urmat de un tunet cumplit, care le făcu pe amândouă să tresară.

— Să-mi fut una, zise Laura.

— Că bine zici, răspunse Irene. Ştii ceva, adăugă ea, cred c-ar fi bine să te duci sus, să scoți hainele astea ude de pe tine, să le pui la uscat şi să faci o baie fierbinte. Eu zic să rămâi în după-amiaza asta la mine, nu?

Laura zâmbi cu lacrimi în ochi.

— Mi-ar plăcea mult.

Peste zgomotul făcut de a doua aversă de ploaie, Irene o auzea pe Laura cântând, cu o voce mai frumoasă şi mai dulce decât şi-ar fi imaginat. Laura nu se grăbi şi coborî după aproape o oră, înfofolită într-un halat pluşat roz, care stătea împăturit în dulapul de rufe şi rămăsese nefolosit de aproape zece ani. Imaginea acestei fete micuțe, în halatul ei vechi, o înduioşă pe Irene. Simți cum o copleşeşte un val de emoție, un sentiment despre care îşi închipuia că e aproape matern.

Nu-i destăinui nimic din toate astea Laurei, pentru că bănuia că ar fi fost jenată de o asemenea mărturisire. Îi spuse, în schimb, fluturând înspre ea

manuscrisul:

— Ştii, e foarte ciudată cartea asta. Memoriile astea. Citeam şi…

— Doar n-ai apucat să le citeşti deja, spuse Laura, lungindu-se pe canapea şi aranjându-şi pernele sub cap.

— Mă rog, le-am răsfoit. Nu-s prost scrise – un pic cam pompos, să zicem, dar chestia este că unele fragmente mi se par foarte cunoscute, cu toate că, să recunoaştem, ideea cuiva care scapă din ghearele unui criminal în serie nu e tocmai *originală.* Numai că…

Tăcu, se încruntă şi se uită pe deasupra ochelarilor la rafturile de cărți.

— Mă deranjează ceva, dar nu-mi dau seama exact care-i problema.

Laura închise ochii şi se cuibări pe canapea, acoperindu-şi genunchii cu halatul lui Irene.

— Ah, murmură ea, mă simt ca-n rai. Parcă-s bătută cu maiul, dacă ştii ce vreau să spun. Nu m-aş mai ridica de aici.

— Păi, eşti binevenită. Poți să rămâi peste noapte, dacă vrei, îi sugeră Irene. Pot să pregătesc patul de oaspeți.

Laura nu-i răspunse, dar îi zise zâmbind:

— Mă simt întotdeauna în siguranță aici, ştii? Am impresia că nu poate pune nimeni mâna pe mine.

— Nu *pune* nimeni mâna pe tine, Laura, zise Irene. Ce ți-a venit?

— O, ba da, spuse Laura trăgându-şi halatul peste bărbie. Ba da. Nu scap niciodată.

Irene citi tot timpul cât dormi Laura. Mai multe scene din manuscris i se păreau teribil de cunoscute – două fete care fac autostopul într-o zi fierbinte de vară, o întâlnire întâmplătoare, o izbucnire bruscă de violență la o fermă izolată, o fată care se taie la mâini într-un geam spart. Bănuia că erau elemente standard de film horror. Dar ceva i se întipărise în minte totuşi; mai exact, melodia. Refrenul de la radio cântat de unul dintre personaje îi era familiar (Putea să-i spună personaj, dacă era vorba de nişte memorii?). Refrenul îi amintea de ceva, îl cunoştea de undeva.

Laura se foi pe canapea. Se întoarse cu fața spre ea şi începu să sforăie foarte încet. Irene simți un nou val de duioşie, un fior în stomac despre care îşi imagina că e o dovadă de afecțiune maternă, dar, pe de altă parte, ce ştia ea? Nu putea defini sentimentul cu precizie, singurul lucru clar pentru ea era că voia s-o protejeze aşa cum făcuse şi cu biata Angela.

Aruncă o privire cărților Angelei, cele pe care nu apucase încă să le

trieze. Ar fi fost cazul să se termine odată cu ele, pentru că zăceau acolo de câteva săptămâni. Poate o va ruga pe Laura să ducă primul teanc la magazinul Oxfam de pe Upper Street.

Şi atunci, o zări. Deasupra teancului pregătit pentru magazinul de binefacere: *Cea care a scăpat cu viață,* de Caroline MacFarlane. Romanul polițist al lui Theo Myerson! Chiar sub nasul ei. Se ridică din fotoliu şi luă cartea, un exemplar cartonat, voluminos, bine legat. O întoarse şi citi textul de pe coperta a patra, scris cu litere roşii, îngroşate:

Când se întorc de la şcoală, o fată şi prietena ei sunt răpite.
Fata reuşeşte să ajungă acasă. Prietena ei, nu.
Fata este o victimă.
Fata suferă.
Fata este distrusă.
Fata vrea să se răzbune.
Este însă şi vinovată?
Fata este Cea care a scăpat cu viață.

Irene dădu ochii peste cap – cartea i se păruse o porcărie încă de la apariție şi nu-şi schimbase opinia între timp. Se întoarse în fotoliu, deschise cartea şi o răsfoi în căutarea pasajului pe care era convinsă că şi-l aminteşte, ceva despre un cântec, nişte versuri. Era pe acolo, pe undeva, deşi destul de greu de găsit în acest roman cu o poveste atât de haotică, redată când din perspectiva victimei, când a făptaşului, şi cu o linie temporală care mergea ba înainte, ba înapoi. Foarte derutant şi, dacă o întrebai pe Irene, enervant. Îşi aducea aminte că-l auzise odată la radio pe Myerson, după ce fusese deconspirat ca autor, luând apărarea cărții şi spunând ceva despre un joc cu percepțiile vinovăției şi responsabilității, o provocare la adresa aşteptărilor cititorului şi alte baliverne. Prostii. La ce foloseau experimentele făcute de dragul experimentului? La urma urmei, ce este în neregulă cu un roman polițist tradițional, în care binele învinge şi răul este înfrânt? Şi ce dacă în viața reală lucrurile stăteau rareori aşa?

Irene fu întreruptă din lectură de un bâzâit ciudat. Ridică privirea şi zări pâlpâind lumina de la telefonul Laurei. Încetă să mai sune, apoi, după o clipă, bâzâi din nou. Laura se foi pe canapea.

— O, e mobilul meu, gemu ea, rostogolindu-se spre Irene şi căzând pe jos. La dracu', mormăi ea, târându-se pe covor ca să ajungă la telefon. Am

dormit buştean.

Se uită la ecran.

— Alo? răspunse ea. Cine? Da, îmi pare rău. Ce înseamnă asta? Ah, nu, nu sunt acolo momentan, sunt cu o prietenă. Pot… dar… dar… Ce, *acum?*

Închise ochii o secundă.

— Chiar trebuie?

Închise telefonul cu un suspin adânc. Se uită somnoroasă la Irene.

— Ți-am zis eu, spuse ea, încercând să zâmbească, în pofida vocii care îi tremura. Ți-am zis că pun mereu mâna pe mine?

Se ridică greoi în picioare.

— Trebuie să plec. Era poliția.

Laura plecă în grabă, ignorând îngrijorările lui Irene.

— N-ai de ce să-ți faci griji, fată, zise ea, urcând în fugă scările ca să-şi ia hainele. N-ai de ce să-ți faci griji, repetă după ce coborî.

— Are legătură cu Daniel? întrebă Irene şi Laura se strâmbă.

— Evident! Evident că are legătură cu Daniel. Doar nu crezi că m-am culcat în ultima vreme cu altul care să fi dat colțul, nu-i aşa? Sunt martoră, asta-i tot. Am fost ultima persoană care l-a văzut *în viață,* înțelegi? Nu-i niciun motiv de îngrijorare.

Irene o conduse la uşă. O ajută să-şi îmbrace haina udă şi o întrebă dacă avea un avocat. Laura izbucni în râs şi ieşi pe alee, şchiopătând ceva mai tare decât de obicei. Se întoarse şi spuse cu un zâmbet larg pe chipul de pe care dispăruse orice urmă de lacrimi.

— Vrabia mălai visează.

Irene se întrebă, în timp ce punea două felii în prăjitorul de pâine, cât de mult ar fi plăcut-o William pe Laura. L-ar fi făcut să râdă. Angela nu-i fusese prea dragă – nu fusese niciodată nepoliticos cu ea sau ceva de genul acesta, dar era precaut.

— E pe marginea prăpastiei femeia asta, spunea el. Şi când cade nu vrei să fii prin preajmă, că se prinde de tine şi *hop,* te trage după ea.

William n-o cunoscuse cu adevărat pe Angela, nu apucase să vadă cât era de bună la suflet.

Unse feliile cu unt şi se aşeză la masa din bucătărie, deschizându-şi dinainte, pentru comparație, memoriile şi romanul lui Theo.

— Ceva despre un cântec, vorbi ea singură, răsfoind cartea. Ceva despre… *ah.*

Chiar la sfârşitul romanului lui Theo, băgat sub clapa supracopertei, văzu un plic adresat lui Theo Myerson. Ciudat, pentru că era exemplarul Angelei. În plic găsi o foaie de hârtie A4, ruptă, din câte se părea, dintr-un caiet, pe care era desenată o femeie adormită, între aşternuturile trase la o parte, goală de la brâu în sus. În partea de jos a paginii, era scris cu o caligrafie dezordonată: *Bună, bătrâne, am făcut nişte schițe care sigur ți-ar plăcea.* Nota era nesemnată, dar desenul semăna foarte bine cu cele făcute de Daniel. Şi femeia din imagine era, fără doar şi poate, Carla Myerson.

27

Valiza Carlei era pe pat, pe jumătate umplută. Şifonierul era deschis şi peste cuvertură erau împrăştiate tot felul de haine. Nu se putea hotărî ce să împacheteze: habar nu avea cât va lipsi sau de ce lucruri va avea nevoie. Aici vremea se răcise, dar mai la sud ar fi trebuit să fie ceva mai cald. Cu mintea aiurea, luă la întâmplare nişte articole de îmbrăcăminte: tricouri, pulovere, o rochie pe care n-o mai purtase de ani de zile. De undeva, de prin casă, se auzea telefonul, dar, pe de altă parte, telefonul ei suna tot timpul. Nu se oprea niciodată.

Ştia că la un moment dat trebuia să stea de vorbă cu Theo, să-l roage să-i direcționeze corespondența indiferent unde se hotăra să se ducă, să se ocupe de avocați, de moştenire, de vânzarea casei Angelei.

În mod inevitabil, urmau să se certe, de aceea se gândea să aleagă varianta laşului şi să-l sune din străinătate. Totuşi nu era sigură dacă putea să-i facă una ca asta, să plece fără să se mai vadă. Nu era sigură dacă îşi putea face ei însăşi una ca asta.

Voia să-i mai spună şi că răsfoise ultima lui scriere şi nu-i plăcuse deloc, cu tot acel du-te-vino şi salturile acelea cronologice. Ca, de altfel, şi romanul dinainte, chestia aia polițistă îngrozitoare. De ce nu începea pur şi simplu cu începutul, pentru numele lui Dumnezeu? De ce nu mai spunea nimeni o poveste de la cap la coadă?

Cu un an înainte de moartea Angelei, Daniel a venit acasă la Carla într-o duminică seară, pe la 8. Era supărat şi agitat, avea obrazul zgâriat şi buza despicată. Îi spusese o poveste lungă şi încurcată, se certase cu o fată, apoi fusese jefuit – Carla nu reuşise să-l urmărească, iar el îi zisese că nu avea la cine să apeleze. Nu voia să sune la poliție şi, fără doar şi poate, nu voia să meargă la maică-sa.

— Nu mă vrea acolo, i-a spus Carlei. Nu m-a dorit niciodată.

Carla i-a zis că putea rămâne la ea. A deschis o sticlă de vin, pe care au băut-o foarte repede, aşa că a mai deschis una. Cam pe la jumătatea ei, şi-a dat seama că trebuia să se oprească.

A urcat la etaj, a făcut un duş şi s-a dus cu paşi nesiguri de la baie până în pat, încă înfăşurată cu prosopul. S-a trezit speriată, aşa cum i se întâmpla când bea prea mult. A rămas în pat nemişcată, cu inima bubuindu-i în piept,

şi a durat ceva până şi-a dat seama că se dezvelise şi aruncase prosopul de pe ea. A durat ceva până i s-au obişnuit ochii cu întunericul şi şi-a dat seama că nu era singură. Că el stătea pe podea lângă uşă, cu privirea ridicată către ea şi cu carnetul de schițe în brațe.

— Daniel, a spus ea în şoaptă, acoperindu-se repede cu cearşaful, m-ai speriat.

Pe întuneric, nu reuşea să-i distingă expresia, dar îi vedea dinții albi.

— Nu m-am putut abține, i-a răspuns el.

Dimineață, l-a găsit stând la blatul din bucătărie, bând cafea.

— Neața! a salutat-o el fără nicio jenă. Mă întrebam dacă nu mă poți găzdui câteva zile, a adăugat el în timp ce ea umplea ibricul şi punea în maşina de spălat vase paharele de cu o seară înainte.

Carla s-a întors spre Daniel, care-i zâmbea frumos, ştrengăreşte.

— Îmi pare rău, Daniel, a răspuns ea şi a văzut cum zâmbetul îi şovăie doar o clipă. Aş vrea, dar pur şi simplu… Theo. El n-ar fi de…

Apoi s-a întors cu spatele.

— Lasă, a spus Daniel. Înțeleg. Nu-i nimic.

La o lună după moartea mamei lui, când a venit la Angela să-şi ia lucrurile, Daniel părea obosit şi nefericit. N-a vrut să intre în casă şi aproape s-au certat din cauza asta.

— Trebuie să vii să vezi ce e înăuntru, Daniel. Nu-ți pot face eu ordine în lucruri, nu pot alege pentru tine.

— Nu vreau decât lucrurile *mele* – caietele mele, chestiile mele. N-am nevoie de nimic din ce-a fost al ei.

Când a intrat în cele din urmă în casă, s-a dus direct la etaj, în dormitorul lui, de unde a luat cutia în care îi pusese ea toate caietele de schițe.

— Sper că nu te-ai uitat prin ele, nu-i aşa? Pentru că… se strâmbă el, nu-s strălucite.

Carla a clătinat din cap.

— Nu, ai spus întotdeauna clar că sunt personale.

El i-a zâmbit.

— Mersi, mătuşă Carla.

O tulbura mereu când îi spunea aşa. O făcea să-şi amintească de el când era mic, de ochii lui enormi, pe fața lui ciupită de vărsat de vânt, speriată şi vulnerabilă. O biată sălbăticiune. A făcut un pas înainte ca să-l sărute pe obraz, dar el şi-a întors capul în ultimul moment şi buzele li s-au atins în

treacăt.

— Am închiriat o barcă, i-a zis când s-a întors să plece. Pe canal, chiar lângă Whitmore Bridge. E a prietenului unui prieten, aşa că am prins-o la un preț bun. Bine, e o cloacă, dar nu-mi permit altceva mai bun deocamdată. Ai să vii în vizită, nu-i aşa?

Carla l-a urmărit cu privirea când a ieşit din cameră, cu cutia sub braț. L-a urmărit apoi cum îşi şterge talpa tenişilor de mocheta de la baza scărilor.

S-a întors spre ea şi i-a zâmbit.

— Ai grijă de tine, bine?

După o zi sau două, poate trei, Carla era acasă la Angela, ca să mai verifice o dată camerele înainte să cheme firma de curățenie, şi a descoperit un teanc de scrisori în fundul şifonierului lui Daniel. Trei dintre ele fuseseră trimise de sora ei lui Marcus, tatăl lui Daniel, şi returnate cu mesajul: *Destinatarul nu a fost găsit.* Scrisorile erau uzate, fiind citite şi recitite – posibil de Angela, dar, din moment ce ea fusese cea care le scrisese, i se păru cel mai plauzibil că persoana care le studiase cu atenție era, de fapt, Daniel.

Iar când şi l-a imaginat citindu-le, s-a gândit din nou la el când era mic şi îi privise de sus capul neted şi gâtul plin de vânătăi. Pe el şi-l imagină citind acele scrisori, şi nu pe bărbatul straniu care devenise cu vârsta, iar acest gând îi frânse inima.

I s-a rupt sufletul când s-a gândit că citise cuvintele dureroase scrise de mama lui tatălui care îl respinsese. A durut-o inima când a văzut că Angela îl implorase să o ajute cu fiul ei „imposibil”, un băiat considerat mereu un copil-problemă, în privința căruia trebuia făcut ceva. *Îmi pierd mințile,* îi scrisese ea, *nu-l mai suport în preajma mea. Trebuie să mă ajuți. Marcus, n-am la cine să apelez în afară de tine.*

În drum spre canal, Carla a cumpărat o sticlă de vin. A încercat să nu se gândească la motivul pentru care nu putea să vorbească cu el fără un pahar de băutură în mână; a încercat să nu se gândească la noaptea înmormântării, a încercat să nu-şi aducă aminte cum se ştersese pe picioare de mochetă, ceea ce oricum nu însemna nimic, nu-i aşa? A coborât spre canal şi, când s-a apropiat de Whitmore Bridge, a văzut două ambarcațiuni, una frumoasă, proaspăt vopsită în verde-închis, cu o bordură roşie, şi una ponosită, ruginită, albastru cu alb. A ciocănit în geam, a urcat pe puntea din spate şi a

bătut în uşa cabinei, care s-a deschis.

— Daniel? Eşti aici, Daniel?

Nu era, dar nimerise în locul potrivit – pe blatul de la bucătărie era cutia cu caietele de schițe pe care o luase de la Angela, iar o parte dintre ele erau împrăştiate pe bancheta din cealaltă parte a cabinei. Barca era un groaznică: chiuveta şi aragazul erau murdare, cabina principală puțea a putregai, în timp ce micuțul dormitor din spatele bărcii duhnea a transpirație şi a spermă. Era evident că Daniel avusese companie şi acest gând i-a răscolit stomacul, făcând-o totodată să roşească de ruşine. Daniel era bărbat în toată firea, avea douăzeci şi trei de ani şi nu exista niciun motiv să fie stânjenită de relațiile lui. N-ar fi trebuit să simtă nimic în această privință.

A ieşit din dormitor şi a luat un carnet de pe banchetă, pe care l-a răsfoit cu un sentiment de vinovăție. Era plin de schițe în creion: chipuri diforme, membre retezate. L-a pus la loc şi a luat un altul care conținea, de data asta, desene în tuş, lucrări mai detaliate şi mai sofisticate – un roman grafic complet, după toate aparențele, în care personajul principal era chiar Daniel. A observat că pe prima pagină scrisese titlul – *Originile lui Ares* – şi ochii i s-au împăienjenit de lacrimi. Războinicul Ares, cel mai urât dintre toți zeii, pe care nici măcar părinții lui nu-l suportau.

Of, Daniel.

A răsfoit mai departe şi a simțit din nou cum i se revoltă stomacul în momentul în care s-a recunoscut în desene, mai tânără, mai atrăgătoare, mai frumoasă şi, cu siguranță, mai voluptuoasă decât fusese vreodată în realitate. A simțit cum roşeşte ruşinată. A închis caietul, l-a pus la loc pe banchetă şi apoi, aproape fără să se gândească, a ridicat-o din nou. O ținea încă în mână când a coborât de pe barcă şi, preț de o clipă, privirea i s-a întâlnit cu cea a femeii care o urmărea cu interes de pe puntea de la pupa frumoasei ambarcațiuni verzi cu roşu ancorate la câțiva metri distanță.

Carla închise fermoarul valizei, o duse la parter şi o lăsă în hol. Intră în sufragerie şi ascultă mesajele primite; unul de la detectivul Barker, care o ruga să-l sune cât mai curând posibil, şi altul de la Theo, care o invita la cină. „Preferatele tale, coaste de miel. Nu ştiu dacă ai auzit, dar avem veşti bune, Cee. În sfârşit. Veşti bune.”

28

Theo stătea la chiuveta din bucătărie, cu mâna stângă sub jetul fierbinte, urmărind apa care se scurgea în nuanțe de roşu şi roz. Îşi crestase cu un milimetru, poate doi, vârful arătătorului stâng şi sângera surprinzător de tare. Vinovatul – recent ascuțitul cuțit Santoku – zăcea murdar de sânge pe blatul de bucătărie, lângă un cățel de usturoi cu tente de roz. Santoku nu era nicidecum instrumentul potrivit pentru tăiat usturoiul în felii subțiri, dar micul lui cuțit de bucătar lipsea de pe banda magnetică de pe perete, rătăcit foarte probabil pentru totdeauna undeva în haosul sertarului cu tacâmuri.

Totuşi, niciun motiv de panică. Avea veşti bune. Veşti bune, în sfârşit!

În ciuda frigului cumplit care se lăsase brusc, Theo ieşise dimineață la plimbare şi se întâlnise întâmplător cu tânărul polițist cu obrazul iritat de la bărbierit, care stătea la rând la cafeneaua de pe chei. Theo încercase să treacă mai departe neobservat, dar fără sorți de izbândă; tânărul se agățase de el, arzând de nerăbdare.

— Domnule Myerson, i-a spus în şoaptă. Speram să dau de dumneavoastră. Am veşti bune.

— Da?

Tânărul încuviințase.

— Nu este încă nimic oficial, n-au dat vreo declarație de presă sau ceva de genul ăsta, dar mă aştept să fiți anunțat din clipă în clipă.

Trăsese adânc aer în piept, savurând momentul.

— Au arestat pe cineva.

Theo icnise exagerat.

— Vai, a spus el, copleşit de adrenalină, asta chiar că *este* o veste bună. Pe cine… hm, îmi puteți spune pe cine au arestat?

— Pe Laura Kilbride. Tânăra pe care ați văzut-o dumneavoastră. Cea despre care v-am zis că are antecedente violente, i-a şoptit polițistul din colțul gurii.

— Şi au pus-o sub acuzare? a reuşit să întrebe Theo.

— Încă nu. Dar e doar o chestiune de timp. Au găsit cuțitul.

— Au găsit… ce? Vreți să spuneți arma crimei?

Lui Theo îi bubuia atât de tare inima în piept, că simțise că leşină.

Tânărul zâmbise cu gura până la urechi.

— Au prins-o cu mâța-n sac, domnule Myerson.

Scurtul drum spre casă i se păruse lui Theo ca escaladarea unui vârf de munte, iar picioarele ca piftia abia îl mai susțineau; fusese cât pe ce să cadă de două ori, încercând să se ferească din calea joggerilor. Şi, pe de altă parte, avea chef să danseze! Se terminase. Puseseră mâna pe ea. Se *terminase.* Şi ceea ce îi făcea inima să salte de bucurie era faptul că se terminase *toată tărăşenia,* nu doar povestea asta îngrozitoare, brutală cu Daniel. Se terminase odată şi cu Daniel, şi cu Angela. Carla avea să sufere, să jelească, să simtă orice avea ea nevoie să simtă, dar, în cele din urmă, starea ei avea să se îmbunătățească, fiindcă nu mai avea pe nimeni care s-o tragă în jos. Haosul Sutherland, toată otrava pe care o injectaseră ei în familia lui avea să se dreneze încet-încet.

Theo era conştient că relația lor nu va mai fi niciodată ce-a fost – nu era prost –, dar întrezărea un posibil viitor. Vedea posibilitatea de a-şi clădi un fel de viață, un fel de pace, şi de-a o face împreună acum, când nu mai rămăsese nimic şi nimeni care să-i despartă.

După ce reuşi, în sfârşit, să oprească sângerarea, Theo îşi bandajă degetul, spălă cuțitul, aruncă la gunoi cățelul murdar de usturoi şi continuă să gătească. Puse cotletele la marinat cu ulei, usturoi şi mentă, luă o haină pe el şi ieşi pe veranda din spate, să fumeze o țigară. Când puse filtrul între buze, observă că încă mai avea sânge pe unghii. Şi îşi aminti brusc de dimineața când o zărise afară pe fata aceea – Laura, pe care tocmai o arestaseră. După ce o văzuse, se întorsese în patul gol şi adormise. Când se trezise, Carla era la duş şi, după ce ieşise din baie, o chemase lângă el, întinsese mâna după ea şi încercase să o tragă înapoi în pat, dar ea se împotrivise. Îi sărutase vârful degetelor cu unghii rozalii.

Se întoarse în casă şi tocmai îşi turna un pahar de vin roşu, când se auzi soneria de la uşă. Probabil era Carla, care poate că-şi uitase cheia. Ridică teancul de corespondență de pe preşul de la intrare, îl puse pe pupitrul din hol şi deschise uşa cu un zâmbet larg şi fluturi în stomac, ca în vremurile bune.

— A, spuse el dezamăgit. Tu erai.

29

Unele lucruri erau la fel, altele, nu. Laura stătea aplecată, cu capul pe masă, sprijinit pe brațele încrucişate. Data trecută fusese târziu în noapte, de data aceasta era dimineața devreme, deşi, de fapt, cu greu îți puteai da seama. În lipsa luminii naturale, putea fi orice oră din zi sau din noapte. Era o altă încăpere, dar din toate punctele de vedere putea fi, la fel de bine, aceeaşi. Ultima dată fusese excesiv de cald, de data aceasta era al naibii de frig, dar becurile puternice şi mobilierul ieftin erau identice. Un covor urât, gri, cum era şi cel din holul ei de acasă. *(Nu te gândi la casă. Nu te gândi la casă, altfel vei plânge.)* La fel ca data trecută, în fața ei stăteau Cap-de-Ou şi Sprânceană, cu expresii grave. Mai grave decât data trecută, se gândi ea. De fiecare dată când îl privea în ochi pe Cap-de-Ou, acesta îşi întorcea privirea şi acest lucru o speria.

Era epuizată. Parcă trecuseră zile întregi sau chiar săptămâni de ieri după-amiază, când primise acel telefon la Irene. Se întâlnise cu poliția acasă la ea, aşa cum îi ceruseră. Îi arătaseră mandatul în parcare, sub ochii vecinilor, şi o escortaseră până în apartamentul ei, la etajul şapte. Acolo erau deja mai mulți oameni care aşteptau în casa scării, îmbrăcați în costume de protecție albe, aşa cum vezi la televizor.

— Ce se întâmplă? întrebase Laura. Doar ați mai făcut asta o dată. Ați mai percheziționat locul, de ce trebuie s-o faceți din nou?

Cineva spusese că au apărut dovezi noi şi trebuia verificat mai amănunțit. Mai aşteptaseră acolo, apoi o aduseseră aici, la secția de poliție. Se făcuse deja târziu. Au băgat-o într-o celulă şi i-au spus să se odihnească. N-a pus însă geană pe geană.

— Laura?

Sprânceană îi puse o cană cu apă în față.

— Avocatul din oficiu trebuie să sosească din clipă în clipă, OK? Începem într-un minut.

— Da, în regulă, răspunse Laura. Hai, noroc.

Asta nu se schimbase – politețea, falsa prietenie pe care i-o arătau. Totdeauna făceau aşa; de fiecare dată când avea de-a face cu poliția, aşa făceau. Îşi imagină totuşi că acum ar putea fi diferit, fiindcă *era* ceva diferit. Nu era un delict minor sau un caz de tulburare a liniştii publice, nu era un furt mărunt sau consum de alcool în public. De data asta era vorba despre

crimă.

Crimă! Laurei îi veni să chicotească. Îşi îndreptă brusc spatele, îşi muşcă buza, dar, în ciuda eforturilor ei, nu reuşi să se stăpânească: izbucni într-un hohot de râs. Cap-de-Ou îşi ridică surprins privirea din notițe. Laura continuă să râdă. Nu era nimic, dar absolut nimic amuzant, la dracu'. Râse însă şi mai tare, şi mai zgomotos, până la lacrimi.

— Eşti bine, Laura? o întrebă Cap-de-Ou.

Ea lăsă capul pe birou şi se muşcă de interiorul obrazului. *Nu mai râde nu mai râde nu mai râde la dracu'.*

Uşa se deschise şi Laura se potoli. Ridică privirea. Un bărbat mic, suplu, roşcat şi cu pielea foarte palidă, îi întinse o mână fără vlagă. Avocatul din oficiu, altul decât cel de dinainte. Spuse cum îl cheamă, dar ea îi uită numele imediat, şi îi zâmbi scurt, agitat. De ce era *el* agitat? Nu era un semn prea bun, nu-i aşa?

Cap-de-Ou începu să vorbească, prezentându-i pe fiecare pentru stenograma interogatoriului. Laura ascultă cum îi cheamă şi le uită imediat numele (din nou): Cap-de-Ou, Sprânceană, Tremurici. Laura Kilbride. Începură să-i pună întrebări, la fel ca data trecută. Unde se întâlnise cu Daniel, când, la ce oră au ajuns pe barcă, ce-au făcut acolo? Aceleaşi chestiuni pe care le lămurise deja, o dată în apartament, apoi la secția de poliție.

— Mama dracului, dar mai schimbați şi voi placa! spuse Laura în cele din urmă. Am mai discutat asta, nu-i aşa? Am mai cântat cupletul ăsta. Cvartet?

Se uită la Tremurici.

— Sau nu suntem un cvartet? Nu eşti de prea mare ajutor, nu crezi? Te pricepi la muzică?

Cap-de-Ou strânse din buze, cu o expresie îndurerată.

— Ți se pare amuzant, Laura? întrebă Sprânceană. Crezi că-i de glumă?

— *Este* o glumă, la dracu'. Pentru că v-am povestit deja despre Daniel Sutherland, v-am spus că ne-am certat, că ne-am îmbrâncit puțin şi asta a fost tot. Nu l-am înjunghiat. Am mai lămurit o dată lucrurile astea şi aveți zero dovezi împotriva mea – aveți un căcat, nu-i aşa? Doar că n-ați găsit pe altcineva mai bun, şi m-ați târât din nou aici ca să mă hărțuiți.

Se întoarse spre Tremurici.

— Trebuie să dea cărțile pe față sau să-şi țină fleanca, ia zi, nu-i aşa?

Avocatul lăsă privirea în jos, uitându-se în carnetul gol. Of, în mama mă-

sii, chiar nu era bun de nimic.

— Trebuie să mă puneți sub acuzare sau să-mi dați drumul.

Cap-de-Ou se lăsă pe spate în scaun şi o privi în ochi, explicându-i calm că, pe lângă un martor care o văzuse murdară de sânge şi agitată în timp ce părăsea locul crimei în perioada în care fusese ucis Daniel Sutherland, mai găsiseră şi urmele ei ADN pe trupul lui şi invers. Apoi, mai aveau şi dovada faptului că îi furase ceasul. Dar mai presus de toate, spuse el, analiza efectuată pe tricoul ei arătase că, deşi majoritatea sângelui prezent în țesătură îi aparținea, fusese detectată totuşi o cantitate mică, dar semnificativă, de sânge care îi aparținea lui Daniel Sutherland.

— Îmi poți explica treaba asta, Laura? o întrebă el. Dacă Daniel era, aşa cum spui tu, bine, sănătos când ai plecat, atunci cum explici prezența sângelui *lui* pe hainele *tale?*

„*Faza este că, de regulă, nu mă fut cu toate handicapatele”*, îi spusese Daniel la un moment dat, după ce terminase a doua oară. Replica lui picase din senin. Şi cruzimea lui relaxată o luase prin surprindere. Ştia că Daniel nu era un tip tocmai *de treabă,* nici nu s-ar fi dus cu el dacă ar fi fost, nu-i plăceau băieții de treabă, care, de regulă, se dovedeau a fi cei mai răi, dar nici la *asta* nu se aşteptase. Nu se aşteptase să o împingă de lângă el şi să râdă când s-a împiedicat şi a căzut; şi nu fusese un râs forțat, ci unul autentic, ca şi cum ar fi crezut sincer că e amuzant. Când s-a ridicat de jos, aproape că nu mai vedea de furie. S-a aruncat asupra lui atât de brusc, încât l-a prins cu garda jos şi atunci i-a văzut expresia de pe față. Pentru o clipă, o fracțiune de secundă doar, îi fusese frică.

— Laura?

Era Sprânceană de data asta, care se aplecă peste masă.

— Poți, te rog, să explici prezența sângelui lui Sutherland pe tricoul tău?

— L-am muşcat, zise Laura.

— L-ai muşcat? repetă Sprânceană, cu o voce extrem de gravă şi puternică, în timp ce Laura încercă să-i imite, fără succes, expresia de pe figură.

Izbucni din nou în râs, cum s-ar fi putut abține, oare? Era o treabă serioasă, a *naibii* de serioasă, dar uitându-se peste masă la detectivi, nu-şi putea potoli râsul când îi vedea cât de nefericiți (Cap-de-Ou) şi de mulțumiți de sine (Sprânceană) erau.

Lângă ea, Tremurici tresări. Ridică palmele cu degetele desfăcute, uitându-se la ea ca şi cum ar fi vrut s-o întrebe: *Ce mama dracului?*

— L-am muşcat tare, aici.

Laura indică un loc de pe gât, deasupra claviculei.

— Până la sânge. M-am umplut de sânge în gură, pe buze. Şi a trebuit să mă şterg. Probabil aşa a ajuns pe tricou.

Sprânceană rânji, clătinând din cap.

— Asta-i tot? întrebă ea. Asta este explicația ta?

— Da, da. Întrebați-i şi pe criminaliştii voştri, spuse Laura. Întrebați-i dacă n-au găsit o urmă de muşcătură pe gâtul lui.

— Având în vedere locul în care a fost înjunghiat, spuse încet Cap-de-Ou, s-ar putea să nu ne dăm seama.

— Ha! exclamă Laura, lăsându-se pe spătarul scaunului, victorioasă.

— Dar este destul de greu de crezut că o muşcătură poate justifica o cantitate atât de mare de sânge. Poate doar dacă a fost foarte adâncă. Aşa a fost? întrebă Cap-de-Ou.

Laura înghiți în sec.

— Păi, nu. Doar nu-s vampir, la dracu'. Ne-am îmbrâncit puțin. S-a spart ceva – parcă o farfurie sau un pahar, nu mai ştiu. Un pahar. Ați găsit cioburi pe podea? Pun pariu că ați găsit. Avea sânge pe… pe mână, cred, şi m-a împins – da, m-a împins cu palma în față, pentru că, acum îmi amintesc, aveam sânge pe față când am ajuns acasă. M-a împins cu palma în față şi cred că şi în piept, când a trecut pe lângă mine.

Lângă ea, Tremurici nota de zor în carnețel.

— Asta nu ne-ai spus înainte, Laura, spuse Cap-de-Ou.

— N-avea nicio importanță.

— Bineînțeles că *avea.* Contează foarte mult când minți poliția, spuse Cap-de-Ou cu glas încordat. De ce nu ne-ai spus? De ce ne-ai mințit?

— De ce *să nu* vă fi mințit? izbucni Laura. Eram oricum în căcat. Intru mereu în căcat, aşa că n-am vrut să agravez situația. Am mințit, sunteți mulțumiți?

Începu să strige.

— V-am mințit atunci, dar acum spun adevărul.

De undeva, Laura nu reuşi să-şi dea seama de unde – poate avea o valiză de magician sub masă –, Sprânceană scoase o pungă de plastic transparentă şi o puse pe masă între ele. Laura o privi fix.

— Ce ne poți spune despre asta, Laura? întrebă ea.

Laura deschise gura, apoi o închise la loc.

— Ce pot să…

Îi veni din nou să râdă, aşa că îşi muşcă puternic buza de jos.

— Ce să-ți spun despre asta? E un cuțit, din câte se vede. E un cuțit mic… micuț. Cu mâner negru. Din lemn, probabil. Are ceva pe lamă. Habar n-am ce, dar presupun că…

— Nu-ți da cu presupusul, interveni brusc Tremurici.

— Da? OK. Bună idee. Ce pot să-ți mai spun despre el? Îți pot spune că arată ca un cuțit pe care nu l-am mai văzut niciodată.

Cap-de-Ou încuviință.

— În regulă. Ei bine, ai fi surprinsă dacă ai afla că am găsit acest cuțit în apartamentul tău?

Laura clătină din cap.

— Nu… Adică, *da!* Normal că m-aş căca pe mine de surprindere, doar tocmai v-am spus că nu l-am mai văzut în viața mea! Nu-i al meu. Nu e.

Se ridică de la masă.

— Nu e cuțitul meu!

— Te rog, stai jos, Laura, spuse Cap-de-Ou cu blândețe.

Îl ascultă.

— De ce l-aş fi…?

Începu din nou.

— Nu, OK, să zicem de dragul discuției…

— Domnişoară Kilbride, aş… se trezi în sfârşit şi Tremurici.

— Lasă, nu te deranja, e în regulă. Să zicem de dragul discuției că era în apartamentul meu. De ce l-aş fi lăsat acolo? Mă credeți nebună? Sau proastă? De ce l-aş fi lăsat de izbelişte, să-l găsiți voi?

— Ceasul lui Daniel l-ai lăsat de izbelişte, observă Sprânceană.

— Of, în mama mă-sii, doar nu poți omorî pe nimeni cu un ceas!

— Dar poți să-l omori cu un cuțit?

Laura dădu ochii peste cap.

— Ai văzut? spuse ea, întorcându-se spre avocat. Ai văzut? Încearcă să-mi bage cuvinte în gură, să mă tragă în piept. Tipic pentru nişte gabori împuțiți. Cuțitul ăsta nu-i al meu. Nu ştiu de unde a apărut, dar nu-i al meu.

— Şi atunci… ce? întrebă Sprânceană. Ce încerci să spui? Dacă nu vrei *să ți se bage cuvinte în gură,* spune-mi tu ce crezi că s-a întâmplat.

Laura deschise gura şi o închise din nou, ca un peşte. Ridică brusc mâinile în aer.

— Să mă ia dracu' dacă știu! L-a pus cineva acolo. Din gașca voastră, probabil. O înscenare. Sunteți disperați, nu-i așa, pentru că au trecut deja două săptămâni de când a murit și nu aveți niciun căcat pansat?

— L-a pus cineva acolo, repetă Sprânceană foarte rar. Crezi că ți-a pus cineva cuțitul în casă? Cine mai are cheia de la apartamentul tău, Laura? Altcineva în afara ta?

— Vrei să spui în afara majordomului? izbucni Laura. A femeii care face curat, a antrenorului personal de fitness și a… O, stai așa. *Miriam!*

Își dădu seama brusc.

— Cheia mea a fost la Miriam!

Detectivii se uitară repede unul la altul.

— Cred că ea… să-mi *fut* una. Ascultați-mă, am glumit cu majordomul, dar există o femeie, o cheamă Miriam și locuiește pe… Stai, o cunoașteți, ați *vorbit* cu ea, doar ea l-a găsit, nu-i așa? Ei bine, la ea a fost cheia mea.

Detectivii se priviră iarăși, înainte ca Sprânceană să se aplece și să spună:

— Vrei să spui că Miriam Lewis a avut cheia de la tine de-acasă?

— Nu-i știu numele de familie – e femeia aia de pe barcă, aia care spune că l-a găsit. Câte Miriam pot exista?

— Doar una și aceasta este, cu siguranță, Miriam Lewis, răspunse Cap-de-Ou.

Părea sincer nedumerit, dar și satisfăcut.

— De ce crezi că Miriam Lewis a pus cuțitul la tine în apartament?

Laura respira repede și superficial. Vedea acum lucruri pe care nu le văzuse înainte, un licăr de lumină, o rază de – ce era sentimentul ăsta straniu? – *speranță.*

— Cheia mea, spuse ea. Vă amintiți când v-am spus că am pierdut-o? Că m-am tăiat la mână?

Cap-de-Ou încuviință.

— Ei bine, se pare că era la ea. Mi-a spus că a găsit-o la el în barcă, dar nu mi-a zis de ce a luat-o… Ideea este că, de la moartea lui, putea să intre oricând în apartamentul meu! Și chestia este că, vedeți voi…

Totul îi era clar acum.

— Chestia este că are ciudă pe cei din familia Myerson. Pe asta o știați? Îi urăște, crede că sunt malefici. Nu sunt sigură de ce, dar mi-a spus cu gura ei că a fost mâna Carlei – asta e mătușa lui Daniel, știți? –, mi-a spus că, după părerea ei, Carla l-a ucis pe Daniel, ceea ce mi s-a părut foarte ciudat pe

moment, dar acum cred că, de fapt, încerca să-mi abată atenția în altă direcție. Poate că l-a găsit fiindcă ştia foarte bine unde se află. Nu se spune de obicei că persoana care găseşte cadavrul este şi criminalul? Îmi dau seama că pare exagerat, pentru că e bătrână şi…

— Are cincizeci şi trei de ani, spuse Cap-de-Ou.

— Da, exact, însă doar pentru că-i bătrână nu înseamnă că nu putea să-l ucidă. E dusă rău cu capul, ştiți? Bine – îmi dau seama la ce vă gândiți acum, după felul cum mă priviți, *Uite cine vorbeşte,* dar se spune că țăcăniții se recunosc între ei. Ştiați că, din câte zice ea, a fost răpită mai demult de un criminal în serie? Că a scris o carte despre asta? Este…

Laura desenă nişte cerculețe în aer cu degetul arătător, arătând spre tâmplă.

— Este *nebună* de legat.

Detectivii se lăsară amândoi pe spate, cu brațele încrucişate. Pentru o clipă, Laura îi lăsase fără replică. Sprânceană îşi reveni prima.

— Cheia care spui că este la ea…

— *A fost,* nu este. Mi-am recuperat-o.

— Ai recuperat-o de la ea? Ieri s-a întâmplat, nu-i aşa? Când te-ai dus la ea pe barcă şi ai atacat-o?

— Când am făcut *ce?* Nu, n-am *atacat-o,* n-am…

— Domnişoara Lewis a depus plângere împotriva ta, Laura, spuse Sprânceană. A…

— Mamă, ce tromboane. Ce tromboane ordinare. Nu eu am atacat-o! Ea m-a împins! Uite!

Laura arătă spre vânătaia de pe față.

— M-a împins, am căzut, dar… dar de fapt nu asta-i ideea, nu-i aşa?

Se întoarse spre Tremurici.

— Tu n-ar trebui să faci ceva? Să spui ceva?

Arătă cu degetul spre punga de plastic în care era pus cuțitul.

— Ați găsit amprentele mele pe el? Nu le-ați găsit, nu-i aşa?

— Încă mai facem teste.

— Teste? Pentru amprente?

Izbucni într-un hohot de râs batjocoritor.

— Ați găsit un căcat, nu-i aşa? Ascultă, aveți de gând să mă acuzați de ceva sau nu? Pentru că dacă nu…

— Te vom pune sub acuzare, Laura.

Speranțele i se năruiră.

— Dar… dar cheia, zise Laura. Asta nu vă spune nimic?

— Aveai motivul, mijloacele şi oportunitatea necesare, zise Sprânceană cu fermitate, numărând pe degete. Ne-ai minţit despre gravitatea altercaţiei tale cu Daniel. Am găsit pe hainele tale sângele lui. Arma crimei a fost descoperită în posesia ta.

— Nu era în posesia mea.

Laura începu să plângă.

— Cheia, trebuie să fie… *vă rog.*

Se uită la Cap-de-Ou, care părea la rândul lui pe punctul să izbucnească în lacrimi. Se feri de privirea ei, uitându-se în jos, la birou, apoi la Tremurici.

— O vom duce acum jos, să formulăm acuzaţia oficială, spuse el.

— Nu, vă rog, repetă Laura.

Întinse mâinile spre Cap-de-Ou. Ar fi vrut să-l implore, să se arunce la picioarele lui, să i se ofere, dar intraseră şi alţi oameni în încăpere, oameni în uniformă şi cineva o ajută să se ridice de pe scaun… Se purtară cu blândeţe, dar asta înrăutăţi şi mai mult lucrurile. Începu să-i împingă, să se lupte cu ei.

— Laura, îl auzi pe Cap-de-Ou dojenind-o îngrijorat. Haide, Laura, nu face una ca asta…

Dar ea asta voia, să se lupte cu ei, să o înşface, să o trântească la pământ, să o lovească până îşi pierdea cunoştinţa. Voia să uite complet de ea.

30

Carla îşi schimbase ținuta de două ori şi începuse şi abandonase de trei ori scrisoarea pentru Theo, când, în sfârşit, la cea de-a patra versiune, i se păru că găsise cuvintele potrivite. În loc s-o şteargă pe ascuns, hotărâse să meargă până la urmă la el la cină. Avea să rămână peste noapte, ca de obicei, şi dimineață să plece pe furiş, lăsându-i scrisoarea pe birou.

Comandase un taxi care s-o ducă la gara King's Cross a doua zi la 11 şi jumătate dimineața, ceea ce-i lăsa suficient timp să meargă să recupereze lucrurile pe care le lăsase în mod neinspirat în Hayward's Place – lesa câinelui, scrisorile şi caietul. Nu putea suporta ideea că le-ar fi găsit Theo. Nu voia să se confrunte şi el cu realitatea, aşa cum pățise ea. El nu era la fel de puternic ca ea. Şi uite ce pățise ea.

Ce păcat că Daniel nu profita mai mult de talentul lui! La asta se gândea Carla în ziua în care luase caietul de pe barcă, în timp ce îl răsfoia acasă, aşezată pe canapea. Desena atât de frumos, ştia să redea foarte bine expresiile, să ilustreze mişcarea, să surprindă nuanțele; în desenele lui, dovedea o empatie de care era incapabil în viața reală.

Se simțea vinovată pentru gândurile astea şi pentru că se uitase în caietele lui de schițe – Daniel îi spusese clar că desenele nu erau pentru ochii altora, că desena doar pentru el. O problemă de lipsă de încredere, bănuise Carla, deşi acum nu mai era la fel de convinsă. O încerca un sentiment de jenă de fiecare dată când se recunoştea în desene, pentru că i se confirma un lucru pe care doar îl bănuise în trecut, şi anume că era ceva în neregulă cu felul în care o iubea Daniel. Mai mult decât atât, se temea că şi felul în care îl iubea ea era, într-un fel, greşit. O încercau toate aceste trăiri – vinovăție, nelinişte, frică – şi totuşi nu se putea abține să răsfoiască mai departe prin caiet, pentru că desenele erau foarte frumoase.

Totul era idealizat: locuința din Lonsdale Square – unde crescuseră ea şi Angela şi unde-şi petrecuse şi Daniel primii ani din viață – era acum mai mult castel decât vilă victoriană şi terenul din jur era mai mult un parc decât o grădină londoneză. Daniel era mai lat în umeri, mai musculos, iar când îl zărise şi pe Ben, i se tăiase răsuflarea. Un heruvim cu gropițe şi ochi mari, o minunăție de copil: Daniel redase perfect generozitatea zâmbetului său şi buclele moi de la ceafă. Aproape că-i stătuse inima.

Lăsase jos caietul.

Când îl luase din nou din mână, răsfoindu-l pe sărite şi încercând să înțeleagă acțiunea, îşi dăduse seama că nu *totul* era idealizat. Angela, de exemplu, era descrisă cu cruzime: o bețivă decăzută, sfrijită şi neglijent îmbrăcată. Dar şi Daniel avea de suferit. „Ares” era frumos la trup, dar ticălos la suflet: era malițios, îi persecuta pe elevii mai mici şi pentru asta era pedepsit uneori cu bătaia; seducea şi abandona fetele, care păreau toate sau naive, sau idioate; îşi agresa şi umilea mama. Cât de bizar era acest portret deprimant şi totodată afectuos al lui Daniel, care se descrisese singur ca pe un monstru, se gândise Carla. Ce însemna oare faptul că, în loc să fie eroul poveştii sale, era personajul negativ? O durea acest lucru până în fundul sufletului. Însă pe măsură ce răsfoia mai departe, acea apăsare dureroasă, chiar sub stern, începuse să cedeze, să se împrăştie şi să fie înlocuită de un sentiment de groază, de certitudinea tulburătoare că ar trebui să închidă caietul şi să nu se mai uite în el niciodată. Dar apoi, pe la jumătate, se recunoscuse încă o dată în desene. Era o după-amiază însorită şi ea tocmai venea în Lonsdale Square cu Ben în brațe. Îşi dăduse seama imediat despre ce zi era vorba şi nu mai reuşise să întoarcă privirea.

În versiunea lui Daniel, Carla poartă o rochie, iar părul lung şi ondulat îi cade pe umerii goi, în timp ce Ben – superb, minunat – zâmbeşte şi râde, cuibărit în brațele ei. Din balcon, Daniel, cu fața ciupită de vărsat, ascuns pe jumătate în întuneric, priveşte cum Carla i-l dă pe Ben Angelei. Aplecându-se peste balcon în lumina soarelui, Daniel strigă şi îi face cu mâna mătuşii lui, dar ea s-a întors deja cu spatele, fără să-l observe. Chipul lui mic se umple de deznădejde.

În desene, s-a lăsat noaptea. Daniel se uită singur la televizor în camera de joacă. Se ridică şi urcă în dormitorul mamei lui să-i spună noapte bună, dar nu o găseşte acolo. Aşa că se întoarce în camera lui, unde vede că verişorul lui s-a trezit, a coborât de pe salteaua pe care dormea şi stă acum pe jos, în mijlocul încăperii. Desenează, mâzgăleşte ceva într-o carte, înconjurat de alte cărți asemănătoare, cu paginile pline de mâzgălelile lui urâte. Chinul de pe fața lui Daniel este viu ilustrat: Ben i-a distrus cărțile, benzile lui desenate la care lucrase cu atâta grijă! Tulburat, îşi strigă mama, dar nu vine nimeni. O caută, trecând din cameră în cameră, până când ajunge în cele din urmă în dreptul biroului. Uşa este închisă, dar aude pe cineva înăuntru, făcând gălăgie. Cu grijă, împinge uşa şi atunci îl vede – un bărbat încălecat peste ea, un străin, o persoană pe care n-a mai văzut-o

niciodată. Ea are capul lăsat pe spate şi gura cu buzele roşii larg deschisă. Se întoarce, vede chipul îngrozit al copilului şi începe să râdă.

Daniel fuge din cameră.

În scena următoare, Daniel stă întins în pat şi deasupra lui, într-o bulă, îşi imaginează diverse scene: într-una, îl loveşte pe iubitul mamei lui cu o sticlă de şampanie în cap; în alta, îşi pălmuieşte mama beată. Apoi bula imaginației lui se împrăştie. Daniel se ridică într-un cot şi se uită în celălalt colț al încăperii la băiețelul care doarme pe o parte, cu genele lungi care îi mângâie pomeții şi capul înconjurat de bucle.

Dimineață, Daniel urcă la etaj în camera mamei lui. Doarme, singură. O lasă în pace şi închide uşa în urma lui. Se întoarce la primul etaj, în dormitorul lui, unde îl trezeşte încet pe băiețel. Încântat la vederea verişorului mai mare, copilul zâmbeşte larg, prosteşte. Daniel îl ajută să coboare din pat, îl ia de mână, îl conduce în birou, deschide uşa. Cei doi traversează camera, ținându-se de mână şi croindu-şi drum printre urmele desfrâului de aseară – haine împrăştiate, scrumiera plină, o sticlă de şampanie goală răsturnată. Daniel îl duce pe copil spre balcon, deschide uşile şi scoate de la spate o jucărie – un camion roşu-aprins. I-l întinde băiețelului, care râde încântat şi dă să-l apuce, dar în acelaşi timp, Daniel împinge cu grijă camionul în balcon, spre balustrada ruptă. Apoi priveşte cum copilul merge de-a buşilea după el.

În ultimul desen, Daniel este din nou singur, aşezat pe marginea balconului, cu picioarele atârnând în afară şi zâmbeşte.

31

Irene stătea cocoțată pe un scaun incomod, tare, în sufrageria lui Theo Myerson. Îşi dăduse seama dinainte să se aşeze că scaunul va fi incomod, dar nu se ridicase, pentru că era relativ înalt şi, după calculele ei, se putea coborî oricând fără ajutor, ceea ce era important. Nu-şi dorea câtuşi de puțin să ajungă la mila lui Myerson. Cu ceva dificultate, apucând cu o mână scaunul şi strângând cu cealaltă geanta în poală, reuşi să se apropie cu câțiva centimetri de şemineu. Era îngrozitor de frig; iarna revenise nemilos. La radio anunțaseră că urma să ningă.

Myerson era în bucătărie, ca să-i aducă un pahar de sherry. Nu-şi dorise aşa ceva – nu era cine ştie ce băutoare –, dar când o întrebase, invitând-o înăuntru fără prea multă tragere de inimă, se gândise că era mai bine să accepte. El bea vin. Singur, în toiul după-amiezii.

În absența lui, Irene îi admiră rafturile de cărți. Theo Myerson avea o bibliotecă frumoasă. De stejar, presupuse Irene, şi făcută la comandă, din podea şi până în tavan şi de ambele părți ale şemineului, cu o scară din acelea pe rotile, pentru acces la rafturile de sus. Din locul unde era, Irene nu putea citi titlurile de pe cotor, ceea ce era frustrant. Pe lume existau puține lucruri care să-i placă mai mult decât să-şi bage nasul în bibliotecile altora, deşi, în mod clar, acum nu era momentul.

— Carla trebuie să sosească din clipă în clipă, spuse Theo când reveni în încăpere şi îi întinse un pahar de cristal. Am invitat-o la cină.

Irene acceptă băutura, înclinând uşor din cap.

— Nu ştiam unde locuieşte, spuse ea vag conştientă că îi explicase deja asta. Dar, după cum ți-am spus, am găsit adresa într-un plic dintr-o carte…

Theo dădu din cap. Se cufundă în fotoliul aşezat destul de departe, în cealaltă parte a camerei. Luă o înghițitură mare de vin şi îi aruncă o privire plină de ranchiună.

— Trebuie să vorbeşti urgent cu ea? Îmi poți spune despre ce este vorba?

— Cred că e mai bine o aşteptăm pe Carla, spuse Irene şi sorbi din paharul de sherry.

Theo ridică scurt ochii spre cer, apoi o privi din nou cu ranchiună. Nu era un tip prea subtil. Au stat în tăcere câteva minute, apoi, cedând presiunii, Irene spuse:

— Trebuie pur şi simplu să vorbesc cu ea despre ceva ce am găsit în casa

Angelei.

Mai luă o gură de sherry.

— Un caiet de-al lui Daniel.

Îl scoase din poşetă şi îl flutură scurt, după care se răzgândi şi îl băgă la loc.

— Şi e ceva urgent, zici? întrebă Myerson cu glas plat.

— Păi… Nu l-ai mai văzut până acum, nu-i aşa, domnule Myerson?

Theo clătină din cap, din fericire, neinteresat. Se fâțâi pe scaun, evident iritat; părea că îi va cere în curând să plece. Neliniştită, mai luă o înghițitură.

— Este vorba de un roman grafic sau cum li se mai zice. Nu de mult, a existat unul nominalizat la premiul Booker, nu-i aşa? Foarte ciudat, după părerea mea. Cum Dumnezeu, să compari nişte benzi desenate cu o carte adevărată?

Theo ridică din sprâncene. Sorbi zgomotos din vin. Începuse să o facă să simtă din ce în ce mai prost.

— Mă rog, chestie de gusturi, probabil.

Tăcu pentru câteva clipe.

— Am găsit ăsta într-una dintre cărțile dumitale, spuse ea, ridicând plicul cu adresa lui. În romanul dumitale polițist.

În liniştea lungă şi încordată care urmă, Irene se întrebă dacă n-ar fi înțelept din partea ei să aducă în discuție manuscrisul pe care îl citise, primit de la Laura. Dar, pe de altă parte, probabil că nu era cel mai bun moment să-l acuze pe Myerson de plagiat. Nu voia să fie distrasă de la problema care o adusese aici. Duse din nou paharul la buze şi constată cu surprindere că nu mai rămăsese decât o picătură.

— Caietul ăsta, spuse Theo în cele din urmă, privind-o încruntat, spuneai că l-ai găsit în casa Angelei. Dar ce căutai în casa Angelei?

— Păi, vezi dumneata, problema este că…

Vocea i se frânse. Nu avea niciun răspuns bun. Răspunsul scurt era că mişunase prin casa vecină. Versiunea mai lungă era că, după ce auzise la radio că Laura fusese acuzată de uciderea lui Daniel, realizase imediat că *trebuia* să discute cu Carla, pentru că era sigură că era vorba despre o greşeală. Nu avea datele ei de contact, dar era convinsă că avea să găsească prin casa Angelei ceva, un număr de telefon sau o adresă. Însă după ce intrase acolo, fusese dezamăgită, fiindcă locuința era complet golită. Mişunase prin încăperile murdare, observând pentru prima dată în ce stare

jalnică se afla casa, tapetul umflat şi jupuit, igrasia din jurul ferestrei de la bucătărie, duşumelele din dormitoare măcinate de putregai. În partea de jos a şifonierului din dormitorul din spatele casei – de altfel, singura piesă de mobilier rămasă – descoperise un teanc de hârtii. Trei sau patru scrisori, toate adresate Angelei, şi un caiet. Irene le luase acasă. Nu găsise adresa Carlei, dar caietul îi oferise altceva. Nu înțelegere – nu era sigură că este posibil aşa ceva –, ci o privire fugară asupra locului unde ar fi putut începe toate astea, unde fusese sădită sămânța distrugerii.

Theo se înclină.

— Ei, bine? Ce căutai în casa Angelei?

Îi tremura vocea şi o privea destul de amenințător.

— Din câte ştiu, nu ai ce căuta acolo, e proprietatea Carlei.

— Chiar e? întrebă Irene. E casa Carlei?

Myerson se ridică brusc.

— Of, pentru Dumnezeu! Nu e treaba ta cine-i proprietarul. Carla trece printr-o perioadă foarte grea şi ultimul lucru de care are nevoie este să-şi bage una ca tine nasul în treburile ei, s-o tulbure.

Traversă încăperea şi veni spre ea cu mâna întinsă.

— Dă-mi caietul, îi ceru el, i-l dau eu Carlei. Dacă vrea să discute cu tine despre asta, te caută ea. Dar n-aş băga mâna în foc.

Irene strânse poşeta la piept.

— Vreau să i-l dau personal Carlei, dacă nu te deranjează, spuse ea, abia reuşind să-şi ascundă teama din voce la vederea acestui bărbat impozant, înclinat deasupra ei, teama că ar putea vedea ce desenase Daniel.

— Ba chiar mă deranjează, se răsti Theo. Dă-mi cartea, spuse el, întinzând mâna sub nasul ei, şi am să-ți chem apoi un taxi.

Irene strânse cu fermitate din buze, clătinând din cap.

— Te rog să n-o citeşti. Eu nu…

— Carla se poate uita în ea, dar eu nu? întrebă el. De ce?

— Sunt convinsă că ea a văzut-o deja, îi explică Irene. Pentru ea n-ar fi un şoc.

— Un şoc? întrebă Theo, lăsându-şi mâinile să cadă pe lângă corp. Dar pe mine de ce m-ar şoca?

Ridică din nou privirea în tavan.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu. E vorba despre Carla, nu-i aşa? Sunt nişte desene cu ea? Era obsedat de ea, să ştii, într-un mod nesănătos. Mă tem că era un tânăr cu probleme.

Irene rămase tăcută, coborându-şi privirea către poşeta din poală.

— Nu despre asta e vorba? întrebă Myerson. Are legătură cu mine? Are ceva cu mine, nu-i aşa?

— Problema este… dădu Irene să spună, dar fu întreruptă de izbucnirea violentă a lui Theo, care-i smulse poşeta din braţe. Nu! strigă ea. Aşteaptă, te rog!

— M-am săturat, mârâi Theo, scoţând cartea şi apoi aruncând geanta spre Irene.

Conţinutul se împrăştie pe mochetă – ochelarii de rezervă, cutia de pudră, portofelul micuţ de pânză cadrilată.

Irene îngenunche cu mare grijă şi începu să-şi adune lucrurile, în vreme ce Myerson stătea impozant în picioare. Ignorând-o pe Irene, deschise cartea şi citi.

— „Originile lui Ares”!

Rânji dispreţuitor.

— Dumnezeule, dar chiar că avea o părere bună despre el. Ares, zeul războiului! Rahatul ăla de puşti…

Răsfoi grăbit cartea, până când se opri brusc, scoţând un icnet zgomotos. Rânjetul îi dispăru şi Irene îl văzu cum păleşte la faţă; îşi strânse pumnii, mototolind paginile caietului.

— Domnule Myerson, spuse Irene, cu inima cât un purice, nu-ţi face bine să vezi aşa ceva…

Se ridică încet în picioare.

— Nu trebuie să vezi ce-a desenat, spuse ea, deşi îşi dădea seama după expresia îngrozită de pe chipul lui Theo că era deja prea târziu. Este cumplit de tulburător ştiu, şi eu…

Deodată, Irene simţi că pluteşte, că mocheta de sub tălpi se înclină şi începe să se legene ca o barcă, iar şemineul şi biblioteca frumoasă din stejar sunt învăluite de ceaţă.

— Vai… Nu mă simt prea bine, spuse ea şi întinse mâna spre locul în care se aşteptase să fie scaunul, dar constată că nu era acolo.

Se poticni, se îndreptă, apoi închise ochii strâns şi-i deschise la loc. Era de la paharul de sherry – de la sherry şi de la căldura şemineului. Se simţea straniu şi Myerson o privea fix, cu gura roşie deschisă, întunecat la faţă şi cu pumnii încleştaţi. O, Doamne. Făcu un pas înapoi, căutând ceva de care să se ţină, dar nu găsi nimic. Cât de proastă a fost că a adus caietul cu ea! S-a crezut mare şi tare când a venit, dar n-a fost decât o proastă, o babă

proastă, exact cum credea lumea că e.

32

Theo omorâse de mai multe ori din condei. În câteva mii de pagini de ficțiune, înjunghiase, împuşcase şi eviscerase oameni, îi spânzurase de ştreanguri improvizate, îi ucisese cu o piatră ascuțită ținută de o mână micuță. Şi se gândise la altele şi mai şi (ah, la câte nu se gândise!), fiindcă se întrebase de ce poate fi omul în stare (el sau oricine) în situații extreme.

Caietul pierise, pradă flăcărilor. Bătrâna se pusese pe picioare, puțin amețită şi înspăimântată; nu se aşteptase ca el să reacționeze aşa de rapid şi de ferm. Privind-o, îi trecu prin minte cât de puțin i-ar trebui: oamenii erau fragili la vârsta aceea, iar ea era deja nesigură pe picioare, după ce băuse foarte repede paharul de sherry. Acum se clătina uşor în fața lui, cu ochii în lacrimi. Stătea la marginea mochetei pe care o deranjase când începuse să-şi piardă echilibrul, exact la jumătatea distanței dintre şemineul de piatră cu colțuri ascuțite şi măsuța de cafea din sticlă şi bronz, cu muchii drepte.

Dacă ar fi scris această scenă, ar fi avut de unde alege.

Cea care a scăpat cu viață

Nu vede decât roşu în fața ochilor.

Când se trezise în acea dimineață, nu se gândise că va fi eroul poveştii. Dacă s-ar fi gândit, şi-ar fi spus vânătorul.

Când se trezise în acea dimineață, nu-şi imaginase cum va fi povestea, cum va fi ea – altfel decât şi-ar fi dorit, cu totul altfel. Nu-şi imaginase cum îl va minți şi-l va păcăli ea.

Când se trezise în acea dimineață, nu-şi imaginase că el va fi prada.

Nedreptatea, gustul amar din gură îi coboară în gât când se prăbuşeşte sub lovitura ei, a celei care a scăpat cu viață, a urâtei care ține răzbunătoare piatra în mâna înroşită. N-o poate vedea decât pe ea. Ea este ultimul lucru pe care îl vede.

Cea care a scăpat cu viață

Ştie înainte să-l vadă că a găsit-o. Ştie înainte să-l vadă că în spatele volanului va zări fața lui. Încremeneşte. Ezită o clipă, apoi iese din drum, o ia la fugă, se aruncă într-un şanț, sare peste un gard de lemn şi cade împleticindu-se pe câmpul de lângă el. Aleargă orbeşte, cade, se ridică, nu scoate niciun sunet. La ce bun să țipe?

Când o prinde, îi bagă mâna în păr, o doboară la pământ. Îi simte mirosul respirației. Ştie ce urmează să-i facă. Ştie pentru că l-a văzut deja în acțiune, l-a văzut făcându-i asta prietenei ei, cu sălbăticie, cum a împins-o cu fața în țărână, cum a pipăit-o.

A văzut cât de tare s-a împotrivit prietena ei.

A văzut cum a învins-o.

Aşa că ea nu se luptă, se lasă moale. Zace pur şi simplu ca o bucată de carne. În timp ce el îi bâjbâie cu mâna pe sub haine, ea îi țintuieşte cu privirea chipul.

Nu asta îşi doreşte el.

Închide ochii, îi spune el. Închide ochii.

Nu vrea să închidă ochii.

O loveşte peste față. Ea nu reacționează, nu scoate un sunet. Membrele ei palide sunt grele, aşa de grele, încât se scufundă în țărână. Îl trage după ea.

Nu asta îşi doreşte el.

Se dă jos de pe ea şi loveşte cu pumnul în pământ. Are sânge pe față şi în gură. Este neputincios, înfrânt.

Nu asta îşi doreşte el.

Începe să plângă.

În timp ce el plânge, ea se ridică în linişte.

Pleacă, îi spune el. Pleacă odată. Fugi.

Dar fata nu vrea să fugă, s-a săturat. Ridică o piatră cu muchii zimțate, ascuțită ca un vârf de săgeată. Nici prea mare, suficient cât să-i încapă în palmă.

Mâna ei cuprinde piatra caldă şi el cască ochii surprins când îi vede brațul îndreptându-se spre el. În momentul în care fata aude osul tâmplei lui despicându-se, bucuria îi devine efervescentă şi loveşte a doua oară, a treia oară, a patra oară, până când se umple de sudoarea şi sângele lui. I s-

a părut la un moment dat că l-a auzit implorând-o să se oprească, dar nu este sigură. Poate doar şi-a imaginat.

Când vor sosi poliţiştii, fata le va spune cum s-a luptat pentru viaţa ei şi ei o vor crede.

33

Miriam îşi examina suvenirurile, obiectele pe care le adunase pe parcursul interacțiunii cu alții – cu viețile altora, vieți pe care le-ar fi putut trăi şi ea. Observă cu tristețe că erau incomplete: cheia pe care o luase de pe barcă dispăruse, la fel şi unul dintre cerceii lui Lorraine, ceea ce o durea îngrozitor.

Lucrurile pe care se hotărâse să le păstreze marcau unele momente importante pentru ea şi, când se gândea la acele clipe – cele câteva momente când fusese singură cu Daniel pe barcă, când evadase de la fermă –, îi plăcea să țină în mână obiecte care aveau legătură cu acele întâmplări ca să-şi amintească exact cum a fost, ce a simțit. Acum, ținând în palmă cruciulița de argint primită de la tatăl ei la prima împărtăşanie, închise ochii strâns şi îşi imagină cum era la paisprezece ani, înainte să se petreacă acele orori de la fermă, pe vremea când încă nu-şi pierduse inocența.

Miriam era conştientă că acest obicei de a colecționa tot felul de mărunțişuri ca s-o ajute să-şi amintească de momentele importante din viața ei era o trăsătură pe care o avea în comun cu psihopații şi ucigaşii în serie, ceea ce o tulbura, deşi adevărul era că, după părerea ei, toți oamenii aveau momentele lor monstruoase, iar obiectele o ajutau să fie ea însăşi, să fie sinceră cu monstrul în care se transformase singură.

Câteodată, când era foarte deprimată, simțea că o copleşeşte nevoia de a se confesa cuiva. Dacă ar fi avut cui, cu ce ar fi început? Cu ultimul păcat sau cu cel dintâi? Nu putea fi decât primul, se gândi ea. Acesta era definitoriu, era cel care o pusese pe această cale.

Trebuia să înceapă cu noaptea în care scăpase de la fermă, când a rămas în fața ferestrei sparte şi s-a rugat neîncetat. Când a evadat pe fereastră şi a luat-o la fugă pe drumul de pământ. Când a auzit tunetul care era, de fapt, motorul maşinii ce venea din urmă, de la fermă. Când şi-a dat seama că o caută şi a început să alerge din nou, când a sărit peste un gard, s-a aruncat într-un şanț, s-a târât pe burtă, încercând să se ascundă, cel puțin parțial, după un copac umbros. Când a stat întinsă, ascultându-l cum schimbă vitezele, încetinind, luminând crengile de deasupra capului ei. Apoi, maşina a trecut mai departe.

A rămas o vreme în şanț. Cât de mult, nu-şi dădea seama. Nu-şi va da

seama niciodată. Miriam îşi amintea foarte multe detalii din acea zi şi din noaptea care a urmat – mirosul casei, albastrul palid al cerului de seară, cântecul din maşină şi icnetul lui Lorraine, acel sunet îngrozitor, după ce o lovise cu pumnul. Dar nu-şi mai amintea, nici în ruptul capului, cât timp zăcuse în şanţ, tremurând de frig, incapabilă să se mişte, răscolită de gândul: *Nu e vina mea că te-a ales pe tine.*

Nu-şi mai amintea nici cât rămăsese în camera încuiată de la fermă, paralizată de groază în faţa ferestrei sparte, nu-şi mai amintea cât durase să se decidă că şansa ei era să fugă şi să caute ajutor, nu să rămână şi să lupte. Nu-şi mai amintea cât a stat acolo rugându-se ca el să nu coboare scările, să nu vină după ea. Să-şi facă mai departe poftele cu Lorraine.

A trecut mai departe şi s-a gândit la momentul în care se aşezase la măsuţa de toaletă din dormitorul lui Lorraine, când îi şterpelise cerceii. Abia atunci îi trecuse prin minte cât de rea era şi acum îşi amintea despre acele gânduri îngrozitoare şi cât timp irosise cu ele.

Miriam fusese judecată şi găsită vinovată; descoperise că îi lipsea chiar şi cea mai mică urmă de bunătate, esenţa fibrei morale.

Nu fusese un om bun atunci şi nu era nici acum.

Pe fundul cutiei de lemn, sub scrisoarea avocatului, era plăcuţa de la zgarda câinelui.

Lui Miriam nu-i plăcea să se gândească la acele clipe, la întâmplarea cu câinele. Nu era ceva de care să fie mândră, ci doar o pierdere temporară a controlului într-un moment de durere. Păstrase plăcuţa ca să-şi aducă aminte că transferul urii către altcineva nu funcţiona. Nu avea nicio logică. Se gândea la Jeremy, cât de mult îşi dorise să-i înfigă un cuţit în gât. Se gândea uneori şi la Myerson, pe care ar fi vrut să-l lovească în ceafă cu un ciocan cu vârf despicat, să-l împingă în canal, să-l vadă cum se scufundă în apa murdară.

Se gândise la asta, dar îi lipsise curajul să treacă la fapte. Şi apoi, într-o zi, după o dispută cu un client nepoliticos în librărie şi o ciocnire evitată în ultimul moment cu un biciclist pe chei, care o făcuse javră grasă şi proastă, a ajuns acasă cu o durere în piept şi cu vederea înceţoşată, în pragul unui atac de panică, şi a dat în spatele punţii peste câinele care tocmai îi sfâşia sacul de gunoi pe care îl scosese de dimineaţă, dar uitase să-l ducă la tomberon. A înhăţat câinele aproape fără să gândească. L-a dus în cabină, l-a pus în chiuvetă şi i-a tăiat gâtul rapid, cu un cuţit ascuţit.

Animalul nu a suferit, a fost o moarte curată. Nu în sens propriu, desigur. În sens propriu a făcut o grămadă de mizerie, s-a umplut de sânge pe mâini, pe haine şi a stropit podeaua, mai mult decât ar fi crezut – i-a luat o veşnicie să curețe totul. Câteodată avea senzația că încă mai simte mirosul.

Mai târziu în acea noapte, a băgat câinele într-o pungă, l-a dus pe chei şi l-a aruncat din pungă în apa din spatele casei lui Theo. Se gândise că îi vor găsi trupul, dar acesta fusese probabil dus de curent în tunel sau se înțepenise în elicea vreunei bărci, aşa că, în cele din urmă, Theo n-a mai ajuns să se întrebe cine făcuse ceva atât de îngrozitor, ci doar şi-a căutat câinele peste tot, ceea ce, în anumite privințe, îi adusese mai multă satisfacție lui Miriam, să-l vadă rătăcind în sus şi în jos pe chei şi pe străzile din apropiere, strigându-l pe nume şi lipind afişe jalnice.

Miriam băgă plăcuța câinelui în buzunar şi coborî de pe barcă, îndreptându-se spre vest, către locuința lui Myerson. Dacă tot îşi dorea să se confeseze, atunci voia să mărturisească acel incident ruşinos cu câinele, iar dacă era să-şi aleagă un confesor, atunci acesta nu putea fi decât Myerson. Bineînțeles, ar fi putut să depună plângere la poliție, dar ceva îi spunea că n-o va face. Myerson n-ar fi vrut să recunoască de unde începuse toată povestea, n-ar fi vrut să intre în detalii. Orgoliul lui ar fi avut de suferit.

Încercă să se convingă de toate astea, să se linişească, sigură că, pentru *ea* mărturisirea despre câine era soluția cea mai bună – îi oferea un avantaj dublu: l-ar fi pedepsit pe Myerson şi ar fi scăpat, totodată, de povara din suflet. Aşa că, hotărâtă, cu pumnii strânşi şi maxilarul încordat, urcă treptele de pe chei şi coti pe Noel Road, dar se opri brusc.

Iată-l, în fața uşii, uitându-se pe furiş într-o parte şi-n alta a trotuarului, cercetând agitat strada. Îi întâlni privirea şi căscă ochii larg, uimit, apoi, flancat de doi polițişti în uniformă, îşi continuă drumul şi urcă în maşina care îi aştepta.

Şi duşi au fost. Inima lui Miriam bătea puternic, gata să explodeze. I se părea incredibil. Ieşise câştigătoare până la urmă? Oare se făcuse, în sfârşit, dreptate?

Rămase acolo preț de o clipă, atât de uimită de ce văzuse, încât aproape că uitase să se bucure. Dar momentul trecu şi starea de confuzie făcu loc fericirii. Pe față îi apăru un zâmbet larg, duse ambele mâini la gură şi începu să râdă. Şi râse nepotolit, un sunet care răsuna ciudat chiar şi pentru urechile ei.

După ce îşi reveni în fire, observă că o urmărea cineva, un bărbat de peste drum, aflat puțin în josul străzii. Era un bărbat mai în vârstă, în scaun cu rotile, cu o claie de păr alb. Îl văzu cum se puse în mişcare, privind în dreapta şi-n stânga, ca şi cum ar fi vrut să traverseze. Miriam se gândi o clipă că venea să stea de vorbă cu ea, dar apoi bărbatul opri o maşină, un taxi mare, al cărui şofer coborî şi îl ajută să urce. Taximetristul schimbă direcția, întorcând cu o manevră largă pe mijlocul străzii.

Când trecu pe lângă ea, privirea ei o întâlni pe cea a bărbatului din maşină, iar ea simți cum i se ridică părul de pe ceafă.

34

Totul este materie. Cu timpul, orice tragedie se transformă în comedie. Nu aşa merg lucrurile? În timp ce stătea în încăperea înăbuşitoare, faţă în faţă cu cei doi detectivi, Theo se întreba cât o să treacă până când o să devină amuzant ce i se întâmplase – moartea copilului, destrămarea ulterioară a căsniciei sale. La urma urmei, trecuseră cincisprezece ani de când îi murise băiatul. N-ar trebui să fie deja măcar un pic amuzant?

Tâmpenii.

Cât despre ideea că totul este materie, îi venea greu să reţină ce era în jur, toate observaţiile dovedindu-se banale: camera era cenuşie, pătrată şi mirosea a birou – cafea proastă, mobilier nou. Singurul sunet pe care îl auzea era un zumzet de fundal, înşelător, care se suprapunea peste respiraţia nazală a detectivului Chalmers, aflată vizavi de el.

Pe masa dintre el şi detectivii Chalmers şi Barker se afla un cuţit într-o pungă de plastic transparentă. Un cuţit mic, cu mâner negru din lemn şi o pată întunecată pe lamă. Un cuţitaş de bucătar. Cuţitaşul *lui* de bucătar – până la urmă, nu se rătăcise în haosul sertarului pentru tacâmuri.

Când puseseră cuţitul pe masă, în faţa lui, lui Theo îi stătuse inima, pentru că-şi dăduse seama că povestea asta nu avea să intre în categoria *materiei.* Nu avea să devină o anecdotă amuzantă pe care s-o spună mai târziu. Avea să treacă mult, foarte mult timp până să se transforme într-o comedie.

— Recunoaşteţi acest obiect, domnule Myerson? întrebă Chalmers.

Theo se uită la cuţit. Prin cap îi treceau multe gânduri, toate prosteşti. Se auzi scoţând un *hmmm* mic, ceea ce era tot o prostie. Nimeni nu se uita la un obiect şi făcea *Hmmm.* Lumea spunea: *Da, îl recunosc* sau *Nu, nu-l recunosc* – dar în cazul de faţă, nu putea recurge la a doua variantă, pentru că era perfect conştient că, dacă poliţiştii îi arătau acum acest cuţit, trebuie să fi ştiut că-l recunoştea.

Gândeşte repede, gândeşte repede, gândeşte repede, îşi spuse Theo, ceea ce era iritant, pentru că în felul ăsta nu reuşea să se concentreze decât asupra cuvântului *repede. Gândeşte-te la altceva care să nu conţină cuvântul repede, pentru numele lui Dumnezeu.*

Cuţitul era al lui şi ei ştiau – nu făcuseră întâmplător legătura cu el. Deci aşa stăteau lucrurile? Acesta era sfârşitul. Sfârşitul lumii, în ceea ce îl

privea. Dar cu toate astea, se simțea bine. Ciudat era faptul că se simțea *chiar* bine. Mă rog, poate că *bine* era cam mult spus, dar nu se simțea atât de rău pe cât s-ar fi așteptat. Poate că era adevărat ceea ce se zicea despre speranța care te ucide. Acum, când nu mai avea nicio speranță, se simțea mai împăcat. Avea legătură cu suspansul, presupuse el. Suspansul era cel care te chinuia, nu-i așa? Hitchcock știa bine. Acum, că suspansul se terminase și știa ce urma să se întâmple, se simțea șocat și trist, dar și eliberat.

— Este al meu, spuse Theo încet, uitându-se în continuare la cuțit și nu la detectivi. Îmi aparține.

— Așa deci, spuse Barker. Și ne puteți spune când l-ați văzut ultima oară?

Theo inspiră adânc. Pentru o clipă, se revăzu în sufragerie, cu Irene Barnes. Revăzu desenele lui Daniel, imaginile vulgare ale frumoasei lui soții, reprezentarea grafică a morții băiețelului lui; revăzu momentul în care rupsese paginile din carte și le aruncase în foc. Expiră încet. Să-i dăm drumul.

— Păi, spuse el, cel mai probabil, în dimineața zilei de 10.

— Adică 10 martie?

Detectivul Barker îi aruncă o privire scurtă colegei lui și se aplecă înainte în scaun.

— Asta înseamnă în dimineața când a murit Daniel Sutherland?

Theo se scărpină în cap cu degetul arătător.

— Corect. L-am aruncat. Cuțitul. Hm… Voiam să-l arunc în canal, dar apoi am… am văzut pe cineva. Mi s-a părut că văd pe cineva venind pe chei și nu voiam să-i atrag atenția, așa că l-am aruncat într-un tufiș.

Detectivii se priviră din nou, mai lung de data aceasta. Detectivul Barker își înclină capul într-o parte, cu buzele strânse.

— Ați aruncat cuțitul într-un tufiș? În dimineața zilei de 10? Deci ceea ce spuneți dumneavoastră, domnule Myerson…

— E că m-am dus la barca lui Daniel în dimineața aceea, devreme, cât soția mea încă dormea. L-am… l-am înjunghiat. A curs sânge, desigur, mult sânge… M-am spălat pe barcă. Apoi am plecat și, în drum spre casă, am aruncat cuțitul în tufiș. Imediat ce am ajuns acasă, am făcut un duș. Carla dormea. Am făcut cafea pentru amândoi și i-am dus-o la pat.

Detectivul Barker rămase o clipă cu gura căscată. O închise la loc.

— OK.

Se uită din nou la colega lui şi lui Theo i se păru, deşi era foarte posibil ca într-un astfel de moment să i se fi năzărit, că a văzut-o pe Chalmers clătinând foarte uşor din cap.

— Domnule Myerson, aţi spus mai devreme că nu doriţi să fiţi asistat de un avocat pentru acest interogatoriu, dar trebuie să vă întreb dacă nu v-aţi răzgândit între timp. Putem să sunăm pe cineva dacă vreţi sau, dacă preferaţi, îl putem chema pe avocatul din oficiu al secţiei.

Theo clătină din cap. Ultimul lucru pe care-l voia era un avocat care să încerce să ajungă la un rezultat mai blând, care să complice excesiv ceva ce era, în definitiv, simplu.

— Mă descurc şi singur, mulţumesc.

Barker îi citi drepturile, subliniind că Theo venise de bunăvoie, că refuzase asistenţa juridică, dar că, ţinând cont de ceea ce tocmai le spusese, era necesară o măsură de prevedere formală.

— Domnule Myerson.

Theo îşi dădea seama că detectivul Barker se străduia să-şi controleze glasul – în definitiv, probabil că şi pentru detectiv era un moment palpitant.

— Ca să clarificăm un lucru, dumneavoastră mărturisiţi că l-aţi omorât pe Daniel Sutherland. Am înţeles bine?

— Corect, răspunse Theo. Aşa este.

Luă o gură de apă şi trase adânc aer în piept. Hai să-i mai dăm drumul o dată.

— Cumnata mea, începu Theo, dar apoi se opri.

Asta era partea cea mai dificilă, partea cu care avea să aibă de furcă, partea pe care nu voia s-o spună cu voce tare.

— Cumnata dumneavoastră? interveni Chalmers, căreia i se citeau toate trăirile pe faţă, uimită de cele auzite. Angela Sutherland? Ce-i cu Angela Sutherland?

— Angela mi-a spus înainte să moară că soţia mea… Carla… mea… şi Daniel aveau o relaţie.

— O relaţie? repetă Chalmers.

Theo încuviinţă, cu ochii strânşi.

— Ce fel de relaţie?

— Vă rog, nu faceţi asta, spuse Theo, surprins că începuse să plângă. Nu vreau să spun.

— Adică Daniel şi Carla aveau o relaţie sexuală, asta încercaţi să spuneţi? întrebă Barker.

Theo încuviință. Lacrimile i se scurgeau de pe vârful nasului pe blugi. Îi trecu pe neașteptate prin cap că nu mai plânsese de ani întregi. Nu plânsese nici măcar la mormântul fiului lui, în ziua când acesta ar fi împlinit optsprezece ani, şi acum uite-l, într-o secție de poliție, plângând din cauza *asta*.

— Ați aflat despre relație de la Angela Sutherland?

Theo încuviință din nou.

— Am fost la ea acasă cu vreo săptămână înainte să moară.

— Ce ne puteți povesti despre asta, domnule Myerson? Ne puteți spune ce s-a întâmplat când ați fost la ea?

— Cred că mai bine îți arăt, îi spusese Angela. Vrei să… vrei să urci până la etaj?

Theo o urmase în hol. Privind-o în timp ce urca scările, își imaginase ce ar fi putut avea la etaj şi voia să-i arate. Lucrurile lui Daniel, probabil. Poate alte desene? Însemnări? Gândul ăsta îi întorsese stomacul pe dos. Theo începuse să urce scările în urma ei. Îşi închipuise expresia de pe chipul ei când avea să-i arate, compătimitoare, dar şi cu o notă de triumf, o insinuare de „ți-am spus eu”. *Uită-te la frumoasa ta soție. Uite ce face cu fiul meu.* La câțiva paşi de mezanin, se oprise. Angela îl aştepta, privind în jos spre el, speriată. Îşi amintea cum se făcuse mică în fața lui în ziua în care murise Ben; îşi amintea cât de mult îşi dorise atunci s-o înhațe, s-o strângă de gât, s-o dea cu capul de pereți.

Acum nu mai simțea deloc aşa ceva. Îi întorsese spatele şi coborâse scările. O auzise cum plângea când deschisese şi apoi închisese uşa în urma lui şi ieşise în lumina soarelui puternic de după-amiază, oprindu-se să-şi aprindă o țigară înainte să se îndrepte spre casă. Când trecuse pe lângă cimitirul din curtea bisericii St James, îl cuprinsese dorul după vremurile când nu o ura pe Angela, când, de fapt, ținea la ea foarte mult, după vremurile când îi tresărea inima la vederea ei, pentru că era întotdeauna o companie foarte distractivă, foarte plăcută şi avea mereu foarte multe lucruri de spus. Doamne, cât trecuse de atunci!

— Ce ne puteți povesti despre asta, domnule Myerson? Ne puteți spune ce s-a întâmplat când erați la ea?

Theo îşi şterse lacrimile cu dosul palmei. N-avea de gând să le povestească polițiştilor despre asta, despre dorul lui. Nu l-ar fi ajutat cu

nimic să le spună că o iubise cândva, ca pe o soră, ca pe o prietenă.

— Mi-a spus că era ceva între Daniel şi soția mea. Ne-am certat. Nu… Nu am atins-o. Aş fi vrut. Îmi venea să-i sucesc gâtul ăla zbârcit, dar n-am făcut-o. Şi nici n-am împins-o pe scări. Din câte ştiu, moartea Angelei a fost un accident.

Din câte ştia. Şi nu avea de gând să le spună polițiştilor că, pentru tot restul vieții, de fiecare dată când se va gândi la Angela, şi-o va aduce aminte aşa cum era în acea zi, plângând în capătul scărilor, va rememora cuvintele pe care i le spusese, faptul că o făcuse leneşă, neglijentă şi o mamă rea şi se va întreba mereu dacă acestea au fost ultimele cuvinte pe care le auzise ea. Se întreba dacă, atunci când îşi pierduse echilibrul pe scări sau când zăcuse la baza lor, îşi amintise de necrologul lui.

— Deci v-ați certat, după care dumneavoastră ați plecat… V-ați confruntat soția? Ați întrebat-o despre ce v-a spus Angela?

— Nu, spuse Theo şi clătină din cap. Există întrebări la care nu vrei să afli răspunsul, adăugă el încet. *Niciodată.* În orice caz, destul de repede după discuția aceea, Angela a murit şi nu era un moment potrivit să deschid subiectul cu soția mea, care era în doliu. Dar bănuiam… eram sigur că Daniel va profita de moartea mamei lui ca să se apropie de Carla. Nu puteam suporta aşa ceva. Voiam pur şi simplu să dispară.

Chalmers opri reportofonul, se ridică de la masă şi anunță că vor face o scurtă pauză. Îi oferi o cafea, dar el o refuză. Ceru, în schimb, o sticlă de apă, carbogazoasă dacă aveau. Chalmers spuse că se va strădui să găsească.

Se terminase. Partea cea mai rea se terminase.

Apoi îşi dădu seama că nu era nicidecum aşa. Ziarele! Dumnezeule, ziarele. Şi ce va spune lumea pe internet, pe rețelele de socializare. Dumnezeule Atotputernic. Îşi lăsă capul în jos şi începu să plângă în hohote. Cărțile lui! Nu le va mai cumpăra nimeni. Singurul lucru bun pe care îl făcuse vreodată – în afară de Ben, în afară de dragostea pentru Carla – era opera lui, care va fi pătată pentru totdeauna, odată cu numele lui. Cărțile lui vor fi scoase de pe rafturi şi moştenirea lui, distrusă. Da, Norman Mailer îşi înjunghiase soția cu un briceag şi William Burroughs îşi împuşcase nevasta, dar erau alte timpuri, nu-i aşa? Vremurile se schimbaseră, oamenii erau extrem de intoleranți şi nu mai puteai scăpa de aşa ceva. Era suficient să calci strâmb o singură dată şi erai desființat.

Până la întoarcerea detectivilor, când Chalmers i-a adus o sticlă de Evian, evident, necarbogazoasă, Theo îşi revenise în fire. Îşi ştersese lacrimile, îşi suflase nasul, se îmbărbătase. Îşi reamintise ceea ce conta cu adevărat.

Detectivii voiau să-i mai arate ceva – de data asta fotografia unei tinere.

— Ați mai văzut-o vreodată, domnule Myerson? întrebă detectivul Barker.

Theo încuviință.

— Ea este cea pe care ați acuzat-o de crimă. Kilbride, nu?

Ridică privirea spre ei.

— Este singura dată când ați văzut-o?

Theo se gândi preț de o clipă.

— Nu, nu. N-aş jura în fața judecătorului, dar cred că ea este femeia pe care am pretins că am văzut-o pe chei în dimineața morții lui Daniel. V-am spus atunci că am zărit-o de la fereastra dormitorului meu. Nu e adevărat. De fapt, cred… cred că s-ar putea să fi trecut pe lângă ea. În drum spre barcă, mi se pare. Mergea… târşâit sau poate şchiopăta. Am crezut că era beată. Era murdară sau pătată de sânge pe haine. Am presupus că se împiedicase şi căzuse. Am adus-o în discuție când m-ați interogat prima dată pentru că am vrut să vă abat atenția.

— Să ne abateți atenția de la dumneavoastră? întrebă Barker.

— Da, de la mine! Evident că de la mine.

Detectivii schimbară iar priviri enigmatice.

— Ați fi surprins, întrebă Barker, dacă v-aş spune că acest cuțit – pe care l-ați identificat ca fiind al dumneavoastră şi cu care susțineți că l-ați ucis pe Daniel Sutherland, a fost găsit în apartamentul tinerei din fotografie?

— Ăăă…

Surprins era puțin spus. În apartamentul ei? Lui Theo îi trecu prin cap un gând îngrozitor. Se complicase inutil.

— Ați găsit cuțitul în apartamentul ei? repetă stupefiat. Probabil… în fine. Probabil l-a găsit şi l-a luat. S-ar putea să mă fi văzut când l-am aruncat… Poate că pe ea mi s-a părut că am văzut-o mai târziu, poate că atunci am văzut-o…

— Tocmai ne-ați spus că ați văzut-o în drum spre barcă, observă Chalmers.

— Dar s-ar putea să fi fost mai târziu. S-ar putea să fi fost mai târziu. Amintirile mele din acea dimineață nu sunt chiar *limpezi.* A fost un moment stresant. Cu trăiri intense. Eram… Eram, evident, foarte supărat.

— Recunoaşteţi acest obiect, domnule Myerson?

Mai aveau ceva să-i arate – un fular. Theo încuviinţă.

— A, da, e al meu. E un fular Burberry. De calitate.

Ridică privirea spre ei.

— Îl purtam în dimineaţa aceea. Cred că l-am pierdut.

— Şi unde credeţi că l-aţi pierdut? sondă terenul Chalmers.

— Habar n-am. Cum vă spuneam, amintirile mele sunt departe de a fi perfecte. Era cumva pe barcă? Sau undeva pe traseu? Chiar nu ştiu.

— Presupun că aţi fi surprins să aflaţi că şi acest obiect a fost găsit în apartamentul Laurei Kilbride.

— Zău? Păi, dacă l-am pierdut când am aruncat cuţitul, atunci…

Theo oftă, epuizat.

— Ce mai contează? Doar v-am spus că eu am făcut-o, nu? Nu ştiu cum a ajuns fularul meu la ea, eu…

— Domnişoara Kilbride crede că fularul şi cuţitul au fost puse de cineva în apartamentul ei, ca s-o incrimineze, spuse Barker.

— Păi…

Theo era bulversat.

— Tot ce-i posibil, dar nu eu i le-am pus acolo! În primul rând, habar n-am unde locuieşte şi, în al doilea rând, tocmai v-am spus că obiectele îmi aparţin. De ce i le-aş planta în apartament, ca să susţin după aia că sunt ale mele? Nu are nicio logică, nu?

Barker clătină din cap. Părea foarte nefericit, se gândi Theo, nu părea deloc un om care tocmai rezolvase un caz.

— Nu are nicio logică, dle Myerson, chiar nu are. Şi chestia este, spuse el, stând acum drept, cu coatele pe masă şi degetele împreunate, că am găsit o singură amprentă pe cuţit şi aceasta vă aparţine. O amprentă de la degetul mare, ca să fiu mai exact. Numai că, fiind cuţitul dumneavoastră, prezenţa amprentei nu este prea surprinzătoare. Mai ales că amprenta am găsit-o aici.

Barker arătă un punct de pe partea laterală, unde mânerul se îmbina cu lama.

— Este o poziţie nefirească pentru o amprentă de pe un cuţit folosit la înjunghierea cuiva, ceea ce nu se poate spune despre un cuţit utilizat pentru tocat ceapa, de exemplu.

Theo ridică din umeri, clătinând din cap.

— Nu ştiu ce vreţi să vă spun. Eu sunt vinovatul. Eu l-am ucis pe Daniel Sutherland din cauza relaţiei lui cu fosta mea soţie, Carla. Dacă îmi daţi o

foaie de hârtie, vă scriu totul. Semnez mărturisirea chiar acum. În plus, cred că nu vreau să mai spun nimic, dacă nu vă deranjează. E în regulă?

Chalmers îşi împinse brusc scaunul de lângă masă. Părea supărată. Barker clătină nefericit din cap. Niciunul nu-l credea, îşi zise Theo, şi acest gând îl înfioră. De ce nu-l credeau? Nu-l credeau capabil de aşa ceva? Nu arăta el a om care ar ucide din dragoste, pentru a-şi proteja familia? Dar cui îi păsa dacă îl credeau sau nu, se gândi Theo, strălucind de virtute. Făcuse ceea ce trebuia. O salvase.

35

Carla nu voia decât să-l audă negând.

În acea vineri seara, acasă la Theo, la câteva zile după ce văzuse caietul lui Daniel, Carla adormise devreme, moartă de beată, dar se trezise după câteva ore, cu durere de cap şi gura uscată. Scenele desenate de Daniel se derulau pe ecranul minţii ei epuizate ca un jurnal de ştiri. Lângă ea, Theo sforăia încetişor. Se ridicase din pat. Nu avea rost să rămână acolo, oricum nu mai putea dormi – se îmbrăcase fără să facă zgomot, îşi luase geanta cu schimburi pe care şi le pregătise pentru acea noapte şi coborâse încet scările. Băuse un pahar de apă stând în picioare, lângă chiuvetă, apoi încă unul. Băuse mai mult de o sticlă de vin în seara dinainte, pentru prima dată după ani de zile, iar durerea din spatele ochilor o orbea. Găsise o cutie de paracetamol în baia de la parter şi înghiţise trei pastile.

Se întorsese în bucătărie şi căutase un pix şi o foaie de hârtie ca să-i lase un bilet. *N-am mai putut dormi, am plecat acasă,* ceva de genul acesta. Avea să se simtă jignit, să o judece greşit, dar nu avea chef de sentimentele lui în acel moment, nu avea chef de nimic. În afară de Daniel.

Nu reuşise să găsească nimic de scris. Nu conta, oricum avea să-l sune mai târziu. Trebuia să-l sune. Să discute cândva despre asta, să inventeze un motiv pentru ce simţise, de ce se purtase în felul ăsta.

— Arăţi distrusă, Cee, îi spusese el când ea îşi făcuse apariţia, ca de obicei, la cina de vineri seara. Ai probleme cu somnul?

Ea îi spusese că da, dar el insistase: când începuse problema, de unde i se trăgea? Dar ea nu voia să vorbească despre asta.

— Să bem mai întâi ceva, îi spusese ea.

Băuse două pahare de gin tonic înainte să treacă la vin. Nu mâncase nimic. Nu era de mirare că se simţea în halul ăla.

Nu era de mirare.

Privind prin uşile bucătăriei, văzuse că peluza era îngheţată. Era frig afară. Îşi pusese mănuşile şi luase din hol unul dintre fularele vechi ale lui Theo, pe care şi-l înfăşurase în jurul umerilor. Când traversase bucătăria, observase cuţitul folosit de Theo ca să taie lămâia pentru ginul tonic. Lăsat pur şi simplu pe tocător.

Nu voia decât să-l audă negând.

A ieşit pe uşa bucătăriei, înfăşurându-şi din mers fularul în jurul gâtului.

A deschis poarta din spate şi a ajuns pe cheiul pustiu, apoi a luat-o în stânga, către casă.

Deasupra apei plutea o pâclă uşoară, argintie sub razele lunii. Toate bărcile aveau luminile stinse: câte să fi fost – trei, patru, cinci, poate? În continuare, întuneric. Carla mergea încet, cu mâinile adânc băgate în buzunare şi nasul ascuns în fular. A parcurs o sută, două sute de metri; a trecut pe lângă treptele pe care urca de obicei ca să ajungă acasă. A mers mai departe.

Mintea parcă i se limpezise datorită frigului. Ar fi putut să se ducă la el acum. Să-l audă cum neagă, să-l audă spunând: *Nu-i adevărat*, *nu-i nimic real, este doar…* Doar *ce?* Ce Dumnezeu putea fi? O fantezie? Un coşmar? Ce însemna faptul că la un moment dat, în ultimii ani, se aşezase şi făcuse desenele alea – cu el, cu ea. Cu băiatul ei. Ce semnificație avea modul în care îi desenase?

Nu voia decât o explicație.

Când s-a apropiat de barcă, a constatat cu surprindere că din cabină se aud voci, ridicate şi furioase. În loc să se oprească şi să bată la fereastră, aşa cum plănuise, a grăbit pasul şi a urcat treptele până pe pod. A rămas acolo, privind în jos spre barcă, în timp ce respirația ei rapidă şi fierbinte încețoşa aerul din fața ei.

După câteva clipe, l-a văzut pe Daniel urcând pe puntea din spate a bărcii. Îmbrăcat în blugi, şi-a tras pe el un hanorac direct peste bustul gol şi a coborât pe chei. Părea să spună ceva, dar cuvintele lui erau smulse de vânt şi împrăştiate pe deasupra apei. Carla l-a văzut cum îşi întoarce capul într-o parte şi-n alta şi îşi pipăie gâtul. Daniel a făcut câțiva paşi spre pod, apoi s-a oprit să-şi aprindă o țigară. Carla şi-a ținut respirația, dorindu-şi să se uite la ea. El a tras câteva fumuri şi a aruncat țigara, după care şi-a tras gluga hanoracului pe cap şi a trecut pe sub arcada pe care stătea ea.

Câteva clipe mai târziu, din barcă a apărut o fată. Tânără – cu siguranță, prea tânără pentru Daniel – şi răvăşită. A rămas un moment cu spatele la Carla, uitându-se în stânga şi-n dreapta, ca şi cum nu ar fi ştiut sigur încotro să se îndrepte. S-a uitat în treacăt la pod, apoi a scuipat pe jos şi a luat-o râzând în direcția opusă celei în care plecase Daniel.

Începea să se lumineze. Primii sportivi ai zilei, cei mai hotărâți, se legaseră deja la şireturi şi se îndreptau spre apă: câțiva trecuseră pe sub podul pe care stătea Carla şi, în curând, aveau să apară şi alții. Era frig şi nu avea niciun chef să aştepte, ar fi vrut să se întoarcă, dar nu acasă, ci în patul

cald al lui Theo, la cafea şi confort. Va mai avea ocazii pentru această confruntare.

Dar tocmai când se gândea la asta, l-a văzut pe Daniel ieşind de sub arcada podului, cu capul chiar sub locul unde se afla ea. L-a urmărit cum se întoarce către barcă, ținând delicat o țigară între degetul mijlociu şi inelar – în mers, semăna foarte mult cu mama lui – şi urcă pe puntea din spate. Era convinsă că va ridica privirea şi o va vedea. Însă Daniel a coborât în cabină şi a dispărut.

Carla nu zărea pe nimeni pe chei, nici în stânga, nici în dreapta. A pornit grăbită către trepte, le-a coborât două câte două, a alergat spre barcă, a urcat pe punte şi a intrat în cabină – îi luase mai puțin de o jumătate de minut şi acum era singură cu el. Daniel stătea cu spatele şi tocmai îşi scotea hanoracul. S-a întors, alarmat de zgomot sau de mişcarea bărcii şi a aruncat hanoracul la picioare. Pentru o clipă, a privit-o cu un chip inexpresiv, apoi a zâmbit.

— Bună, i-a zis el. Ce surpriză!

A desfăcut larg brațele şi a pornit spre ea, să o îmbrățişeze.

Mâna Carlei, care era în acel moment adânc băgată în geantă, s-a încleştat pe mânerul cuțitului. Cu o singură mişcare, l-a scos şi l-a înfipt în el, folosindu-şi toată puterea, toată greutatea corpului. Apoi a privit cum îi piere zâmbetul de pe figură. La radio se auzea muzică, nu foarte tare, dar suficient cât să acopere sunetul pe care îl scosese, nu un țipăt sau un strigăt, ci un urlet mut. A scos cuțitul şi l-a înjunghiat din nou şi din nou, de data aceasta în gât. I-a tăiat beregata ca să-l reducă la tăcere.

L-a întrebat, iar şi iar, dacă ştia de ce îi făcea asta, dar el nu putea să-i răspundă. N-a mai avut ocazia să-l audă negând.

După aceea, a încuiat uşile cabinei, s-a dezbrăcat, a făcut duş, s-a spălat pe cap şi s-a îmbrăcat cu hainele din geanta cu schimburi, îmbrăcămintea plină de sânge a băgat-o într-o pungă de plastic pe care a găsit-o pe chiuvetă. Apoi a pus punga şi cuțitul, pe care îl înfăşurase în fularul lui Theo, în geanta cu schimburi, a descuiat şi a plecat, lăsând uşa cabinei deschisă. A străbătut în ritm alert cheiul spre casa lui Theo: o femeie albă, de vârstă mijlocie, ieşită la plimbare dimineața devreme, nimic neobişnuit în asta. A intrat din nou în grădină pe poarta din spate şi s-a dus în bucătărie, unde şi-a lăsat geanta cu schimburi. A urcat în linişte scările, s-a strecurat în dormitor, unde Theo încă dormea, şi s-a dus la baie. Şi-a scos

hainele curate şi a mai făcut un duş, stând mult timp sub jetul fierbinte de apă, epuizată, cu dureri de mâini, cu maxilarul strâns şi muşchii picioarelor amorţiţi, ca şi cum ar fi alergat la maraton.

Dacă nu-şi dorise decât să-l audă negând, de ce nu-i dăduse ocazia s-o facă? De ce luase cuţitul? De ce nu plecase acasă şi se întorsese la Theo, dacă nu pentru a-şi construi un alibi? Putea să se mintă singură la nesfârşit, dar când stătea trează, noapte de noapte, aşa cum se întâmpla şi acum, gândindu-se la ceea ce făcuse, întrezărea adevărul. Ştiuse precis ce urmează să-i facă, din prima clipă când văzuse desenul în care Daniel stătea pe balcon şi zâmbea spre copilul ei căzut la pământ. Toate celelalte, restul, erau o minciună.

36

Când gardiana i-a spus că avea veşti bune, primul lucru la care s-a gândit Laura a fost că a venit mama ei în vizită şi al doilea că şi-ar fi dorit să nu fi fost ăsta primul gând. Bineînțeles că nu venise. N-o făcuse şi nici nu avea s-o facă. Tatăl ei, da – urma să vină a doua zi, drăguț din partea lui, dar, oricât ar fi încercat să se stăpânească, Laura tânjea după mama ei. Cumva, orice s-ar fi întâmplat, Laura tot avea nevoie de maică-sa în cele mai negre momente.

Gardiana, care era probabil de vârsta mamei ei şi, dacă se gândea bine, mai mămoasă decât ea, îi zâmbi binevoitor şi îi spuse:

— Nu e un vizitator, draga mea. E ceva şi mai şi.

— Ce? întrebă Laura. Ce?

Gardiana nu avea voie să-i spună, dar o scoase din celulă pe coridor şi o conduse prin mai multe uşi, timp în care Laura nu încetă să o întrebe:

— Ce-i? Despre ce e vorba? Haide, spune-mi.

Se dovedi că era Tremurici.

— El?

Laura nu-şi putea ascunde dezamăgirea. *El?*

Gardiana izbucni în râs. O rugă să ia loc şi îi făcu cu ochiul când închise uşa.

— Băga-mi-aş, mormăi Laura, aşezându-se la masă.

Tremurici îi dădu vioi bună dimineața.

— Veşti bune, Laura, o anunță el, aşezându-se pe scaunul din fața ei.

— Mda, aşa ziceți toți.

Şi apoi, ce să vezi, chiar primi veşti bune.

Renunțau la acuzații! Laurei îi venea să danseze. Îi venea să-l îmbrățişeze pe Tremurici, să-l sărute pe gură, să rupă hainele de pe ea şi să alerge urlând prin arestul central. Renunțau la acuzații! Renunțau la acuzații, la naiba!

Reuşi să se stăpânească şi se ridică în picioare. Scânci ca un cățeluş:

— Pot să plec? Pot să plec, pur şi simplu?

— Da!

Tremurici părea aproape la fel de uşurat ca şi ea.

— Mă rog, nu chiar acum. Trebuie să semnezi nişte formulare şi… Vrei să sun pe cineva? Să chem pe cineva să vină să te ia?

Pe mama ei. Nu, nu pe ea. Pe tatăl ei. Dar asta ar fi presupus o confruntare cu Deidre, care îi va răpi toată bucuria. Era penibil, dacă te gândeai bine. Nu avea pe cine să sune, absolut pe nimeni.

— Ai putea s-o suni pe prietena mea Irene? se trezi întrebând.

— Irene? își pregăti el pixul. E rudă cu tine, nu-i așa? Sau o prietenă?

— E cea mai bună prietenă a mea, spuse Laura.

Parcă zbura.

De fapt, nu, nu semăna deloc cu zborul. Se simțea mai degrabă ca și cum ar fi avut măruntaiele înnodate o veșnicie, săptămâni, și luni, și ani la rând, apoi brusc, a venit cineva și i-a dezlegat nodurile și totul s-a putut descurca, iar greutatea din burtă a dispărut, focul s-a domolit, au dispărut crampele și durerea, și senzația chinuită de contorsionare și în sfârșit – în sfârșit! – s-a putut îndrepta! Putea sta dreaptă, cu umerii trași în spate, cu sânii împinși în față și putea respira. Își putea umple plămânii. Putea cânta, dacă voia, un cântec pe care-l cânta pe vremuri mama ei.

Și Laura cânta: *Ți-am spus că te iubesc, ce vrei mai mult?*

Gardiana simpatică îi spuse să meargă în celulă, să-și ia lucrurile și apoi să se ducă la cantină și să mănânce ceva, pentru că o să mai dureze până se rezolvau toate hârtiile și doar nu voia să moară de foame. Nodurile începură din nou să se lege la loc, dar Laura reuși să se țină și mai dreaptă ca până acum, întinse brațele deasupra capului și grăbi pasul.

Ți-am spus că te iubesc și inima mi-o frângi.

Laura zâmbea în sinea ei, cu mintea zbârnâind și cu furnicături pe piele. Sărea de colo colo, în drum spre celula ei, când, din direcția opusă, apăru o fată uriașă cu un cercel rotund în nas, care în urmă cu trei zile, în cantină, o făcuse din senin pizdă proastă, urâtă și handicapată și îi spusese că are s-o taie pe față data viitoare.

Ți-am spus că te iubesc, ce vrei mai mult?

Uriașa n-o zărise încă pe Laura, vorbea cu prietena ei, mai mică, dar îndesată și puternică, genul de persoană cu care nu era bine să ai de-a face.

Vrei să cad lat și să mor pentru tine?

Laura continuă să cânte, dar lăsă capul în pământ și bărbia în piept: *Nu ridica privirea, nu te uita în ochii ei, orice-ar fi, nu te uita în ochii ei.* Uriașa se apropie, amuzându-se de ceva ce-i spusese prietena ei mai scundă, și scoase un sunet ca o conductă de canalizare, dar fix ca o conductă de canalizare, și Laura izbucni și ea în râs, cu capul în jos, dar râzând,

incapabilă să se oprească pentru că sunetul scos de urâțenia aia de fată era caraghios, era pur şi simplu caraghios, incontestabil caraghios.

Laura nu mai ținea capul în pământ, ci ridicat semeț. Zări cum zâmbetul uriaşei se transformă într-un mârâit şi o auzi pe prietena ei cum spune: „Ce mama dracului?" Iar Laura râdea ca duda, ca nebuna, ca broasca la inundație.

Şi iat-o pe Laura cum loveşte linoleumul cu capul. Iat-o pe Laura, urlând de durere când o cizmă o calcă pe mână. Iat-o pe Laura chinuindu-se să respire când uriaşa se lasă cu genunchiul pe pieptul ei.

Iată-mă iată-mă iată-mă.

Iat-o.

37

Trecuseră trei zile de când Irene ieşise ultima oară din casă. Trei sau patru? Nu era sigură, ştia doar că se simțea îngrozitor de obosită. Frigiderul era gol, dar nu era în stare să iasă în oraş, să îndure zgomotul şi oamenii din supermarket. Nu-şi dorea decât să doarmă, dar nu avea nici măcar energia să se ridice de la locul ei şi să urce în dormitor. Aşa că se aşeză în fotoliul de lângă fereastră, pipăind întruna marginile păturii de pe genunchi.

Se gândea la William. Îi auzise vocea nu cu mult timp în urmă. Îşi căuta jacheta, pentru că vremea era în continuare groaznică, foarte rece, şi intrase din sufragerie în bucătărie ca să vadă dacă n-o uitase acolo, aşa cum o lăsa uneori, atârnată pe spătarul scaunului. Şi l-a auzit, clar ca bună ziua. *Bei şi tu o ceaşcă, Reenie?*

Irene plecase de la Theo Myerson teribil de zguduită. Asta se întâmplase în urmă cu câteva zile, dar încă nu-şi revenise din şoc. Pentru o clipă – scurtă, dar înspăimântătoare –, când venise spre ea cu mâinile întinse, Irene crezuse sincer că urma să-i facă rău. Aproape că simțise cum o strânge de gât. Se făcuse mică, îngrozită, şi el îi văzuse teroarea de pe chip, era convinsă de asta. O cuprinsese cu brațele, blând ca o mamă, o ridicase şi o ajutase să ajungă până la canapea. Dar tremurase tot timpul. Nu vorbise şi nu se uitase la ea, doar se întorsese cu spatele, iar ea îl privise cum îngenunchea în fața şemineului, rupând cu furie pagini din carnetul lui Daniel şi aruncându-le una câte una în flăcări.

Puțin mai târziu, plecase de-acolo cu taxiul pe care i-l chemase el, aproape copleşită de ruşine la gândul dezastrului pe care îl provocase. Îşi zicea că dacă i-ar fi făcut ceva rău, ar fi meritat-o.

Dar oricât de groaznică ar fi fost acea după-amiază, nu era cel mai grav lucru. Ce era cel mai grav venise după aceea. La câteva zile după incidentul cu Myerson, Irene a primit un telefon de la un avocat care a anunțat-o că Laura Kilbride urma să fie eliberată din arestul preventiv şi a întrebat-o dacă nu putea veni în acea după-amiază până în estul Londrei, să o ia de-acolo. Pe Irene a cuprins-o exaltarea – era extrem de emoționată, de *uşurată* –, însă, la doar câteva momente după ce chemase un taxi să o ducă acolo, Irene a primit un telefon de la acelaşi avocat care i-a spus că, până la urmă, Laura nu va fi eliberată, pentru că fusese atacată şi grav rănită şi o transferau chiar atunci la spital. Irene a fost atât de tulburată, că a uitat să

ceară numele avocatului sau al spitalului, iar când a sunat la centrul de arest preventiv pentru mai multe informații, cei de acolo nu i-au fost de niciun ajutor. Nu i-au spus cât de grave erau rănile, de unde le căpătase Laura sau unde se afla acum, pentru că Irene nu era rudă apropiată.

De atunci, Irene nu mai reuşise să mănânce nimic, nu mai închisese un ochi, nu mai fusese deloc în apele ei. Ciudată expresie şi totuşi potrivită, i se părea ei, pentru că simțea că pluteşte în afara corpului, trăieşte evenimente care abia dacă păreau reale, de parcă ar fi citit despre ele sau le-ar fi văzut desfăşurându-se pe ecranul unui televizor, îndepărtate, dar totodată nefiresc de intense. Irene simțea că se află la granița unei senzații pe care o recunoştea şi care marca trecerea într-o altă stare a conştiinței, în care lumea reală se estompa şi ea rămânea într-un loc înspăimântător, confuz şi periculos, dar unde exista posibilitatea să-l revadă pe William.

Irene îşi simțea pleoapele din ce în ce mai grele, bărbia era pe punctul să-i cadă în piept, când i se păru că prin dreptul ferestrei trece o umbră şi se trezi. Afară, pe alee, era Carla, care scotocea prin geantă, căutând ceva. Irene se aplecă şi bătu în geam. Carla tresări, ridică privirea, o văzu pe Irene şi dădu din cap, fără să se obosească să zâmbească. Irene îi făcu semn să aştepte o clipă, dar Carla se întorsese deja, găsise ce căuta în geantă – probabil cheia de la uşă – şi dispăruse.

Irene se cufundă din nou în fotoliu. O parte din ea îşi dorea cu disperare să *lase,* să uite totul – la urma urmei, Laura nu mai era acuzată de uciderea lui Daniel. În cazul bietei fete, răul fusese deja făcut. Poliția avea acum un nou suspect pentru crimă, pe Theo Myerson. Ştirea apăruse în toate ziarele: nu fusese pus sub acuzare, prin urmare, poliția nu-i făcuse numele public, dar secretul ieşise oricum la iveală: un fotograf vigilent îl surprinsese pe Myerson când coborâse din maşina poliției la secție, iar imaginile, coroborate cu informația potrivit căreia „un bărbat din Islington, în vârstă de 52 de ani, ajuta poliția în anchetă" şi renunțarea la acuzațiile împotriva Laurei Kilbride lăsaseră puțin loc de îndoială.

Sărmanul Theo. Irene închise ochii. Îşi reaminti pentru o clipă expresia lui de suferință când văzuse desenele din caiet şi simți un junghi de vinovăție. Cu ochii închişi, Irene se văzu pe sine. Îşi imagină că se uită la ea de undeva, din afara camerei, din stradă, aşa cum o privise Carla Myerson cu câteva clipe înainte. Ce văzuse Carla? Văzuse o bătrână nedumerită, înspăimântată şi singură, care privea în gol, gândindu-se la trecut, asta dacă mai era capabilă să gândească ceva.

Acolo, în imaginație, se ascundeau toate spaimele ei – frica de a fi percepută ca o babă tipică, lipsită de influență, de speranță, de viitor, fără niciun căpătâi, care zăcea într-un fotoliu confortabil, cu o pătură peste genunchi, în anticamera morții.

La dracu' cu tâmpeniile astea, ar fi spus Laura.

Irene se ridică şi intră clătinându-se în bucătărie, unde se sili să bea un pahar cu apă şi mâncă două bucăți şi jumătate de biscuiți digestivi cu ciocolată, cam vechi. Apoi, îşi pregăti o ceaşcă de ceai, în care adăugă două lingurițe de zahăr şi o bău. Aşteptă câteva minute ca zahărul şi carbohidrații să-şi facă efectul, apoi, recăpătându-şi puterile, îşi luă poşeta şi cheile de la numărul 3, deschise uşa de la intrare, porni în partea stângă, făcu câțiva paşi şi ciocăni în uşa Angelei, atât cât îi permiteau mâinile ei mici şi artritice.

După cum se aşteptase, nu primi niciun răspuns, aşa că băgă cheia în uşă şi o descuie.

— Carla? strigă ea, intrând în hol. Carla, sunt eu, Irene. Vreau să vorbesc cu tine…

— Sunt aici.

Vocea Carlei răsună tare şi alarmant de aproape, apărută parcă din senin. Irene se trase înapoi, speriată, cât pe ce să se împiedice de prag.

— Aici, sus, spuse Carla şi Irene făcu un pas înainte, ridicând ochii în direcția din care se auzea vocea.

Carla stătea în capul scărilor ca un copil căzut din pat, smulgând fire din covor.

— După ce termini ce ai de spus, lasă cheia în bucătărie, spuse ea, fără să ridice ochii spre Irene. N-ai niciun drept să intri aici când te taie pe tine capul.

Irene îşi drese vocea.

— Aşa este, aprobă ea. N-am niciun drept, presupun.

Se apropie de scară şi, ținându-se cu o mână de balustradă, se aplecă şi puse cheile pe cea de-a treia treaptă.

— Poftim, spuse ea.

— Mulțumesc.

Carla încetă pentru o clipă să mai smulgă fibre din covor, ridică privirea şi se uită în ochii lui Irene. Arăta îngrozitor, părea *distrusă,* cu pielea palidă şi ochii injectați.

— E plin de ziarişti în fața casei mele, spuse ea încet, pe un ton arțăgos, iar locuința lui Theo e răvăşită de poliție. De asta am venit aici. Nu am

altundeva unde să mă duc.

Irene îşi deschise poşeta, se uită înăuntru şi începu să cotrobăie prin ea.

— Vrei să-mi mai dai ceva, Irene? întrebă Carla, cu glas spart şi răguşit. Dacă nu, aş prefera sincer să…

Irene scoase din poşetă cele două cutii de bijuterii, cea cu medalionul cu Sf. Cristofor şi cea cu inelul.

— Mă gândeam că le vrei înapoi, spuse ea încet, aşezându-le pe a treia treaptă, lângă cheie.

— Vai!

Carla rămase cu gura căscată. Medalionul lui Ben cu Sf. Cristofor! Se ridică împleticindu-se, coborî în fugă scările, cât pe ce se împiedice şi să cadă lângă cutiuța de bijuterii, pe care o ridică şi o strânse la piept.

— Ai găsit-o, spuse ea, zâmbindu-i lui Irene cu lacrimi în ochi. Nu-mi vine să cred că ai găsit-o.

Întinse mâna spre Irene, dar aceasta se trase iute într-o parte.

— N-am *găsit-o,* spuse Irene pe un ton măsurat. Mi-a dat-o cineva. Laura. Laura Kilbride. Îți spune ceva numele ăsta?

Dar Carla aproape că n-o mai asculta. Stătea pe cea de a treia treaptă, cu cutia de bijuterii deschisă în poală. Luă micuțul medalion de aur, îl întoarse între degete şi şi-l lipi de buze. Irene o privi, sumbru fascinată de bizarele gesturi de devotament. Se întrebă dacă nu cumva Carla îşi pierduse mințile.

— Laura, repetă Irene. Fata pe care au arestat-o? Medalionul şi inelul erau în geanta pe care ți-a furat-o Laura. *Carla?* Înțelegi ceva din ce-ți spun acum?

În continuare, nicio reacție din partea ei.

— Ai lăsat sacoşa aici, chiar aici, în hol. Uşa era deschisă. Laura a văzut-o şi ți-a furat-o. A regretat după asta, aşa că mi-a dat mie lucrurile, numai că… Of, pentru numele lui Dumnezeu. Carla! izbucni ea şi Carla ridică privirea spre ea, surprinsă.

— Ce s-a întâmplat?

— Chiar ai de gând să faci aşa? Chiar vrei să stai aici şi să te faci că nu ştii pe ce lume eşti? Chiar ai să-l laşi să-şi asume el vina?

Carla clătină din cap, coborând din nou privirea spre medalionul de aur.

— Nu ştiu la ce te referi, spuse ea.

— Nu Theo l-a ucis pe băiatul ăla, spuse Irene. Tu ai făcut-o. Tu l-ai omorât pe Daniel.

Carla clipi rar. Când ridică din nou privirea spre ea, ochii îi erau calmi şi

sticloşi, iar fața impasibilă.

— Tu l-ai omorât pe Daniel şi aveai de gând s-o laşi pe Laura să intre la apă, nu-i aşa? Voiai să laşi o fată nevinovată să plătească pentru ceea ce ai făcut tu. Ştiai că a avut de suferit în arestul preventiv? întrebă Irene cu glas ridicat şi tremurat. Ştiai că a fost rănită atât de grav încât a trebuit să fie internată în spital?

Carla îşi lăsă bărbia în piept.

— N-are nicio legătură cu mine, spuse ea.

— Ba are *foarte mare* legătură cu tine, strigă Irene şi vocea îi răsună în casa goală. Ai văzut desenele din caietul lui. N-ai decât să negi, n-are nicio importanță. Le-am văzut şi eu. Am văzut ce a desenat… ce şi-a imaginat.

— *Imaginat?* şuieră Carla, îngustându-şi ochii cu o expresie brusc fioroasă.

Irene făcu un pas în spate, îndepărtându-se de scări şi apropiindu-se de uşa de la intrare. Acolo, în mijlocul holului gol, se simțea în derivă; îşi dorea cu disperare să se aşeze, să se odihnească, să aibă ceva de care să se sprijine. Încercă să se îmbărbăteze, îşi muşcă buza şi, ținându-şi geanta în față ca pe un scut, se apropie încă o dată de Carla.

— I-am văzut desenele, spuse ea. Şi tu le-ai văzut. La fel şi soțul tău, înainte să arunce caietul în foc.

Carla tresări şi o privi încruntată.

— Le-a văzut şi *Theo?* întrebă, unindu-şi sprâncenele. Dar caietul este aici, este… Of.

Suspină, scoase un hohot trist de râs şi îşi lăsă capul în piept.

— Nu e aici, nu-i aşa? I l-ai dat lui. I l-ai arătat. De ce? întrebă ea. De ce Dumnezeu ai făcut aşa ceva? Ce ciudată, ce băgăcioasă, ce *pacoste* de femeie poți fi! Îți dai seama ce-ai făcut?

— Ce-am făcut? întrebă imperios Irene. Hai, Carla, spune-mi!

Carla închise ochii şi clătină din cap ca un copil obraznic.

— *Nu* vrei? Păi, în cazul ăsta, hai să-ți spun *eu* ce-ai făcut. Ai văzut desenele lui Daniel şi ai hotărât că se face vinovat de uciderea copilului tău, aşa că l-ai omorât. Cuțitul pe care l-ai folosit era în sacoşa furată de Laura, aşa a ajuns în apartamentul ei. După care soțul tău – soțul tău, care te iubeşte mai mult decât pe sine, din motive pe care nu am reuşit să le înțeleg – a intervenit şi a luat toată vina asupra lui. Şi tu? Tu stai acolo şi spui că povestea asta nu are nicio legătură cu tine. Chiar nu simți nimic? Chiar nu-ți este ruşine?

Carla, care stătea aplecată deasupra medalionului, cu umerii căzuți, murmură:

— Să *simt* ceva? Pentru numele lui Dumnezeu, Irene. Nu crezi c-am suferit destul?

Pusese punctul pe i, se gândi Irene. După tot ce îndurase, pentru Carla nu mai conta nimic.

— Ştiu că ai suferit îngrozitor, spuse Irene, dar Carla n-o ascultă.

— Habar n-ai, şuieră ea. Nici nu poți să-ți închipui…

— Durerea ta? Poate că nu, Carla, dar chiar crezi că modul tragic, îngrozitor, în care ți-ai pierdut fiul îți dă dreptul să faci orice?

În fața ei, Carla se ghemui ca şi cum ar fi fost gata să o atace, tremurând de durere sau furie. Dar Irene nu se lăsă intimidată şi continuă:

— Pentru că ai suferit această pierdere cumplită, crezi că ai dreptul să distrugi totul, să faci ce-ți place?

— Ce-mi *place?*

Carla se ridică ținându-se cu o mână de balustradă; de la înălțimea celei de a treia trepte, o domina pe Irene.

— Copilul meu e mort, se răsti ea. Sora mea, la fel, şi a murit fără să fie iertată. Bărbatul pe care îl iubesc va intra la închisoare. Crezi că-mi face plăcere ceva din toate astea?

Irene făcu un pas mic înapoi.

— Theo nu trebuie să meargă la închisoare, spuse ea. Poți schimba situația.

— La ce bun? întrebă Carla. La ce… Of.

Îşi întoarse fața, dezgustată.

— N-are niciun rost să-ți explic. De unde naiba să înțelegi tu ce înseamnă dragostea de mamă?

Iarăşi asta. Totul se rezumă la asta. Tu n-ai cum să înțelegi, n-ai copii. De fapt, nici nu ştii ce înseamnă adevărata dragoste. Capacitatea de a iubi nelimitat, necondiționat îți lipseşte cu desăvârşire. La fel şi capacitatea de a urî nestăvilit.

Irene îşi încleştă şi îşi descleştă pumnii.

— Poate că nu ştiu ce înseamnă dragostea adevărată, spuse ea. Poate ai dreptate. Dar să-l bagi pe Theo la închisoare? Unde e iubire în asta?

Carla îşi strânse buzele.

— El înțelege, spuse ea spăşită. Dacă Theo a văzut caietul lui Daniel, aşa cum susții tu, atunci a înțeles de ce a trebuit să fac ce-am făcut. Şi tu, care

stai acolo, revoltată, mândră de tine, neprihănirea întruchipată, şi tu ar trebui să înțelegi, pentru că nu am făcut asta doar pentru Ben, ci am făcut-o şi pentru Angela.

Irene clătină din cap, neîncrezătoare.

— Pentru Angela? Chiar ai de gând să-mi spui că l-ai ucis pe Daniel pentru *Angela?*

Carla întinse mâna şi, surprinzător de blând, şi-o coborî pe încheietura lui Irene. O strânse şi o trase mai aproape de ea.

— Când crezi, îi şopti ea, cu o expresie brusc serioasă, aproape plină de speranță, că a înțeles Angela?

— Ce să înțeleagă?

— Cine era *el.* Ce făcuse. Ce fel de om *era.*

Irene îşi retrase mâna, scuturând din cap. Nu, Angela nu avea de unde să fi ştiut. O îngrozea ideea că Angela ar fi trăit cu aşa ceva pe conştiință. Nu. Şi, până la urmă, doar nu era nimic de ştiut, nu?

— Daniel a scris o poveste, probabil ca să asimileze o întâmplare trăită în copilărie şi, cine ştie din ce motiv, s-a întruchipat în rolul negativ. Poate că se simțea vinovat că nu l-a păzit pe Ben sau poate a fost doar un accident… o greşeală.

Era conştientă că încerca să se convingă singură de asta.

— Poate a fost o greşeală de copil. Era atât de mic, încât nu avea de unde să înțeleagă urmările.

Carla dădu din cap, ascultând-o.

— M-am gândit şi eu la asta. M-am gândit la toate, Irene. Serios. Dar hai să cumpănim puțin lucrurile: da, *pe atunci,* era doar un copil. Dar mai târziu? Să zicem că ai dreptate, să zicem că a fost o greşeală infantilă sau un accident, dar asta nu explică felul cum s-a comportat mai târziu. Ştia că o acuzam pe Angela pentru cele întâmplate şi m-a lăsat să o învinovățesc în continuare. M-a lăsat să o pedepsesc, l-a lăsat Theo să o respingă, a urmărit cum este zdrobită încet de povara vinovăției şi nu a făcut nimic. De fapt, adăuga ea scuturând scurt din cap, nu-i adevărat. A făcut ceva – a agravat lucrurile. I-a spus psihologului lui că moartea lui Ben s-a petrecut din vina Angelei, m-a făcut să cred că Angela se purta urât cu el. Totul, totul a fost… Doamne, nici nu ştiu ce-a fost. Un joc, poate? S-a jucat cu noi, cu noi toți, ne-a manipulat pentru plăcerea lui, presupun. Ca să se simtă puternic…

Era monstruos, de neconceput. Ce minte imposibil de bolnavă putea să-şi imagineze aşa ceva? Irene se surprinse bănuind că nu era imposibil ca

mintea *Carlei* să fie monstruos de bolnavă; modul ei de a interpreta lucrurile era, până la urmă, la fel de tulburător ca desenele din caietul lui Daniel, nu? Şi totuşi, când îşi amintea cât de dur îşi criticase Angela fiul, cum îşi dorise să nu se fi născut, versiunea Carlei părea îngrozitor de plauzibilă. Irene îşi aminti de cina de Crăciun ratată, când Angela îi spusese că o invidia pentru că nu avea copii, se gândi la scuzele ei de a doua zi. *Poate să ia foc universul, numai să fie copilul tău fericit,* îi spusese ea atunci.

Carla se îndepărtă de Irene şi urcă încet treptele. Când ajunse în capul scărilor, se întoarse cu fața spre ea.

— Aşa că, vezi tu, parțial, *am făcut-o* şi pentru ea. Sună cumplit când o spui cu voce tare, nu-i aşa? I-am omorât fiul pentru binele ei. Dar, într-un fel, e adevărat. Am făcut-o pentru mine, pentru băiatul meu, pentru Theo, dar şi pentru ea. Pentru că i-a distrus viața.

Când se întoarse acasă, Irene medită un pic la norocul că, uneori, oamenii precum Carla desconsiderau o bătrână ca ea, crezând-o înceată la minte, zăbăucă, uitucă şi neghioabă. Astăzi, cel puțin, avusese norocul să fie privită de Carla ca o babă pe care o căuta moartea pe acasă, în lumea ei, nicidecum la curent cu ritmul rapid şi complicat al lumii contemporane, cu progresele sale tehnologice, cu gadgeturile şi telefoanele inteligente şi aplicațiile lor de înregistrare vocală.

38

Vremea se îndreptase, aerul îngheţat al săptămânii trecute fiind alungat brusc de o briză caldă binecuvântată venită dinspre Mediterana. În urmă cu două zile, Miriam stătea cuibărită lângă soba cu lemne, înfofolită şi cu fular la gât; acum, era suficient de cald încât să stea pe puntea din spate, să-şi bea cafeaua de dimineaţă şi să citească ziarul.

Ştirile rivalizau cu ficţiunea: Theo Myerson fusese eliberat din arestul poliţiei, deşi risca în continuare să fie acuzat de obstrucţionarea justiţiei, iar acum soţia lui era acuzată de crimă, după ce poliţia primise (dintr-o sursă anonimă) înregistrarea unei mărturii dramatice.

Până la urmă, s-a dovedit că persoana pe care încercase Miriam s-o scoată vinovată pentru moartea lui Daniel Sutherland era chiar persoana care-l ucisese pe Daniel Sutherland. Ca să vezi! Halal înscenare.

Ştirile rivalizau cu ficţiunea! Miriam nu reuşi să-şi înăbuşe un hohot de râs. Va încerca oare Myerson să încropească un roman din toată harababura asta? Poate că ar trebui s-o facă *ea,* mai degrabă. Ce răsturnare de situaţie ar fi ca Miriam să folosească povestea vieţii *lui* ca sursă de inspiraţie, să o schimbe după bunul plac, să-i răpească autoritatea, cuvintele, puterea.

Pe de altă parte, exista o soluţie mai simplă – şi, cu siguranţă, mai profitabilă: cum ar fi să dea un telefon scurt la *Daily Mail?* Cât ar fi dispuşi să plătească pentru nişte detalii în exclusivitate din viaţa lui Theo Myerson? Destul de mult, se gândi ea, Myerson fiind exact genul de persoană – bogată, inteligentă, sofisticată, de stânga, „orăşean de elită căzut în dizgraţie” – pe care o detesta *Daily Mail.*

Îşi termină cafeaua şi coborî în bucătărie, unde deschise laptopul şi începu să tasteze pe Google „cum să vinzi o poveste ziarelor”, când se auzi o bătaie în fereastră. Ridică privirea şi fu cât pe ce să cadă de pe scaun. Myerson! Stătea pe chei, aplecat, şi o privea prin hubloul cabinei.

Bănuitoare, ieşi pe puntea din spate. Theo stătea la câţiva metri distanţă, cu mâinile în buzunare şi cu o expresie întunecată pe chip. Îmbătrânise de când îl văzuse ultima oară, sub escorta poliţiei. Era în continuare impozant şi roşu în obraji; dar părea mai slab, mai epuizat, abătut. Nefericit. Miriam simţi cum îi tresare inima. Ar fi trebuit să ţopăie de bucurie – nu asta îşi dorise? Să-l vadă în genunchi, suferind? De ce naiba îl compătimea?

— Ascultă, îi spuse el. Ajunge. Bine? Eu doar… Sunt convins că ştii că

trec prin ceva…

Ridică din umeri.

— Nici măcar nu am cuvinte să spun prin ce trec. Da, înțeleg, ironia sorții. În fine, ideea este că nu vreau să apelez la poliție. M-am săturat de ea în ultima lună. Mi-a ajuns pentru toată viața. Totuşi, dacă mă hărțuieşti în continuare, nu-mi dai de ales.

— Poftim? Eu te *hărțuiesc?* Nici măcar nu m-am apropiat de tine.

Theo suspină epuizat. Scoase din buzunarul de la piept o foaie de hârtie, pe care o despături încet, cu gesturi atente. Începu să citească pe un ton monoton, lipsit de intonație.

— *„Problema ăstora ca tine este că vă credeți mai buni decât ceilalți. Povestea aia trebuia s-o spun eu, nu tu. N-ai avut niciun drept să o foloseşti aşa cum ai făcut-o. Ar trebui să-i plăteşti pe oamenii de la care îți iei poveştile. Ar trebui să le ceri permisiunea. Cine te crezi să te foloseşti de povestea mea…”* Et cetera, et cetera. Mai am vreo cinci-şase ca asta. Mă rog, nu identice. La început, cine le-a scris şi-a manifestat interesul pentru opera mea, ca să mă momească, evident, să dezvălui sursa de inspirație a poveştii, dar apoi au degenerat repede. Ai prins ideea. De altfel, ştii foarte bine ideea. Doar ai *scris-o* cu mâna ta. Au fost expediate din Islington, Miriam, ce Dumnezeu? Înțeleg că ai vrut să-ți ascunzi identitatea, dar…

Miriam se holbă la el, stupefiată.

— *Nu* sunt scrisorile mele. Poate ai mai furat povestea cuiva. Poate faci asta mereu.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu eu le-am scris!

Theo făcu un pas în spate şi oftă lung, cutremurător.

— Vrei bani? o întrebă. De fapt, ai scris negru pe alb, *Ar trebui să-i plăteşti pe oameni,* deci asta-i problema? Ce sumă vrei? De ce sumă ai nevoie ca să mă laşi… – vocea lui Theo se frânse şi Miriam constată îngrozită că începuse să plângă – ca să mă laşi în pace?

Miriam îşi şterse repede lacrimile cu mâneca şi coborî din barcă, întinse mâna.

— Pot să arunc o privire, te rog? întrebă.

Theo îi întinse scrisoarea fără niciun cuvânt.

Hârtia era subțire, de proastă calitate, iar scrisul îngrijit, dar pueril.

Myerson,

De ce nu-mi răspunzi la scrisori? Problema ăstora ca tine este că vă credeți mai buni decât ceilalți. Povestea aia trebuia s-o spun eu, nu tu. N-ai avut niciun drept să o foloseşti aşa cum ai făcut-o!!! Ar trebui să-i plăteşti pe oamenii de la care îți iei poveştile. Ar trebui să le ceri voie. Cine te crezi să te foloseşti de povestea mea fără să mă întrebi? Nici măcar n-ai făcut treabă bună. Criminalul din povestea ta este slab. Cum ar fi putut un neputincios să facă ce-a făcut? Dar de unde să ştii tu? N-ai dat dovadă de respect.

Miriam clătină din cap.

— Nu-mi aparține, spuse ea, întorcând pagina în mână. Doar nu crezi că e a mea – omul ăsta abia ştie să scrie.

Trecu la următoarea.

Te-au săltat polițiştii, aşa că, l-a urma urmei, se pare că nu eşti mai bun decât ceilalți, este? Poate ar trebui să le spun că mi-ai furat povestea. S-ar cuveni să primesc un comision, dar chestia care mă freacă cel mai tare este de unde ai ştiut de Râul Negru.

Lui Miriam i se tăie respirația.

Am să te las în pace, n-o să-ți m-ai scriu, numai spune-mi de unde ai ştiut de Râul Negru.

Miriam simți că îi fuge pământul de sub picioare.

Citi fraza cu voce tare.

— *Spune-mi de unde ai ştiut de Râul Negru.*

— E un cântec, spuse Theo. Nu este o referință la un loc, este…

— Ştiu ce este, spuse Miriam.

Lumea începea să i se întunece şi bezna se lăsă atât de repede încât nu reuşi s-o alunge. Deschise gura, dar nu reuşi să tragă aer în piept; muşchii nu-i mai funcționau, nici diafragma, nici picioarele sau brațele. Tremura violent, aproape oarbă. Ultimul lucru pe care a apucat să-l vadă înainte să se prăbuşească a fost chipul uimit al lui Theo Myerson.

— Era în maşină, la radio. Cântecul. Îmi amintesc că se juca la aparat, încercând să schimbe postul, dar Lorraine l-a rugat să-l lase. Cânta şi ea.

Cânta şi l-a întrebat: „Ție nu-ți place melodia asta? *Râul Negru*".

Myerson îi puse un pahar de apă pe noptieră, apoi se ridică, stingherit, uitându-se la ea. Trebuie să fi fost jenant: Theo Myerson ajutând-o să se ridice de unde căzuse – *leşinată,* ca o demoazelă victoriană într-o zi călduroasă – pe chei, împleticindu-se amândoi bătrâneşte până pe barcă, unde a băgat-o în pat, ca pe un copil. Ca pe o invalidă. Miriam s-ar fi oripilat dacă ar fi fost în stare să simtă şi altceva decât o groază sălbatică. Stătea întinsă pe spate, privind plafonul, încercând să se concentreze pe respirație, inspirând şi expirând, străduindu-se să se concentreze pe locul şi momentul prezent. Dar nu reuşea, cel puțin în prezența lui.

— Cui i l-ai mai arătat? întrebă el. Manu… hmm, *manuscrisul* tău. Cine l-a mai citit?

— Nu l-am mai arătat nimănui, spuse Miriam. Doar Laurei Kilbride, dar asta a fost de curând şi, potrivit ziarelor, nu e în stare să trimită scrisori nimănui. În rest, nu l-a mai văzut nimeni.

— Nu se poate. I l-ai arătat unui avocat, nu-i aşa? spuse Theo, înclinându-se asupra ei şi scărpinându-şi capul mare şi chel. Sigur l-ai arătat! I l-ai arătat avocatului *meu,* fără îndoială, când ai redactat, hmm, plângerea aia.

Se fâțâi de pe un picior pe altul.

— Mă rog, solicitarea aia.

Miriam închise ochii.

— Nu am trimis nimănui tot manuscrisul. Am selectat doar paragrafele care prezentau asemănări. Nu am amintit niciodată despre cântec, deşi era… era, probabil, cea mai clară dovadă a furtului tău.

Theo se schimonosi la față. Părea că ar fi vrut să spună ceva, dar se răzgândi.

— N-am vrut să amintesc despre cum cânta, nici măcar n-am vrut să mă gândesc la asta. A fost ultima oară când i-am auzit vocea aşa, ultima oară când am auzit-o fericită, nepăsătoare. Ultima dată când am auzit-o neînfricată.

— Iisuse, oftă Theo uşor. Te deranjează?

Arată cu degetul spre pat şi, pentru o clipă, Miriam nu pricepu, uimită, ce-i cere. Theo se aşeză, cocoțându-se cu fundul lui impozant pe colțul priciului, la doi sau trei centimetri de tălpile lui Miriam.

— Nu se poate, Miriam. E mort. Jeremy a murit. Ai spus-o tu, a spus-o şi poliția…

— Eu asta mi-am dorit, iar poliția a făcut o deducție. Oamenii au declarat că l-au văzut în diverse locuri – în Essex, în Scoția, în Maroc. Polițiștii au urmărit pistele sau cel puțin așa au spus, nu știu cât de serios au tratat problema… Dar știi deja toate astea, nu-i așa? Din carte.

Theo se înfioră.

— Parcă era ceva cu un picior? îndrăzni el, înroșindu-se la față.

Miriam încuviință.

— Niște copii care se jucau pe o plajă pe lângă Hastings, au găsit un picior de om la câteva săptămâni după dispariția lui Jeremy. Dimensiunea, culoarea și grupa sanguină corespundeau descrierii poliției. Pe atunci nu se făceau teste ADN, așa că nu au putut stabili cu certitudine dacă era el, dar așa au presupus. Au crezut că se strivise de stânci sau că fusese prins în elicea unei ambarcațiuni. În orice caz, așa s-a sfârșit. Nu l-au mai căutat după asta.

— Dar… zise Theo clătinând din cap. Gândește-te puțin. Dacă ar fi scăpat cumva, înscenându-și moartea, schimbându-și identitatea, atunci ar fi existat și altele, nu? Alte fete, alte femei, vreau să spun. Un om ca el, care este în stare să facă ce v-a făcut ție și prietenei tale, nu face așa ceva o singură dată și apoi să se oprească, nu-i așa?

— Sau poate că da, spuse Miriam. Unde scrie că trebuie să devină *toți* dependenți? Poate că a încercat și nu i-a plăcut. Poate l-a speriat experiența. Poate că nu i-a oferit satisfacția după care tânjea. Sau poate că… – barca se legănă în siajul altei ambarcațiuni și Miriam deschise ochii ca să se concentreze din nou asupra plafonului – … poate că a făcut-o de mai multe ori. Poate că a făcut-o din nou și din nou, iar oamenii pur și simplu nu au făcut legătura. Era mai ușor pe atunci, nu-i așa, pentru cei ca el, să se deplaseze, să se mute de colo colo, să trăiască la periferia societății, să rătăcească, s-o țină așa ani întregi. Ar fi putut foarte bine să plece în străinătate, să-și schimbe numele, s-ar fi putut ascunde… – vocea îi pieri – *…oriunde.*

Myerson se trăsese de-a lungul patului și nu mai era acum la picioarele ei, ci lângă ea. Se întinse și – lui Miriam aproape că nu-i venea să creadă – o luă de mână.

— Am adresa lui de e-mail, spuse el. Poliția îl poate găsi plecând de la ea. Le pot da și scrisorile, le pot explica… le *putem* explica – le *putem* explica totul.

Se priviră în ochi.

— Totul.

Miriam îşi retrase mâna. *Totul?* Myerson încerca, din câte înțelegea ea, să-i ceară iertare. Să-şi recunoască vina. Dacă mergeau la poliție cu scrisorile, trebuiau să explice cum ajunsese Theo să fie destinatarul lor, cum de trăseseră amândoi concluzia că un singur om de pe Pământ cunoştea acea melodie şi semnificația ei. Şi, dacă făceau aşa, Theo trebuia să se demaşte, să recunoască faptul că Miriam fusese sursa de inspirație pentru povestea lui. Iar Miriam putea să obțină astfel tot ce îşi dorea.

Clipi domol, clătinând din cap.

— Nu, spuse ea. Nu mă mulțumeşte soluția asta.

Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi se ridică în coate.

— N-ai să iei legătura cu poliția, ai să iei legătura cu el. Ai să-i răspunzi la întrebări. La o parte din întrebări, în orice caz.

Se opri o clipă, pentru a cântări lucrurile.

— Da, vei lua legătura cu el şi te scuzi că i-ai neglijat scrisorile. Stabileşti o întâlnire.

Theo încuviință, strângând din buze şi scărpinându-se în cap.

— Aş putea face asta. L-aş putea ruga să ne întâlnim ca să vorbim despre întrebările lui. Şi când îşi face apariția, poliția îl va aştepta, gata pregătită.

— Nu, spuse Miriam cu fermitate. Nu vreau să-l aştepte poliția.

Theo o privi îndelung în ochi. Apoi, întoarse capul.

— Bine, spuse el.

39

Iat-o, în dormitorul din fundul casei lui Irene, privind patul de o persoană grijuliu aranjat, cu un prosop galben atent împăturit la margine. Avea un şifonier, o bibliotecă şi o noptieră, pe care Laura aşezase fotografia mâzgălită în care apărea alături de părinţii ei. O privi pentru o clipă, apoi o întoarse cu faţa la perete.

De la parter, răzbi râsul surprinzător de tineresc al lui Irene. Asculta ceva la radio, un program în care oamenii trebuiau să vorbească neîncetat, fără să se repete sau să ezite. Emisiunea i se păruse Laurei bizară, dar Irene se tăvălea de râs ascultând-o.

După ce termină în sfârşit să-şi despacheteze lucrurile – nu avea mare lucru, dar făcea totul cu o singură mână – se aşeză pe pat, sprijinindu-se de perete. Trăgând nepăsătoare de ghipsul din jurul încheieturii, care începuse să se destrame pe la margini, ascultă mişcările celor de dincolo, murmurul uşor al vocilor lor. Casa – casa Angelei – era scoasă la vânzare şi exista un flux constant de clienţi, dintre care niciunul nu făcuse deocamdată nicio ofertă. Cel puţin aşa îi spusese agentul. „Gură-cască”, i se plânsese el când se întâlniseră afară, pe alee, fumând nervos, „adună informaţii pentru podcasturile lor de căcat pe subiecte poliţiste”.

Câţiva dintre ei bătuseră şi la uşa lui Irene, dar Laura îi alungase. Au venit şi reporteri adevăraţi, dar Irene nu a vrut să stea de vorbă cu nimeni. Vorbise deja cu poliţiştii. Dar îi şi ascultase. Ascultase şi înregistrarea – Laura era teribil de mândră de ea, mai mândră decât fusese vreodată de un membru al familiei ei. Laura începuse să-i spună Miss Marple, dar Irene i-a tăiat repede elanul, arătându-se surprinzător de iritată.

Acum, pe lângă emisiunile radio, cărţile ei şi ajutorul oferit Laurei să-şi rezolve problemele juridice, cererea de despăgubire pentru rănile suferite şi iminenta înfăţişare în faţa instanţei, Irene vorbea despre călătoria pe care hotărâse să o facă împreună. Îşi dorise dintotdeauna să viziteze un loc numit Positano, unde se desfăşurase acţiunea în filmul acela despre Hannibal Lecter. Sau ceva de genul ăsta.

Laura i-a spus că nu-şi permitea să meargă în vacanţă, cel puţin până nu primea despăgubirea, dar Irene i-a zis că banii nu erau o problemă.

— William şi cu mine am făcut economii, i-a spus ea, iar când Laura i-a zis că nu era corect să cheltuie banii cu ea, Irene i-a închis repede gura.

— De ce nu? Doar nu-i pot lua cu mine în mormânt.

Laura simțise că o ia amețeala. Îi scăzuse glicemia, probabil, sau poate era efectul aiuritor al contemplării unor orizonturi noi, care, după atâta timp, păreau să se lărgească.

Nu aveau să plece nicăieri deocamdată. Laura trebuia să se vindece în urma comoției, a coastei rupte şi a fracturii grave a brațului stâng. Fata aia, uriaşa cu cercel în nas, o călcase serios pe mână cu gheata ei mărimea 42.

— Mâna are douăzeci şi şapte de oase, îi spusese medicul, arătându-i pe radiografie proporțiile dezastrului, şi tu ți-ai rupt cincisprezece. Eşti foarte norocoasă…

— Chiar că mă simt norocoasă, îi spusese Laura.

Doctorul îi zâmbise cu indulgență.

— Eşti norocoasă că au fost nişte fracturi curate. Cu ajutorul unui program corect de recuperare fizică, vei putea să-ți recapeți întreaga mobilitate.

Din nou, într-un program de recuperare fizică. Ca în vremurile bune.

— Se pare că ne învârtim în cerc, spusese mama Laurei.

Plânsese ipocrit lângă patul Laurei timp de câteva minute, lungi cât o zi de post.

— Nu-mi vine să cred că suntem iarăşi aici – tu, grav rănită, internată în spital…

— Măcar de data asta nu-i din cauza gagiului tău care a dat cu maşina peste mine şi a dispărut ca măgarul în ceață, nu?

Mama ei n-a stat mult. Nici tatăl ei, pentru că Deidre îl aştepta afară în automobilul parcat pe linie roşie dublă.

— Cu puțin noroc, poate o ridică şi pe ea, cu tot cu maşină! a spus el râzând nervos şi aruncând o privire peste umăr ca şi cum s-ar fi temut să nu-l audă.

A strâns-o zdravăn pe Laura de mână şi a sărutat-o pe frunte, promițându-i că o va vizita din nou în curând.

— După ce te faci bine, spuse el, oprindu-se în prag, poate petrecem şi noi puțin timp împreună. Cum ar fi să locuim împreună, ce zici, puiule?

Laura a clătinat din cap.

— Tată, nu pot, am încercat deja. Deidre şi cu mine n-o să ne înțelegem niciodată…

— A, înțeleg, a spus el, încuviințând energic. Înțeleg foarte bine. Ştiu că

nu ai mai rezista să locuieşti cu ea. Dar mă gândeam pe termen lung. După ce mă despart de ea.

Laura zâmbi încurajator. N-ar fi băgat mâna în foc că avea să se întâmple aşa ceva.

A venit şi Cap-de-Ou s-o viziteze. Adică detectivul Barker, fiindcă reuşise, în sfârşit, să-i rețină numele, deşi, în sinea ei, avea să folosească totdeauna porecla. Venise să-şi exprime regretele pentru incidentul în care fusese rănită şi să-i spună că Miriam îşi retrăsese plângerea împotriva ei.

— A recunoscut că, la un moment dat, cheia ta a fost la ea, i-a zis el. A trebuit să stăm de vorbă cu ea în privința unor declarații din anchetă care nu erau tocmai exacte.

— Sunt şocată, a spus Laura, zâmbindu-i. De-a dreptul şocată.

El a ridicat o sprânceană.

— A venit cu o poveste pe cinste. A susținut că voia să te ajute, fiindcă te bănuia de crimă, şi a încercat, totodată, să arunce vina pe Carla Myerson, pe care o credea nevinovată, dar care era, de fapt, criminala.

— Asemenea rahaturi nu se pot inventa, i-a răspuns Laura.

Detectivul i-a zâmbit.

— Ne mai auzim, Laura, i-a spus la plecare. Trebuie să lămurim povestea cu sacoşa furată, cuțitul şi bijuteriile.

— Şi nu uita de chestia cu furculița, i-a reamintit Laura.

— Da, bineînțeles. Şi furculița.

Noaptea, stând întinsă în patul ei de o persoană, strâns înfăşurată în cearşafuri, Laura îşi lipi palma mâinii sănătoase de peretele care corespundea cu fosta cameră a lui Daniel. Exista ceva nefiresc de ciclic în toată povestea, care începuse cu ea în patul lui Daniel şi se terminase cu ea despărțită de dormitorul lui de doar câțiva centimetri de cărămidă din epoca victoriană.

Rememora des noaptea de pe barcă, zorii acelei zile – şi lucrul straniu care o bântuia cel mai tare nu era schimbarea lui subită de comportament, trecerea bruscă de la galanterie la cruzime, şi nici expresia feței lui când îl atacase cu dinții dezgoliți.

Nu, lucrul pe care nu-l putea uita era momentul în care plecase de pe barcă şi coborâse pe puntea din spate, aruncând o privire în dreapta ei. Clipa în care zărise, în lumina slabă a zorilor cenuşii, o femeie pe pod care privea

în jos. Lucrul care o tulbura acum cel mai mult era că nu-şi mai putea aminti nici de frica morții expresia acelei femei. Nu reuşea să-şi dea seama dacă era tristă sau furioasă, înfrântă sau hotărâtă.

Epilog

Un bărbat a fost găsit mort pe o barcă de pe canal. *Opreşte-mă dacă ți se pare că ai mai auzit asta.*

Carla auzise la prânz zvonurile, glumele tâmpite ale celorlalte femei. *Încă o victimă de-a ta, Cazza? Eşti o tipă ocupată, mânca-ți-aş!* S-a dus la bibliotecă în acea după-amiază; nu avea acces la internet, ca să poată citi ştirile despre crime, dar o convinsese pe una dintre gardiene („o super-fană Myerson!") să imprime acasă articolul şi să i-l aducă.

SUSPECT DE CRIMĂ GĂSIT MORT

Cadavrul în stare avansată de descompunere al lui Jeremy O'Brien, în vârstă de 58 de ani, cunoscut şi sub numele de Henry Carter sau James Henry Bryant, a fost găsit pe canalul Regent, într-o ambarcațiune parțial scufundată. Anterior, s-a crezut că O'Brien – suspect în cazul din 1983 al asasinării adolescentei Lorraine Reid – s-a sinucis, după ce fusese dat dispărut la câteva zile după crimă.

Poliția spune că O'Brien locuia, din câte se pare, cu fratele lui vitreg în Spania încă din anii 1980, unde se prezenta sub numele de James Henry Bryant. El a fost grav rănit într-un accident de maşină în 1988, în urma căruia a rămas cu leziuni ale coloanei vertebrale, fiind nevoit să se deplaseze într-un scaun cu rotile. Polițiştii susțin că s-a întors în Anglia anul trecut, după moartea fratelui său vitreg, şi că locuia într-un adăpost pentru persoanele cu dizabilități din nordul Londrei, sub numele de Henry Carter.

În ciuda similitudinilor dintre cazul lui O'Brien şi cel al lui Daniel Sutherland, în vârstă de 23 de ani, petrecut în urmă cu şase luni – ambele cadavre au fost descoperite într-o barcă de pe canal şi ambele victime au murit ca urmare loviturilor de cuțit în piept şi la nivelul gâtului –, polițiştii susțin că nu există legătură între cele două crime şi subliniază faptul că persoana condamnată pentru asasinarea lui Daniel Sutherland – Carla Myerson, aflată în închisoarea HMP Bronzefield încă din luna iulie – a pledat vinovată pentru crimă şi a făcut o mărturisire completă.

Carla nu citi mai departe. Împături foaia de hârtie şi i-o înmână

gardienei.

— Mulțumesc, spuse ea. Theo mi-a spus că-mi va trimite pentru tine ultimul lui roman cu autograf.

Peste câteva zile, Carla primi o scrisoare de la o specialistă în criminologie, care o întreba dacă putea s-o viziteze, ca să discute despre cazul ei. Carla nu prea voia să discute cu nimeni despre asta, dar acceptă pentru că tânjea după o conversație cu o persoană educată.

Specialista, incredibil de tânără, cu ochi strălucitori, arăta ca scoasă din cutie şi era, de fapt, o studentă care spera să o transforme pe Carla în subiectul tezei ei de licență (şi poate chiar al unei cărți!). Se înregistrase deja o mărturie falsă în acest caz, era oare posibil ca şi a doua să fie la fel? Era oare Carla o victimă (masochistă) a unei erori judiciare? Exista oare un criminal în serie care ataca bărbați în apropierea canalului Regent? Exista oare un criminal în serie care ataca alți criminali?

Biata fată era dureros de sinceră şi Carla chiar se simți prost când îi risipi toate speculațiile. Nu era nicio eroare judiciară, i-a spus cu calm tinerei, nu era niciun criminal în serie care acționa în zona canalului. Cele două cazuri nu aveau legătură între ele.

— Dar soțul dumneavoastră crede că…

— Ah, spuse Carla zâmbindu-i şi cerându-şi parcă scuze. Ai vorbit cu Theo. Mă tem că trebuie să ai mari rezerve față de spusele lui. Este un visător, trăieşte în lumea lui.

— Deci ziceți că sută la sută… sută la sută, dumneavoastră sunteți vinovata? întrebă tânăra, cu o expresie de dezamăgire pe chipul frumos.

Carla încuviință.

— Eu sunt vinovata, da.

— Dar… *de ce?* Îmi puteți spune?

Carla clătină din cap.

— Am spus în e-mail că nu sunt pregătită să dau detalii despre context. Îmi pare rău.

— Ah, serios? Dar sunteți atât de *atipică* – sunteți din clasa de mijloc, educată, necăsătorită.

— Şi ce are a face asta? întrebă Carla. Starea mea civilă, mă refer.

— Păi, femeile care ucid se conformează, de regulă, rolurilor tradiționale de gen – sunt căsătorite, au copii şi aşa mai departe. Dumneavoastră nu vă încadrați în tipar.

— Am fost şi eu căsătorită cândva şi am avut un copil, spuse Carla cu tristeţe.

— Da, dar… Bine.

Era înfrântă. Privi nemulţumită, dar plină de speranţă, prin încăpere, ca o persoană care se plictiseşte la petrecere şi caută un partener de conversaţie mai interesant.

— Ei bine, zise ea în cele din urmă, îmi puteţi spune măcar un lucru: regretaţi ce aţi făcut?

În destăinuirea pe care i-o făcuse lui Irene – nu în mărturia dată poliţiştilor, care era, cel mult, o semiconfesiune; le aruncase doar nişte oscioare, fără pic de carne pe ele –, Carla respinsese ideea conform căreia Daniel făcuse o greşeală copilărească. Vorbise despre tortură şi manipulare şi credea cu tărie în această variantă.

Acum, însă, când mintea îi putea rătăci în voie – şi în lipsă de altceva mai bun –, ajunsese la concluzii la care ar fi preferat să nu fi ajuns niciodată.

Se întrebă dacă ceea ce ea interpretase prima dată, la mânie, ca o dovadă de manipulare, nu fusese, de fapt, altceva. Dacă flirturile lui Daniel nu erau nicidecum un gest calculat, ci un mod de a-şi exprima dragostea? Dacă nu ştia mai mult de atât? Poate că povestea pe care şi-o spusese ea nu era mai adevărată decât mitul pe care îl construise Daniel despre el însuşi.

Păşise pe un drum întunecat, care deveni şi mai sumbru în clipa în care conştientiză că era un drum cu sens unic: fără ieşire, fără întoarce.

În perioada asta, când se gândea la ce făcuse, îşi vedea acţiunile într-o altă lumină. Nemaifiind anesteziată de frică, de exaltare (şi da, febra momentului fusese exaltantă), îşi dădu seama ce făcuse. Sânge, enorm de mult sânge! Sunetul pe care îl scosese Daniel, gâlgâitul bolnăvicios, albul sălbatic al ochilor, mirosul de fier, mirosul de urină, mireasma agoniei lui, groaza lui.

Fusese, probabil, nebună. Putea crede oare în varianta asta? Se putea convinge singură că durerea o făcuse să delireze, să acţioneze fără să gândească?

În timp ce stătea în sala de vizite a celei mai mari închisori pentru femei din Europa, împărţind acelaşi spaţiu cu cele mai sălbatice, mai triste, mai defavorizate şi, bineînţeles, cele mai îngrozitoare femei britanice, se întrebă: oare locul ei era acolo?

La urma urmei, ce-ar fi făcut diferit dacă nu ar fi fost nebună? Dacă ar fi fost în toate mințile, ar fi lăsat lucrurile să decurgă de la sine? Ar fi ales să-şi vadă în continuare de viață, ar fi luat la cunoştință de ceea ce făcuse Daniel şi ar fi ferecat acest lucru undeva în memorie? Dar cum ar fi putut face una ca asta dacă ar fi fost *în toate mințile?* Cum ar fi putut să trăiască într-o lume în care Daniel era încă viu şi respira acelaşi aer ca şi ea? Într-o lume în care exista posibilitatea să simtă ceva pentru el – puțină duioşie, un soi de dragoste?

Ei bine, această posibilitate trebuia nimicită.

— Doamnă Myerson? Regretați?

Nota autoarei

Reperele geografice din această carte sunt inspirate de străzile şi casele din apropierea canalului Regent, care traversează cartierele Islington şi Clerkenwell din Londra. Nici casele, nici străzile nu sunt descrise cu fidelitate; acolo unde am considerat de cuviință, mi-am permis unele libertăți artistice.

Mulțumiri

Le mulțumesc lui Sarah Adams şi Sarah McGrath pentru editările lor incisive şi răbdarea aparent nelimitată.

Le mulțumesc lui Lizzy Kremer şi Simon Lipskar, cei mai buni agenți literari de pe ambele maluri ale Atlanticului, pentru sfaturile lor strălucite şi sprijinul lor de nădejde.

Mulțumesc Carolinei MacFarlane, câştigătoarea licitației caritabile organizate de CLIC Sargent, pentru că m-a lăsat să-i folosesc numele.

Le mulțumesc primilor cititori ai cărții: Petina Gappah, Frankie Gray şi Alison Fairbrother.

Şi îi mulțumesc lui Simon Davis, pentru că, Dumnezeu mi-e martor, ultimii trei ani nu au fost uşori.

Cu aceeași impetuozitate cu care a cucerit milioane de cititori în FATA DIN TREN și ÎN APE ADÂNCI, Paula Hawkins scrie o poveste captivantă despre înșelătorie, crimă și răzbunare.

Când un tânăr este găsit măcelărit pe o barcă ancorată la un chei londonez, suspiciunile planează asupra a trei femei. Laura, o tânără cu probleme, este ultima persoană văzută pe barcă, după o aventură de-o noapte cu victima. Carla este mătușa tânărului ucis, deja îndurerată după moartea surorii ei. Iar Miriam este vecina băgăcioasă care ascunde informații poliției.
Trei femei pline de resentimente, care își doresc din suflet să îndrepte nedreptățile care li s-au făcut. Când vine vorba de răzbunare, chiar și cei mai buni oameni sunt capabili de lucruri înfiorătoare. Cât de departe vor merge ele ca să-și regăsească liniștea? Cât pot arde mocnit secretele până să iasă la lumină?

FICTION CONNECTION

UN THRILLER EXTRAORDINAR DE LA AUTOAREA BESTSELLERURILOR
FATA DIN TREN ȘI ÎN APE ADÂNCI

FOCUL MOCNIT

PAULA HAWKINS

FICTION CONNECTION

TREI